Winston Groom - Forest Gump

„A fi smintit are plăcerea-i negreşită, pe care doar smintiţii o cunosc."
DRYDEN

Daţi-mi voie să vă spun ceva: sa fii idiot nu-i o cutie cu ciocolată. Oamenii râd, îşi pierde răbdarea, se poartă josnic cu tine. Se zice că lumea trebe să fie bună cu neajutoraţii, da' credeţi-mă - nu-i mereu aşa. Oricum nu mă plâng, pen'că io cred că, până la urmă, am trăit o viaţă destul de interesantă, ca să zic aşa.

Idiot am fost de cân' m-am născut. Ai-qiul meu e aproape de 70, chestie care, zice ăia, mă califică la poziţia de idiot. Da' pro'abil că îs mai aproape de inbecil sau poate chiar de prostovan, da' personal m-aş crede mai curând doar *jumate lipsă on* ceva de genu' ăsta - nu chiar idiot -pen'că atuncea când lumea să gândeşte la idiot, se gândeşte la idioţii ăia *mongolieni*- ăia ce are ochii prea aproape de seamănă cu chinejii şi bolboroseşte prostii cu spume şi râde ca proştii de unii singuli.

Io unu' îs încet - recunosc, da' pro'abil îs mai deştept decât crede oamenii, pen'că iei nu vede de fapt ce-i în capu' meu. De egzemplu, io pot să gândesc binişor, numa' când trebe să zic sau să scriu iese afară ca un fel de Haribo. Stat' să vedeţi.

Alaltăieri mă plinbam pe stradă şi un om făcea treabă la el în curte. Avea o grămăjoară de pomişori de plantat şi mi-a zis: „Forrest, vrei să faci nişte bani?" şi io zic „îhî" şi mă pune să sap. Ale naibii, fo' zece sau doişpe roabe de

ţăr'nă, în căldura aia,..-şi să le car la dracu'n praznic. Când am termenat, iei să caută pan[1] buzunar şi-mi dă un dolar. Pentru mizeria aia de salar trebea să sar la gâtu' lui, scârţaru', da' în loc, am luat amărâtu' de ban şi tot io i-am zis „mulţam" sau ceva tâmpit, or'cum, ş-am plecat bâţâind dolaru' printre deşte, sinţindu-mă ca un idiot. înţelege-ţi ce vreau să zic?

Io mai şi ştiu câte ceva despre idioţi. Pro'abil e singula chestie despre care bunghesc la sigur, că am citit tot despre ei - tot ce-am prins de la idiotu' ăla a Iu' Do-şto-ievşchi, la măscăriciu' regelui Lear şi idiotul lui Faulkner, pe care îl chema Benjie, şi chiar pa Boo Radley din *Să ucizi o pasăre căutătoare* - da' ăsta iera un idiot *serios.* Iar ăla de-mi place mie cel mai mult îi Lennie din *Oameni şi şoareci.* Băieţi de treabă scriitorii ăştia, şi-au nimerit-o -pen'că idioţii lor îs mereu mai deştepţi decât crede lumea. Mişto, io îs de acord cu asta. Şi orice idiot ar fi de acord. He...he!

Când m-am născut, mama mi-a pus numele Forrest după generalu' Nathan Bedford Forrest care s-a luptat in Războiul Civil. Mama mereu zicea că noi suntem rude cumva cu familia generalului Forrest. Şi că a fost un om mare, mai zicea, numai că el a inceput cu Ku Klux Klan după războiu, şi despre ăştia chiar şi bunica zicea că iera o grămadă de oameni de nimica. Şi cu asta io unu's de acord, că aici la noi, Preamarele General Cucurigu[1], sau cum şi-o zice iei, ie patron la un magazin de arme în oraş şi odată, când ere' că aveam doişpe ani, treceam pe-acolo şi m-am uitat pe giam şi, cân'colo, tocmai atârnase *înăuntru* o frânghie de spânzurat, cu ochi şi cu nod cu tot. Cân' m-a

[1] Aluzie la conducătorul local de atunci al Ku-Klux-Klanului. (n.t.)

văzut că mă uit, imediat şi-a pus-o după gât şi a strâns-o, de parcă era spânzurat, şi şi-a scos şi linba ca să mă sperie. Io am luat-o la fugă şi m-am ascuns într-o parcare după nişte maşini pân-a chemat cineva poliţia şi m-au luat şi m-au dus acasă la Mama. Aşa că orice ar face generalu' Forrest, n-a fost o ideie prea bună să înceapă cu chestia cu Klanu' -orice prost ere' că-i de părerea asta. Da' per total, aşa mi-am căpătat io numele.

Mama mea ieste o persoana *foalte* de treabă. Toţi spune asta. Tăticu' a fost omorât chiar după ce m-am născut io, aşa că nu l-am cunoscut niciodată. Era docher în port şi într-o zi descărcau banane cu *macarala,* plase uriaşe cu banane de pe nişte vapoare de la „United Fruit Company." Da' s-a rupt ceva deodată la macarala şi bananele au căzut toate pe tăticu' şi l-au făcut plăcintă. Odată i-am auzit pe nişte oameni vorbind despre accident - cică a fost nasol de tot, jumate de tonă de banane, iar tata terciuit dedesupt. Nu prea îmi place mie bananele, cu escepţia la budinca de banane. Aia îmi place mult de tot.

Mama a primit dup'aia o pensie mică de la „United Fruit" ş'a-început să primească chiriaşi acasă, aşa că ne-am descurcat binişor. Când eram mic, mă ţinea în casă mai mereu, ca să mă lase ceilalţi copii în pace. Vara, după-amiaza, când iera cald rău de tot, mă ducea jos în salon, trăgea jaluzelele ca să se facă întuneric şi răcoare şi îmi dădea o carafă de limonada. Şi dup'aia se aşeza şi ea acolo şi vorbea cu mine încontinuu despre orice îi venea, aşa cum vorbeşte omu' cu un câine sau cu o pisică, da' io m-am obişnuit, că vocea ei mă făcea să mă simt liniştit şi în siguranţă.

Cân' mă făcusem mai mare, la-nceput, mă mai lăsa să ies pe-afară şi să mă joc cu toată lumea, da' dup-aia a

aflat că mă chinuiau, că o dată un băiat m-a lovit în spate cu

un băţ în timp ce mă urmăreau şi m'i-a făcut nişte urme nasoale. Dup'aia mi-a zis că să nu mă mai joc cu băieţii. Am încercat să mă joc cu fetele, da' n-a fost mai bine deloc, că toate fugea de mine.

Mama s-a gândit la un moment dat că ar fi bine să mă duc la şcoala publică, că, poate, mă va ajuta să fiu ca toată lumea, da' după ce m-am dus, au venit la mama acasă şi i-au spus că n-ar trebui să fiu acolo cu toată lumea. Da' până la urmă m-au lăsat să termin clasa întîia. Câteodată stăteam în bancă când vorbea învăţătoarea şi nu ştiu ce era la mine în cap, da' începeam să mă uit pe fereastă la păsările şi veveriţele şi chestiile care se urcau şi stăteau în drăguţu' de stejar mare de-afară, şi atuncea învăţătoarea venea şi se răţoia la mine. Câteodată, mi se întâmpla o chestie foarte ciudată şi-atunci începeam să ţip şi să fac în toate felurile, şi-atunci ea mă punea să mă duc afară şi să stau pe o bancă pe culoar. Şi ceilalţi copii nu se juca niciodată cu mine, cu escepţia când mă fugărea sau când mă făcea să urlu ca să râdă de mine - toţi cu escepţia lui Jenny Curran, care cel puţin nu fugea de mine şi câteodată mă lăsa să merg înpreună cu ea cân' se termina orele.

Şi dup'aia, anul următor, m-au trimis la alt fel de şcoală, şi crede-mă, iera ciudat rău. Iera ca şi cum merseseră peste tot şi strânseseră toţi carachioşii ce-i putuseră găsi şi îi adunaseră laolantă, şi erau de toate vârstele, şi ca mine, şi copii mai mici, până la băieţi mari de vr'o şaişpe sau şaptişpe. Iera retardaţi de toate felurile şi cu to' felu' de apucături şi unii care nici nu putea mânca sau să meargă la veceu singuli. Io ieream pro'abil cel mai bun dintre toţi.

Iera p'acolo un flăcău zdravăn, mare şi gras, ere' c-avea fo' paişpe ani şi suferea de-o chestie nasoală de-l făcea să tremure de parcă stătea-n scaunu' electric sau ceva de

genu' ăsta. Don'şoara Margareta, profesoara noastră, m-a pus să merg la baie cu el cân' avea nevoie ca să am grijă să nu facă cine ştie ce trăznaie. Da' oricum iei făcea. Nici pe dracu' nu ştiam io ce să fac să-l opresc, aşa că mă închideam de unu' singul într-unu' dintre veceuri şi stăteam acolo până termina treaba şi dup'aia îl duceam cuminţel înapoi în clasă.

Am stat în şcoala aia ere' că vr'o cinci sau şase ani. N-a fost chiar aşa rău pan' la urmă. Ne lăsa să pictăm cu degetu' şi să meşterim la tot felu' de chestii, da' în general ne tot învăţa cum să facem jmecherii de genu' să ne legăm şireturile la pantofi ori să nu mai împroşcăm cu mâncare din gură, sau să ne apţinem să nu ne apuce năbădăile şi să ţipăm şi să urlăm şi să *aluncăm* cu lucruri. Nu ne-a învăţat carte deloc - cu escepţia că ne-a arătat cum să citim indicatoarele de pe străzi şi alte chestii, cum ar fi diferenţa d'ntre toaleta de bărbaţi şi aia pentru doamne. Cu toţi cretinii aia de meserie d'acolo ierea oricum imposibil să facă mai mult. Plus că io ere' că ne ţinea acolo mai mult şi ca să nu inervăm pe toată lumea. Cine dracu' să vrea o grămadă de tâmpiţi slobozi prin lume? Chiar şi io po' să-nţe-leg chestia asta.

Cân' am făcut treişpe ani, au început să se întâmple to'felu' de lucruri foalte ciudate. Primu' şi primu' lucru a fost că am început să cresc. Am crescut cin'şpe centimetri în şase luni şi mama trebea tot timpu' să îmi lungească pantalonii. Chestia e că am început să cresc şi-n *afară.* La şaişpe ani aveam deja unu' nouăşopt şi fics o sută nouă chile. Ştiu precis astea că m-au dus la măsurat. Toţi a spus că nu le venea să creadă.

Oricum, ce s-a întâmplat dup'aia mi-a schinbat viaţa complet, într-o zi, cân' mă duceam acasă de la şcoala de nebuni, a oprit o maşină lângă mine. Tipu' din maşină m-a

strigat şi m-a întrebat cum cheamă. Io i-am zis şi dup'aia el m-a întrebat că la ce şcoală merg şi că de ce nu m-a mai văzut până atuncea. Cân' i-am spus de şcoala de nebuni, m-a întrebat dacă mai jucasem fotbal. Io am dat din cap că nu. Cre' că mai puteam să-i zic că văzusem băieţi jucându-se şi că pe mine nu mă lăsa să joc niciodată. Da' aşa cum am mai zis, io nu mi-s bun la convorbiri lungi, aşa că doar am dat din cap că nu. Asta ierea la vr'o douo săptămâni după ce începuse din nou şcoala.

După vreo trei zile, au venit şi m-au scos de la şcoala de nebuni. Iera şi mama acolo, şi tipu' din maşină şi încă vr'o doi oameni care arătau ca nişte gorile - despre care io ere' că veniseră în caz că m-apucau pe mine piticii. Mi-au luat toate lucrurile din bancă şi le-au pus într-o pungă maro şi mi-au zis să zic „la revedere" don'şoarei Margareta, ş-atund d'ntr-o dată don'şoara a început să plângă şi m-a înbrăţişat foalte frumos. Dup'aia a tre'it să le zic la revedere şi la toţi tăntălăii de-acolo şi iei începuse să bolborosească şi să tremure şi să bată cu pumnii în mese. Şi dup'aia am plecat.

Mama stătea în faţă cu tipu' ăla şi io stăteam în spate între goriloii ăia doi, cum făcea poliţiştii în filmele de pe vremuri cân' te ducea la „secţ'e". Cu escepţia că nu ne-a dus la „secţ'e". Ne-am dus la liceu' nou care tocma' fusese construit. Când am ajuns acolo, m-au dus înăuntru în birou' directorului pe mine, pe Mama şi pe tipu' ăla, iar goriloii a rămas afară în hol. Directoru' era un om cu păru' cărunt, şi cu o pată pe cămaşă, şi cu pantaloni lăbărţaţi care părea că tocma' scăpase şi el de la şcoala de nebuni. Dup'aia ne-am aşezat cu toţii şi el a început să esplice nişte lucruri şi să mă-ntrebe to' felu' de-ntrebări, şi io dădeam din cap, da[1] de fapt ei voia ca io să joc fotbal. Cam asta mi-am dat io seama de unu' singul.

Până la urmă, chestia era că tipu' din maşină era antrenor la echipa de fotbal şi-l chema Fellers. Şi ziua aia n-am avut nici o treabă cu orele, da[1] Antrenoru' Fellers ăsta m-a dus în vestiar şi unu[1] dintre goriloi mi-a dat un echimpament complect de fotbal, cu toate perniţele şi jmecheriile alea şi cu o cască de plastic de-adevăratelea, cu o chestie în faţă ca să nu-mi facă moaca terci. Singula chestie că nu mi-au găsit ghete să mi se potrivească, aşa că a trebuit să-mi folosesc adidaşii mei până urma' ei să cumpere nişte ghete de fotbal pe măsură. Antrenoru' Fellers şi goriloii m-a ajutat să mă înbrac în costumu' de fotbal şi dup'aia m-au pus să mă dezbrac iar, şi dup'aia m-au pus să fac treaba cu înbrăcatu[1] şi dezbră-catu' de nu ştiu câte ori, de zece sau douoj' de ori, până am învăţat să mă înbrac singul. Lucru' care mi-a dat ceva bătaie de cap o vreme a fost suspensoru' - pen'că nu puteam pricepe nici mort motivu' pentru care trebea să-l port. I-ade-vărat că au încercat să-mi esplice, şi dup'aia unu'dintre goriloi i-a spus Iu' ălălalt că îs cam „prostuţ" sau ceva de genu' ăsta, şi ere' că se gândea că n-o să-l înţeleg, da' io l-am înţeles pen'că io-s foalte atent la toate căcăţişurile astea. Acu' nu pen'că mi-ar fi rănit sentimentele, ca să zic aşa elevat, că io am fost făcut în toate felurile şi mul' mai rău de-atâta, da' aşa ca chestie.... ş'aşa că am ţinut-o minte.

Am mai stat un pic şi dup'aia a venit la vestiar un grup de băieţi. Şi-a scos toţi echimpamentu' de fotbal şi s-a schinbat. Dup'aia am ieşit cu toţii şi Antrenoru' Fellers ne-a strâns pe toţi, iar pe mine m-a scos în faţă şi m-a prezentat. Spunea o grămadă de tâmpenii, da' oricum n-am putut să-l urmăresc cuvân' cu cuvân' că eram pe jumate mort de frică, pen'că niciodată până atunci în viaţa mea nu mă prezentase nimeni la o adunătură de străini. Da' dup'aia

câţiva dintre iei vine la mine şi mi-a strâns mâna şi mi-a zis că era bucuroşi că eream aici. Şi dup'aia Antrenoru' Fellers a fluierat dintr-un fluier de mi s-a ridicat păru-n cap şi toată lumea a-nceput să facă pas alergător şi să se mişte care mai de care la antrenament.

îi o poveste destul de lungă despre ce s-a-ntâmplat dup'aia, da' oricum treaba-i că am început să joc fotbal. Antrenoru' Fellers şi unu' dintre goriloi s-a ocupat de mine special, din moment ce io nu ştiam să joc. De egzemplu făceam o chestie cân' trebea să blocăm oamenii şi ei încerca să-mi esplice, da' după ce-am încercat de mai multe ori, mi se părea că la toată lumea îi ierea lehamite pen'că nu-mi aduceam aminte ce trebea să fac. Dup'aia am încercat să facem altă chestie, îi ziceau apărare, şi în care îi puneau pe trei ţipi în faţa mea şi io trebea să trec printre ei şi să-l prind pe tipu' cu mingia ţuguiată. La-nceput iera mai uşor, pen'că îi dădeam pe primii de-a berbeleacu' instantaneu, da' antrenorului şi goriloilor nu le convenea cum îl placam pe tipu' cu mingia, aşa că pan' la urmă m-au pus să plachez un stejar mare şi gros ce era p'acolo de vr'o cinşpe sau douoj' de ori -pro'abil ca să mă prind cum trebe făcut. Dup'aia, cân[1] a considerat că am priceput câte ceva de la stejar, m-au pus iar faţă-n-faţă cu ăia trei ţipi şi cu gagiu' care ţinea mingia şi iar s-au inervat pen'că, după ce-i tăvăleam bine pe primii trei, nu săream pe ultimu' la omor. Tare m-au mai beştelit dup'amiaza aia, da' după ce-am termenat cu antrenamentu' m-am dus să vorbesc cu Antrenoru' Fellers şi i-am zis că io nu voiam să sar prea tare pe baiatu' cu mingia, că mi-era frică să nu-i rup ceva. Antrenoru' mi-a zis că să nu-mi fac griji că n-o să păţească nici pe dracu, dăoalece era înbrăcat cu echimpamentu' şi era complect protejat. Adevăru ie că

nu mi-era atât de frică să nu păţească ăla ceva, da mai mult să nu se inerveze toţi pe mine şi să mă fugărească pentru că nu mă purtasem frumos cu ei. Orş'cum, ca s-o spui p'a dreaptă, mi-a luat ceva timp pân-am prins io şpilu' la toată chestia.

în timpu ăsta trebea să merg şi la ore. La şcoala de nebuni, nu prea aveam mare lucru de făcut, da' aici toate lucrurile ierea cu mult mai serioase. Pro'abil c-au făcut nişte aranjamente, că pan' la urmă io aveam trei ore în sala de festivităţi unde doar stăteai şi făceai ce *vroiai,* şi dup'aia alte trei ore cân' venea o profesoară care mă învăţa să citesc. Da' numa' noi doi. lea ierea foalte, foalte de treabă şi drăguţă şi de cel puţin trei ori mi-au trecut

prin cap nişte chestii foalte turbate în legătură cu ea. O chema don'şoara Henderson.
Singula oră care-mi plăcea pe bune era prânzu', da' nu ere[1] că aia ierea o oră adevărată. Cân' eram la şcoala de nebuni, mama îmi dădea un senviş ş'o prăjitură ş'un fruct -cu escepţia la banane - pe care le luam cu mine la şcoală. Da' la şcoala asta aveau o cantină *plinbă tava* care avea nouă sau zece feluri de mâncare şi mie îmi era foalte greu să aleg ce vreau să mănânc. Cre' că cineva le-a spus ceva, pen'că dup-o săptămână Antrenoru' Fellers a venit şi mi-a zis să pun mâna să mănânc tot ce vreau fără frică, pen'că lucrurile „au fost aranjate". A dracului treabă!
Fotbalu' nu mergea chiar cum voia Antrenoru' Fellers. Ierea tot timpu' nemulţumit şi ţipa'ntr-una la toată lumea. Şi ţipa şi la mine. Au încercat dup'aia să mă facă să stau într-o singulă poziţie şi să-i împiedic pe ăilalţi să-l placheze pe tipu' nostru cu mingia, da' chestia nu ieşea decât dacă ăia se nimerea pe aceeaşi direcţie cu mine. Plus că antrenoru' nu ierea prea mulţumit de felu' în care placam

io, aşa că iar m-au trimis un timp la ste'jaru' ăla. Numa' că, or'şce s-ar fi-ntâmplat, nu puteam şi nu puteam să m-alunc pe tipu' ăla aşa cum vroiau ei. Parcă mă ţinea ceva.
Da' dup'aia s-a-ntâmplat ceva de s-a schinbat şi chestia aia. La *plinbă [ava* îmi luam mâncarea şi mă duceam să stau fics lângă Jenny Curran. Nu-i prea mult de esplicat, da' ea ierea cam singula persoană de la şcoală pe care o ştiam um pic şi mie-mi plăcea să stau lângă ea. Nu se întâmpla prea des că ea vorbea cu alţii, da' câteodată mă băga şi pe mine în seamă. La început mă aşezam lângă alţi jucători de fotbal, da' ăştia se purta de parcă io ieream invizibil sau ceva de genu' ăsta. Jenny Curran măcar se comporta de parcă stăteam şi io p'acolo. Da', după un timp, am băgat de seamă că se mai învârtea pan zonă şi un alt tip şi ăsta a-nceput să facă mişto de mine. Spunea căcăţişuri de genu' „ce face prostomega?" şi tot restu'. Şi chestia asta s-a întâmplat fo' douo săptămâni şi io nu ziceam nimica, da' pan' la urmă i-am zis - nici acu' nu-mi vine să cred că i-am zis - da' i-am zis „Nu-s prostomega", şi tipu' se uita la mine şi deodată a-nceput să râdă. Da' Jenny Curran i-a zis că mai bine să tacă, da' el a luat o cutie de lapte şi mi-a turnat-o-n poală şi io m-am ridicat ş'am tăiat-o cât am putut că m-am speriat.
Dup'aia, după câteva zile, tipu[1] ăla a venit la mine pe culoar şi mi-a zis că „mă prinde" el. Mi-a fost o frică să mor toată ziua, şi mai târziu dup'amiază, mă aştepta cu nişte prieteni când mă duceam la vestiare. Io am vrut să mă duc pe cealaltă parte, da' el s-a luat după mine şi a venit şi a început să mă împingă. Şi-a-nceput să-mi zică to' felu' de chestii nasoale, „prostalău" şi eccetera, şi mi-a tras una în stomac. N-a durut foalte rău, da' io am început să plâng şi m-am întors şi-am luat-o la fugă, şi dup'aia l-am auzit în spatele meu şi pe ceilanţi, că alerga după mine şi ei. Am

fugit cât de tare am putut spre vestiare, direct peste terenu' de antrenament şi l-am văzut pe Antrenoru' Fellers că se uită la mine de la peluză. Tipii care mă alerga s-a oprit ş'a şters-o, iar Antrenoru' Fellers se holba la mine într-un fel foalte ciudat şi mi-a zis că să mă duc la vestiare şi să mă schinb în echimpament. Dup'aia a venit şi iei la vestiare cu nişte scheme desenate pe coli de hârtie - fics trei bucăţi - şi mi-a zis să le învăţ pe dinafară cât de bine pot.
Dup'amiază aia, la antrenamentu' de fotbal, ne-a pus în douo echipe şi deodată pivotul nostru mi-a dat *mie* mingia şi io trebuia sa fug pe estrema dreaptă până-n terenu' de ţintă. Cân' s-au apucat toţi să mă alerge am tulit-o cât de tare am putut - am luat fo' şapte sau opt înainte să poa' să mă placheze. Antrenoru' Fellers parcă înnebunise de fericire, sălta bezmetic de colo-colo ţipând şi pleznind pe toată lumea pe spate. Noi mai alergasem o grămadă de curse îna inte să vedem care-i mai iute, da' io cel mai tare şi cel mai tare alerg când îs fugărit. Şi ere' că cu toţi nebunii e la fel.
Oricum, am ajuns foalte cunoscut după chestia aia, şi ăilanţi băieţi din echipă au început să fie mai drăguţ' cu mine. Cân' am avut primu' meci mie mi-era o frică să mor, da' ei mi-a dat mie mingia şi am fugit de vr'o douo sau de trei ori peste linia de ţintă. Ş'apăi cât de drăguţă a fost lumea cu mine atuncea, n-a mai fost niciodată. Pe bune dacă liceu' ăla nu-ncepuse să schinbe nişte lucruri în viaţa mea! Avansasem atât de tare, că îmi *plăcea* să alerg cu mingia, cu escepţia că trebea să alerg mai mult pe estreme că nu prea-mi plăcea s-o iau pe centru unde trebuia să-i tăvălesc pe toţi. Unu' dintre goriloi s-a esprimat că io ieram unu' dintre cei mai enormi atacanţi de liceu din lume. Nu cre'că ierea un compliment.

La şcoală învăţam să citesc din ce în ce mai bine cu don'şoara Henderson. Mi-a dat *Tom Sawyer* şi alte douo cărţi pe care nu le mai ţin minte, şi io le-am luat acasă şi le-am citit complect de la cap la coadă, da' dup'aia ea mi-a dat un test unde ere[1] că n-am făcut mare brânză. Da' cărţile alea mie mi-a plăcut foalte mult.
După ceva timp iar m-am dus să stau lângă Jenny Curran la cantină, şi n-am mai avut probleme multă vreme, numa că-n primăvară, într-o zi cân' mergeam acasă de la şcoală, al dracu' ăla care îmi turnase laptele pe mine şi mă alergase iar a apărut şi s-a luat de mine. Acu' avea un băţ şi a-nceput să mă facă „prostomegă" şi „cretinoid" şi să mă amenințe.
Câţiva colegi se uita la noi şi printre ei am văzut-o şi pe Jenny Curran ezact cân' mă pregăteam s-o iau la galop ca dă'obicei, ş'atunci, aşa, fără nici un motiv, m-am oprit. Iar gagiu' ăla mi-a tras una cu băţu'n stomac, aşa că io am zis că ce puii mei şi l-am apucat strâns c'o mână şi cu ailaltă i-am pocnit de sus una fics în cap şi cu treaba aia am încheiat socotelile, sau cel puţin aşa am crezut io.
în seara aia au sunat-o pe mama părinţii băiatului şi-a zis că dacă mă mai prinde că mă mai ating de el vr'odată o să cheme poliţia şi-o să aibă grijă să mă „trimită unde trebe". Io am încercat să-i esplic Iu' mama şi ea mi-a zis că-nţelege, da' dup'aia mi-am dat seama că, de fapt iera îngrijorată. Şi mi-a mai zis că acu' dacă-s aşa mare să am grijă, *„deoalece* aş putea răni pe cineva." Şi io atunci am dat din cap şi i-am promis că o să am grijă să nu mai păţească nimeni nimica. Noaptea aia, cân' stăteam întins în pat am auzit-o plângând singulă la iea în cameră.
Da' oricum din chestia cu potcovitu' ăluia în creştet m'am dumirit şi io la câteva chestii în fotbal. Aşa că a doua zi l-am rugat pe Antrenoru' Fellers să mă lase să alerg cu

mingia pe centru şi iei a zis „okei" ş'aşa că am dat cu cracii-n sus fo' patru sau cinci până m-am demarcat complect şi dup'aia a trebuit să o ia toţi la fugă după mine. Anu' ăla m-au *nomi-nali-zatm* echipa ideală a statului. Io unu' nici nu prea-mi venea să cred. Mama mi-a făcut cadou douo perechi de şosete ş'o cămaşă de ziua mea. Şi nuş'cum a făcut, da' a pus bani deoparte şi mi-a cunpărat un costum nou pe care l-am purtat cân' mi-au dat premiu' de Echipa Ideală. Ăla a fost primu' costum pe care l-am avut vr'odată. Tot maică-mea mi-a făcut şi nodu' la cravată ş'aşa m-am prezentat.

r

21

Festivitatea şi banchetu' de la ceremonia asta trebea să aibă loc într-un orăşel, Flomaton, despre care Antrenoru' Fellers a spus că to' ce se întâmplă acolo e că „se schinbă macazu' la trenuri." Ne-a urcat într-un autobuz - ieream cu toţii fo' cinci sau şase din zonă care câştigasem premiu' -şi ne-a ecspediat acolo. Autobuzu' n-avea veceu şi pen'că drumu' a durat vr'o oră sau douo şi io băusem vr'o douo căni mari de apă înainte să plec, cân' am ajuns la Fomaton, de'abea mă mai ţinea băşica.
Toată chestia avea loc în aula de la liceu' din Flomaton şi cân' am ajuns acolo io şi câţiva dintre ăilanţi ne-am înfiinţat la veceu. Muma' că, cân' am vrut să desfac şliţu', mi s-a blocat fermoalu' în cămaşă şi nu l-am mai putut desface nici cu slujbe. După ce m-am chinuit io niţel, un băiat foalte de treabă de la al' liceu s-a dus să-l aducă pe Antrenoru' Fellers, care a venit cu cei doi goriloi şi s-au apucat să-mi desfacă şliţu'. Unu' dintre ăia a zis că singula metodă iera să-mi rupă fermoalu'. La care Antrenoru' Fellers ş-a pus mâinile-n şolduri ş-a zis:
- Ce-ţi închipui acuma, că o să-l trimită pe băiatu' asta pe scenă cu şliţu' descheiat să-i atârne chestia - crezi c-ar face o impresie bună? Dup'aia s-a întors la mine şi mi-a zis:
- Forrest, tre' să te ţii până-i gata festivitatea, şi dup-aia ne ocupăm şi-ţi descheiem şliţu' - okei? Şi io am dat din cap

că da, că nu ştiam oricum ce să fac, da' m-am prins că seara aia o să dureze foalte mult.
Cân' am ajuns în aulă ne aştepta cam un milion de oameni aşezaţi la mese, şi zânbea şi aplauda cân' ne-am făcut apariţia. Pe noi ne-a pus la o masă mare şi lungă instalată pe scenă în faţa toturor şi atunci mi-am dat seamă că chiar urma o seară foalte lungă. Mie mi s-a părut că toată lumea din sală a ţinut câte un discurs - chiar şi ospătarii şi portaru'. Vroiam să fie mama cu mine, pen'că ea ar fi putut să mă ajute, da' iea iera acasă-n pat, gripată grupa mare. Da' pan' la urmă a venit momentu' să ne dea premiile, nişte mingii de fotbal aurii, şi ne striga pe nume, iar noi trebea să ne ducem la microfon, să luăm premiu' şi să zicem „mulţumesc", plus că ne-a spus că dacă vroiam să mai zicem şi altceva să fie scurt şi cuprinzător, că altfel nu mai ieşeam de-acolo în vecii vecilor amin.
După ce aproape toţi îşi luase premiu' şi zisese „mulţumesc" a venit şi rându' meu. Cineva a zis tare la microfon, „Forrest Gump" - care, dacă nu v-am spus până acu', e numele meu de familie - şi io m-am ridicat şi m-am dus acolo şi iei mi-a dat premiu'. Dup'aia m-am aplecat la microfon şi am zis „mulţumesc" şi toată lumea a început să aclameze şi să bată din palme şi s-a ridicat în picioare. Cre' că cineva le-a spus dinainte că ieream un fel de idiot, şi iei făcea un efort special să fie drăguţi. Iar io eram aşa de surprins de toată chirăiala aia, că nu prea ştiam ce să fac, aşa că am rămas acolo. Şi dup'aia s-a făcut linişte şi tipu' de la microfon s-a apropiat de mine şi m-a întrebat dacă mai am altceva de spus. Ş'aşa că le-am spus:
- Tre' să fac pipi.
Câteva secunde nimenea din public n-a zis nimica, doar că se uita *amusaţi \itiA* la alţii, şi dup'aia a-nceput să şuşo-

tească, şi Antrenoru' Fellers a venit şi m-a prins de mână şi m-a basculat înapoi la masă. Toată noaptea s-a benoclat la mine, da' după ce s-a terminat banchetu' el şi cu goriloii m-au dus înapoi la veceu şi mi-au desfăcut pantalonii şi, în sfârşit, am pompat cel puţin o canistră!
- Gump, mi-a zis Antrenoru' după ce-am termenat, să fiu al naibii dacă nu ştii să vorbeşti convingător.
Anu' următor nu s-a întâmplat prea multe lucruri, cu escepţia că s-a auzit peste tot că un idiot a reuşit să fie nominalizat în Echipa Ideală a statului şi am primit o grămadă de scrisori din toată ţara. Mama le-a păstrat pe toate ş'a-nceput să ţină un album, într-o zi a venit un pachet din New York, să mor nu alta, cu mingia de baseball oficială cu toate autografele toturor de la New York Yankees. A fost cea mai mişto chestie care mi s-a întâmplat vr'odată! Am păstrat mingia aia ca pe ochii din cap, numa' că-ntr-o zi, cân' o zvîr-leam prin curte, a apărut un ditamai dulău' care a prins-o din zbor şi, ros-o pân-a făcut-o arcea-parcea. Mie mi se-ntâmplă to' timpu' chestii d-astea.
într-o zi Antrenoru' Fellers m-a chemat şi m-a luat în birou' directorului. Era acolo ş-o persoană de la Universitate care mi-a strâns mâna şi m-a întrebat dacă m-am gândit vr'odată să joc fotbal universitar. Mi-a zis şi că mă „urmărise." Am dat din cap că nu mă gândisem.
Toată lumea părea foalte impresionată de omu' ăsta, se ploconeau de mamă mamă şi îi ziceau „Domnu[1] Bryant". Da' el mie mi-a zis să-i zic „Ursu", ceea ce mi s-a părut un nume foalte *hasliu,* cu escepţia că chiar semăna cu un urs în anumite privinţe. Antrenoru' Fellers mi-a esplicat că io nu-s cel mai deştept tip din lume, chestie care crede că-i valabilă pentru *maşoritatea* dintre jucătorii lui, da' că „Ursu" vrea să

aranjeze să primesc un ajutor special, ca să pot merge la colegiu. O săptămână mai târziu mi-au dat un test cu tot felu' de întrebări nasoale, mai ales d'alea de care io eram bâtă. După un timp m-am plictisit şi l-am lăsat baltă.
După încă douo zile, a reapărut Ursu' şi Antrenoru' Fellers m-a basculat în birou' directorului. Era um pic nervos, da' se purta frumos; m-a întrebat dacă asta era tot ce puteam să fac la test şi io am dat din cap că da, iar directoru' parcă îmi făcea semne din ochi. Ş'atunci Ursu a spus: „Mare păcat atunci, pen'că scoru' arată că băiatu' e idiot."

Directoru[1] a început şi iei să clatine din cap, iar Antrenoru' Fellers stătea mai la o parte cu mâinile băgate-n buzunare şi c-o mutră destul de dezamăgită. Se pare că acolo s-a terminat *prospectivele* mele în legătură cu fotbalu' universitar.
Că eram prea inbecil ca să joc fotbal universitar se pare că n-a impresionat deloc Armata Statelor Unite. Ieream în ultimu' an de liceu şi în primăvară toată lumea a apsolvit. Da' m-au lăsat şi pe mine pe scenă şi mi-au dat ş'o robă neagră să mă'nbrac, şi, cân' a venit şi rându' meu, directoru' a anunţat că mie îmi dădeau o diplomă „specială." M-am ridicat să mă duc la microfon şi cei doi goriloi s-au ridicat şi iei şi-a venit cu mine - pro'abil ca să nu mai scap fo' gogoaşă, cum făcusem la festivitatea cu Echipa Ideală. Mama ierea în primu' rând plângân' şi frângându-şi mâinile şi io chiar mă sinţeam foalte bine, pen'că mi se părea şi mie că chiar realizasem ceva.
Da' cân' am ajuns acasă, mi-am dat seama de ce iera mama distrusă şi plângea cu *sughiţe* - ierea vorba de o scrisoare de la Armată care zicea că tre' să mă prezint la comitetu' local de *reclutare* sau ceva p'aproape. Nu prea înţelegeam io cum vine treaba, da' ea ştia - era 1968 - şi to' felu' de chestii urma să se-ntâmple.

Mama mi-a dat o scrisoare de la-directoru' şcolii, s-o dau ălora din comitetu' de reclutare, da' nu ştiu cum s-a întâmplat, că am pierdut-o pe drum. Dup'aia, cân' am ajuns acolo, a urmat o chestie apsolut dementă. O matahală de negru înbrăcat în uniformă de Armată ţipa la toată lumea şi vroia să-i împartă în grupuri. Cân' a ajuns la noi, a început să strige: - Atenţ'e, jumate din voi treceţi acolo, jumate vă duceţi dincolo şi jumate staţi pe loc! Toţi părea năuciţi şi să învârtea pe loc ca vitele şi chiar şi mie mi-a picat fisa că gagiu' ăla iera un cretin.
Dup'aia ne-a strâns într-o cameră şi ne-a aliniat pe toţi şi ne-a spus să ne scoatem hainele. Nu prea-mi venea mie, da' toată lumea s-a dezbrăcat şi-atunci m-am dezbrăcat şi io. Ne-au verificat peste tot - ochi, nasuri, guri, urechi -chiar şi în locurile alea. La un momen' dat cineva mi-a zis „Apleacă-te'n faţă" şi, când m-am aplecat, atunci a venit unu' şi şi-a proţăpit deştu' fics la mine-n cur.
Şi cu asta basta!
Mă întorc şi-l prind pe nenorocit şi-l pocnesc în moalele capului. Dintr-o dată s-a *creiat* agitaţie ş-o gaşcă de indivizi s-a repezit şi-a sărit toţi pe mine. Muma' că io-s obişnuit cu treaba asta. M-am smuls dintre toţi ş-am luat-o la goană pe uşă ca popa. Cân' am ajuns acasă şi i-am spus Iu' mama ce s-a-ntâmplat, s-a supărat, da[1] mi-a zis: - Nu-ţi fă griji, Forrest - o să fie bine totu'.
Numa' că n-a fost. Săptămâna ulmătoare a apărut o dubă la noi acasă şi nişte oameni în uniforme d'ale Armatei şi cu căşti negre şi strălucitoare a venit la uşă şi a-ntrebat de mine. Io mă ascundeam în cameră, da' mama a urcat şi mi-a zis că ăia venise doar ca să mă ducă înapoi la centru' de reclutare. To' drumu' până acolo, nici unu' nu s-a mişcat de lângă mine şi se benocla de parcă ieram nu'ş ce maniac.

Acolo am intrat printr-o uşă ce ducea la un birou mare. în birou' ăla era unu' mai bătrân, înbrăcat din cap până-n picioare într-o uniformă strălucitoare, care s-a uitat la mine to' la fel de atent ca şi ăilanţi. Mi-au zis să mă aşez şi mi-au trântit un alt test în faţă, care, chiar dacă nu era tot atât de dat dracului de greu, cum iera ăla pentru fotbalu' din colegiu, să nu credeţ' c-a fost prea uşor.
Cân[1] am termenat, m-au dus în altă cameră, unde, la o masă lungă, stătea fo' patru sau cinci care a-nceput să mă-ntre-be to' felu' de-ntrebări şi-şi pasa de colo-colo ceva ce semăna cu testu' de-l dădusem io. Dup'aia s-a îngrămădit cu toţi laolantă şi, cân[1] a terminat, unu' dintre ei a semnat o hârtie şi mi-a dat-o personal. Cân' am ajuns acasă cu ea, mama a citit-o şi a-nceput să se ţină de cap şi să-i mulţumească Domnului, pen'că zicea că ieream „Amânat temporar", pro'abil din cauză că io mi-s zevzec.
Oricum, săptămâna aia s-a întâmplat ceva care-a fost un eveniment baban în viaţa mea. Aveam o chiriaşă la noi, care lucra operatoare la compania de telefoane. O chema don'şoara French. Ierea o

femeie foalte de treabă şi destul de singulatecă, da' într-o noapte, cân' era al naibii de cald ş'afară era furtună cu tot tacâmu', ş'a scos capu' pe uşă cân' treceam pe-acolo şi-mi zice: - Forrest, tocma' am primit o cutie de bonboane fondante foalte bune - vrei să guşti o bucăţică?
Şi io i-am zis că „da" şi iea mă duce la ea în camera şi-aco-lo pe toaletă ierea fondantele. îmi dă una, şi dup'aia mă întreabă dacă mai vreau una şi îmi face semn să şed pe pat. Cre' c-am mâncat fo' zece, cinşpe bucăţi ş'afară tuna şi fulgera şi perdelele se umfla şi don'şoara French nu'ş cum face, da' mă întinde în pat. Dup'aia începe să mă mângâie foalte frumos şi-mi zice: - Numa' să-ţi ţii ochii-

nchişi şi totu' va fi în regulă. Imediat dup'aia, daca puteai să vă-nchipuiţ', mi s-a întâmplat ceva ce nu mi se mai întâmplase niciodată. Nu po' să spun ce-a fost, pen'că a avut loc cu ochii-nchişi, şi pen'că mama m-ar fi egzecutat, da' numa' atâta vă zic - că mi-a dat o prospectivă complect nouă asupra toturor lucrurilor de-atuncea'nainte.
Problema ierea că chiar dacă don'şoara French ierea o femeie foalte de treabă, lucrurile pe care mi le prestase noaptea aia io mai mul' aş fi preferat să mi le facă Jenny Curran. Numa' că în nici un fel nu mi-ar fi picat fisa cum să aranjez un plan atâ' de complicat pen'că din cauza la cum îs io, nu-i prea uşor să ficsezi o-ntâlnire c-o fată. Asta ca să mă esprim pe foalte departe.
Da' din cauza noii mele esperienţe, am avut curaju' s-o'ntreb pe mama ce să fac cu Jenny, da' oricum nu i-am spus nimica despre învârteala cu don'şoara French. Mama mi-a zis că o să se ocupe iea de chestia asta în locu' meu, ş'aşa că i-a dat telefon Iu' mama Iu' Jenny Curran şi i-a espli-cat iei situaţea, iar seara ulmătoare, să-mi sară ochii din cap cari am văzut cine s-a'nfiinţat la noi la uşă, fics Jenny Curran!
Iea ierea înţolită foalte frumos c-o roche albă şi c-o floare roz în păr şi ere' că nici în visele mele nu arăta aşa de fain. Dup'aia ea a intrat înăuntru' şi mama a dus-o în salon şi i-a dat un *cucteil* cu îngheţată şi m-a strigată să cobor jos din cameră unde fugisem imediat cari am văzut-o pe Jenny Curran venind pe alee. Io mai curând aş fi preferat să mă fugărească cinci mii de oameni decâ' să ies din cameră ezact atuncea, da' mama a urcat şi m-a luat de mână şi m-a dus uşurel jos şi mi-a dat şi mie un cucteil cu-nghe-ţată. Chestia aia parcă a schinbat um pic tărăşenia.
Mama a zis că putem să mergem la film şi i-a dat Iu' Jenny trei dolari înainte să ieşim din casă. Jenny ierea mai

drăguţă ca niciodată, vorbea şi râdea şi io dădeam dîn cap şi rânjeam ca un idiot. Filmu' ierea doar la fo' patru sau cinci *canale* de casă şi Jenny s-a dus ş-a cunpărat bilete şi dup'aia am intrat şi ne-am aşezat. M-a întrebat dacă vreau floricele şi, cari s-a-ntors cu iele, filmu' se-ncepuse deja.
Filmu' ierea despre douo persoane, un om ş'o femeie pe care-i chema Bonnie şi Clyde care jefuia bănci şi mai ierea şi alte persoane interesante în el. Da' numa' că ăia se omora şi se-mpuşca la greu. Mie mi-a venit să mor de râs cari i-am văzut p'ăia că se împuşcă şi se omoară în halu' ăla, aşa că de fiecare dată cari se-ntâmpla trăznaia io râdeam de-mi sărea ochii din cap şi, de fiecare dată cari io făceam chestia asta, Jenny Curran parcă se făcea mai mică în scaunu' ei. La jumatea filmului iea se lăsase atâta de jos, că parcă ierea-ntinsă pe duşumea. Cari am văzut io treaba asta, mi-a trecut pan' cap d'odată că căzuse din scaun aşa că m-am aplecat ş-am prins-o de umăr ca s-o ridic la locu' iei.
Da' cari am făcut chestia asta, am auzit că s-a rup' ceva şi, cari mă uit mai bine rochia Iu' Jenny Curran ierea complect ruptă şi iei îi atârna toate cele. Mi-am luat ailantă mână ca s-o acopăr să nu se vadă, da' iea a-nceput să facă gălăgie şi să se zvârcolească de bezmetică, da' io încercam s-o ţin bine ca să nu cadă sau să se desgolească şi mai rău şi dup'aia toată lumea din jur a-nceput să se uite la noi ca să vadă ce ierea cu toată agitaţia aia. Şi dup'aia imediat a venit un tip la rându' nostru ş-a aprins o lumină puternică fics pe Jenny şi pe mine, da' Jenny, pen'c-o văzuse toată lumea aşa, a scos nişte ţipete de parcă o tăia cineva şi-a-nceput să bocească şi dup'aia s-a ridicat ş-a fugit afară din sală.
Imediat dup'aia mă trezesc că vine doi oameni la mine şi-mi zice să mă scol şi să mă duc cu iei până la un birou.

Şi dup'aia, în câteva minute a venit patru poliţişti care m-a rugat să mă duc cu ei şi mă duce la o maşină de poliţie şi doi se urcă-n faţă şi doi în spate cu mine, ezact cum a fost treaba şi cu goriloii Iu' Antrenoru' Fellers, cu escepţia că de data asta chiar mă ducea pe bune la „sec'ţe", şi m-a *ecscortat* într-o cameră şi mi-a înfipt

deştele într-o tuş'eră şi mi-a făcut poză şi m-a băgat la zdup. A fost o esperienţă groaznică. Mie mi se pusese pata să nu păţească Jenny ceva, da' dup'aia a apărut mama şi, cân'a venit, plângea şi se ştergea la ochi cu o batistă şi-şi răsucea mâinile ş'atuncea m-am bunghit că iar dădusem de belea.
Câteva zile dup'aia, a avut loc un fel de ceremonie la tribunal. Mama m-a înbrăcat în costumu' meu şi m-a dus acolo, şi ne-am întâlnit cu un tip de treabă cu mustaţă ce-avea o geantă mare şi i-a spus la judecător o mulţime de lucruri şi dup'aia alţi oameni, cu to' cu mama, a mai spus to' felu' de porcării şi dup'aia-n-sfârşit a venit şi rându' meu.
Tipu' cu mustaţă m-a luat de braţ şi m-a ridicat în picioare, şi judecătoru' m-a-ntrebat cum de s-a-ntâmplat toată treaba aia. Numa' că io nu m-am prins că ce să zic, aşa că am dat dîn umeri şi el mă-ntreabă dacă vreau să mai zic ceva, aşa că io i-am zis: „Tre[1] să fac pipi", pen'că stăteam acolo d'o juma' de zi şi mai aveam un pic şi plesneam! Judecătoru' s-a lungit spre mine din spatele la banca aia mare a lui şi se holba la mine, de parcă ieream estraterestu' sau ceva de genu'. Dup'aia gagiu' cu mustaţă a-nceput să vorbească şi, ca urmare, judecătoru' îi zice că să mă ducă la veceu, treabă egzecutată. Cân' ieşeam afară din sală întorc capu' ş'o văd pe săraca de maică-mea cu capu'n palme şi dup'aia că se ştergea la ochi cu batista.
Oricum, cân' m-am întors, judecătoru' îşi freca bărbia şi zice că toata afacerea ierea „foalte bizară", da' că iei se

gândeşte că mai bine mă duc în Armată sau alt undeva, ca să mă ajute să-mi vină mintea la cap. Mama mea i-a esplicat că Armata Statelor Unite nu mă *încor-po-rează,* din cauza la faptu' că-s idiot, da' că chiar dimineaţa asta tocma' a sosit o scrisoare de la Universitate că, dacă joc fotbal pentru iei, po' să mă ia iei la şcoală fără tacsă.
Judecătoru' a zis că şi treaba aia suna to' la fel de bizar, numa' că din punctu' lui de vedere ierea okei câtă vreme fundu' meu mare dispărea din oraş.
Neaţa ulmătoare aveam bagaju' pregătit şi mama m-a dus frumos la staţia d'autobuz şi m-a urcat în autobuz. Cân' mă uitam pe giam o văd pe mama, plângea şi'ş ştergea ochii cu batista. Aia ie o imagine care io o ştiu foalte bine. Şi dup'aia mi s-a înficsat complect în cap. Da' oricum, auto-buzu' a pornit şi p-aci ţ'e drumu'.
Cân' am ajuns la Universitate, Antrenoru' Biyant a venit în sala de *gimnacsticăunăe* noi ieream echimpaţi în şorturi şi tricouri ş'a-nceput să ne ţină un discurs. Ierea cam acelaş' gen cu alea pe care ni le ţinea Antrenoru' Fellers, cu escepţia că chiar ş'un nătărău ca mine pricepea că nu ierea loc de-ntors cu omu' cân' ierea vorba de disciplină. Discursu' a fos' scurt şi cuprinzător şi s-a termenat cu declaraţia că cine ajunge ultimu' la autobuzu' care ne ducea la terenu' de antrenament, o s'ajungă acolo în pas săltat de ţpiţurile Iu' Antrenoru' Bryant în loc de maşină. Da, să trăit'! L-am crezut ca pe tatănostru şi ne-am împins ca turbaţii claie peste grămadă-n autobuz.
Toată tărăşenia asta se'ntâmpla în luna august, care, în stătu' Alabama, îi niţel mai cald decât în alte locuri. Adică, cu alte cuvinte, dacă pui un ou în vârfu' căştii de fotbal s-ar coace la soare în fo' zece secunde. Normal că chestia asta n-a'ncercat-o nimenea ca să nu se supere Antrenoru' Biyant. Mai ales că nimeni nu vroia să probeze pe pielea lui chestia asta, pen'că viaţa era aproape *insurportabilă*oricum.
Antrenoru' Bryant i-a pus pe goriloii lui să aivă grijă de mine să mă descurc. Aşa că m-a dus unde trebea să stau, adică o clădire fainâ de cărămidă în campus, de care unii spunea că-i zice „Căminu[1] Urangutanilor". Goriloii m-a ecscor-

tat pân'acolo cu maşina şi m-a dus sus la mine-n cameră. Din păcate pe cât de drăguţ ierea pe-afară, chestia nu ierea valabilă şi pe dinăuntru. Mai întâi că parcă nu mai locuise nimenea acolo de foalte mul' timp, şi ierea foalte multă mizerie şi rahat pan zonă, şi maşoritatea uşilor ierea smulse dîn ţâţâni şi făcute praf, şi aproape toate giamurile ierea şi ele căsăpite.
înăuntru nişte gagii stătea-ntinşi pe nişte paturi pliante, aproape dezbrăcaţi, pen'că ierea cald al naibii, fo' patruş-cinci de grade, şi peste tot ierea muşte şi alte chestii care bâzâia şi zumzăia. Pe culoar ierea o grămadă mare de ziare pe care io am crezut că tre' să le citim, din momen' ce ieream la colegiu, da' dup'aia am aflat că de fapt trebea să le pui pe jos ca să nu calci în toată mizeria cân' aveai nevoie să te mişti p'acolo.
Goriloii m-a dus la mine-n cameră şi zicea că speră ca să-l găsească acolo pe colegu' de cameră, pe care-l chema Curtis nuştiucum, da' numa că ăla unbla de nebun şi nu ierea acolo. Aşa că ăia doi mi-a despachetat bagaju' şi mi-a arătat unde ie baia, care arăta mai naşpa decât orice veceu de la orice staţie de benzină, şi dup-aia s-a cărat. Da'nainte să plece unu' dintre goriloi a zis că Curtis şi cu mine trebea să ne înţelegem de minune pen'că amândoi aveam fics atâta creier cât o vânătă. M-am uitat urât de tot la goriloiu' care zisese treaba aia,

pen'că mă săturasem să aud toate căcaturile alea, da' el mi-a zis „culcat" şi să fac cin'zeci de flotări. Dup'aia m-am egzecutat.
M-am pus să dorm în patu' meu pliant după ce-am întins un cea/rea/peste el ca s'acopăr mizeria aia şi tocma' visam că stăteam cu mama'n salon cum făceam cân' era cald, şi ea-mi dădea limonada şi stătea de vorbă cu mine mul' timp,

ore-ntregi - şi dup'aia uşa de la dormitor s-a trântit o dată de pământ şi io m-am speriact de ierea să fac apoplecsie! în uşă stătea un gagiu c-o privire de bestie şi cu ochii hol-baţi, îi lipsea toţi dinţii din faţă ş'avea nasu cât'un dovleac şi cu păru' măducă'n cap, de parcă-ş[1] băgase limba-n priză. Ş'am dedus, ca să mă esprim aşa, că el trebea să fie Curtis.
A intrat în cameră de parcă s-aştepta să s'azvârle cineva pa el, se uita-n toate direcţiile ş'a călcat fics peste uşa pe care tocma[1] o făcuse ţăndări. Curtis nu ierea foalte înal' da'n rest semăna foalte bine cu'n frigider. Primu' lucru care mă-ntreabă ie de unde îs. Cân' spun că Mobile, el a zice că ăla e oraş de „fătălăi", şi-mi zice că el îi din Opp, unde se face unt de arahide, şi mie, dacă nu-mi place, o să desfacă el un borcan şi-o să-mi *îmoaie* dosu' cu el. Cam aia a fos[1] toată conversaţea noastră timp de f o' douo zile.
Dup'amiaza aia la antrenamentu' de fotbal tre' să fi fost vr'o zece mii de grade de cald pe teren, şi toţi goriloii Iu' Antrenoru' Bryant se fâţâia pântre noi şi ne ameniţa şi ţipa ca să ne pună la şmotru. Mie îmi atârna linba ca cravata, da' oricum am încercat să-mi fac treaba. Dup'aia ne împarte pe toţi şi pe mine mă bagă la fundaşi şi am început să ecser-săm scheme de pase.
Chestia e că înainte să vin la Universitate, ei îmi trimisese un pachet cu vr'un milion de scheme de fotbal, şi io chiar l-am întrebat pe Antrenoru' Fellers ce trebea să fac'u ele, da' el doar a dat din cap trist ş'a zis că nu tre[1] să fac nimica -numa' să aştept pân'ajung la Universitate şi dup'aia să-i las p'ăia să se gândească ce şi cum.
Mai bine nu Faş fi ascultat pe Antrenoru' Fellers, pen'că cân' a trebuit să fug la prima pasă, am luat-o în direcţia greşită şi goriloiu' şef s-a repezit la mine urlând şi ţipând şi cân' s-a oprit din zbierat, m-a întrebat dacă nu am studiat schemele

trimisese. Dup'aia cân' i-am zis „ăăăh... păi", a-nceput să se-agite şi dădea din mâini de parcă-l atacase bărzăunii, şi cân' s-a calmat, m-a trimes să fac cinci ture în juru' terenului, până vorbeşte iei cu Antrenoru' Biyant despre mine.
Antrenoru' Bryant stătea într-un ditamai turnu' înalt şi se uita la noi de sus ca împăratu' Muştelor, io dădeam tururi de zor şi l-am văzut pe goriloi că s-a urcat acolo şi cân' a ajuns acolo şi i-a turnat tot, Antrenoru' Bryant şi-a lungit gâtu' şi am sinţit cum şi-a înţepenit ochii pe fundu' meu mare şi prost.
Deodată s-a auzit o voce la megafon ca s-audă toată lumea, ş'a zis: „Forrest Gump, prezintă-te la turnu' de antrenament", şi i-am văzut pe Antrenoru' Bryant şi pe goriloi coborând. Tot timpu' cât am alergat pân'acolo aş fi vrut s-o iau în direcţia ailantă.
Da' numa' imaginaţi-vă ce surpriză că l-am văzut pe Antrenoru' Bryant că zânbea. Ne-am dus înpreună până la peluză şi am stat jos şi m-a-ntrebat înc'odată dac-am învăţat schemele pe care mi le trimisese. Io am început să-i esplic ce-mi zisese Antrenoru' Fellers numa' că Antrenoru' Bryant m-a oprit şi mi-a zis că să mă întorc în coloană şi să'ncep să prind pase, şi dup'aia i-am mai zis şi altceva, ce io cre'că nu vroia s-audă, ş'anume că io n-am prins niciodată fo' pasă la liceu, pen'că oricum d'abea putuse să mă facă să-mi aduc aminte unde ierea terenu' de ţintă, dar'mite să mai şi prind mingia dân'alergare.
Cân' a auzit toate noutăţile astea Antrenoru' Biyant s-a uitat cruciş la mine, şi dup'aia a-nceput să se uite în depărtare, de parcă voia să se uite fics pe lună sau ceva de gemi' ăsta. Dup'aia i-a zis Iu' goriloi să aducă o mingie şi cân' a adus-o, Antrenoru' Bryant mi-a zis cu gura lui să alerg um pic mai'nco-lo şi să mă'ntorc. Când am ajuns mai'ncolo, mi-a aluncat mingia. O vedeam cum vine aproape

cu'ncetinitoru', numa'

că mi-a ricoşat din mână şi-a căzut pe jos. Antrenoru' Biyant bâţâţa din cap în sus şi-n jos ca şi cum trebea să-ş' fi da'seama de chestia asta mai demul', plus că mi s-a'nşurubat în cap ideia că nu prea-i convine.
De cari ieream mic, de fiecare dată dri făceam fo[1] tâmpenie, maică-rnea îmi zicea:
- Forrest, tre' să fii atent, pen'că al'fel o să te ia să te ducă'ntr-un loc.
Mie mi-era aşa frică să nu mă ducă în „locu[1]" ăla, că de fiecare dată încercam să mă fac mai bun, da' pe cuvâri de onoare că nu se egzistă loc mai nasol în care să mă fii trimis decât nenorocitu' ăsta de „Căminu" Urangutanilor" în care stau acuma.
Aicea se face lucruri care nici măcar la şcoala de nebuni nu se vede - de egzemplu, să smulg veceurile de la locu' lor şi cari te duceai la veceu nu mai puteai să te slobozeşti decât prin gaura de rămânea în loc, şi dup'aia alunea veceu' pe *fereastă* fics pe fo' maşină de trecea, într-o seară, o namilă de dobitoc care juca-n echipă a scos o puşcă şi-a-nceput să ţintească giamurile de la nu'ş ce sediu de club care ierea vizavi. Poliţaii din campus a venit cât a putut de repede, numa' că gagiu' a făcut vânt pe giam la o barcă cu motor pe care nu'ş de unde o găsise, fics pe maşina poliţailor. Pentru chestia asta Antrenoru Biyant l-a pus s-alerge încă fo' nuş'tu câte ture-n plus.
Curtis şi cu mine nu mă-nţelegeam prea bine, da' niciodată nu mă mai sinţisem aşa de singul. Mi-era dor de mama şi să mă duc înapoi acasă. Problema cu Curtis îi că io nu-l înţeleg. Vorbeşte cu atâ' de multe-njurături că, până-mi dau io seama ce-nseamnă, nu mai pricep ce vrea să-mi zică. Da' oricum îmi dau seama că aproape tot timpu' problema lui ie că nu-i mulţumit de ceva.

Curtis avea maşină şi mă lua şi pe mine de multe ori la antrenament cu ea, da' într-o zi cari m-am dus să mă-ntâl-nesc cu iei înjura şi mormăia aplecat peste grătaru' de canalizare de pe stradă. Treaba ierea că avea pană la cauciuc şi cari s-a apucat s-o repare îşi pusese şuruburile de prindere în capacu[1] de la roată şi dup'aia le-a scăpat fără să vrea fics în canalizare. Ieream şi pe punctu' să-ntârziem la antrenament, chestie care nu ierea prea bine s-o facem, aşa că io i-am zis Iu' Curtis:
- De ce nu scoţi câte-un şurub de la alelante trei roţi şi să le pui la asta, care nu mai are şi dup'aia o să ai trei şuruburi la fiecare roată, şi io ere' că-i *suficentsa* ajungem la antrenament.
Atuncea Curtis s-a oprit um pic dan înjurături, se uită la mine şi zice:
- Parcă iereai *idiot,* cum dracu' de ţi-a bubuit capu' chestia asta?
Şi io zic că poate că îs idiot, numa că nu-s ;?/atf ş-atuncea Curtis s-a repezit la mine ş'a-nceput să m-alerge cu levieru' şi striga la mine toate porcăriile ce-i trecea pan cap, şi cu chestia asta, adio relaţia noastră.
Dup'aia m-am gândit să găsesc al' loc să stau, aşa că, după ci'am termenat antrenamentu', m-am dus în supsol la Căminu' Urangutanilor şi-am stat toată noaptea acolo. Ierea niţel mai curat decât în camerele de sus şi ierea ş'un bec electric. A doua zi mi-am mutat patu' pliant acolo şi dup'aia numa' acolo am stat.
între timp începuse şi şcoala şi trebea să aranjeze ce să facă cu mine. Ierea un tip la departamentu' de atletism care nu ere' că făcea nimic'altceva decât se ocupa de tăntălăi să le găsească cursuri pe care să le poată apsolvi. Unele dintre ele ierea uşoare, ca de egzemplu Educaţ'e

Fizică, şi pe mine la aia m-a înscris automat. Da' mai trebea să fac ş'un curs de linba engleză şi altu' de mate' sau orice ştiinţă ezactă, şi chestia aia ierea obligatoriu. Dup'aia am aflat că ierea anumiţi profesori care îi cam lăsa pe jucătorii de fotbal îm'pace, adică iei aprecia faptu' că el îşi consuma timpu' cu antrenamentu' şi cu meciuri şi nu prea avea timp să stea la şcoală. La departamentu' de Ştiinţe Naturale chiar ierea un profesor d'ăştia, numa că, din păcate, avea un curs de-i zicea „Lumină Intermediată" care ierea numa[1] pentru masteranzii de la Fizică sau ceva de genu' ăsta. Aşa că m-a-nscris acolo chiar dacă io unu' nu prea făceam diferenţa'ntre Fizică şi Educaţ'e Fizică.
La engleză n-am fost to' la fel de norocos. La departamentu' ăla se pare că nu cunoştea oameni care s'arate simpatie pentru treaba cu fotbalu[1], aşa că mi'a zis purşi-sinplu să aleg un curs chiar dacă picam la el, că dacă ie aranjază, ei ceva dup'aia.
La „Lumină Intermediată" mi-a dat un manual de fo' douo chile şi arăta de parcă-l scrisese chinejii. Da'n fiecare noapte io îl iau cu mine la supsol şi stau pe pat sup' bec, şi după un timp nu'ş cum naiba, da' încep să pricep. Numa' un lucru n-am înţeles io deloc, ş'anume da' de ce trebea să ne perdem noi timpu' cu chestia aia, da'

ecuaţiile a fost simple rău de tot. Pe profu' de fizică îl chema Profesoru' Hooks şi după primu' test m-a rugat să merg la birou' lui după ore. Şi-mi zice:
- Forrest, io vreau să-mi zici adevăru', ţi-a dat cineva răspunsurile la-ntrebările de la test?
Şi io am dat din cap că nu, şi dup'aia el mi-a dat o foaie de hârtie c'o problemă şi mi-a zis să stau jos şi s'o fac. Cân' am termenat, profesoru' Hooks se uită la ce scrisesem io, dă din cap şi zice:

- Pentru numele Iu' Dumnezeu.
Cursu' de engleză a fost o treabă foalte diferită. Profesoru ierea unu' Domnu' Boone, şi iei îi o persoană foalte severă care vorbeşte mult. Cân' s'a termenat prima oră, ne-a zis că să ne facem timp liber în seara aia şi să scriem câte-o scurtă autobiografie despre noi. Cre' c'a fost cel mai greu lucru pe care'am încercat io să'l fac vr'odată, da' am stat treaz aproape toată noaptea, ba m-am gândit, ba am scris, ş'aşa c-am povestit or'ce mi-a trecut pan cap, pen'că oricum îmi zisese că n-are importanţă dacă nu iau notă de trecere.
Câteva zile mai târziu, Domnu' Boone a'nceput să ne dea înpoi lucrările şi le critica pe toate şi făcea mişto de autobiografiile la tot'. Dup'aia a ajuns şi la mine şi io mi-am zis că am înbulinat-o. Da' mi-a luat lucrarea ş'a-nceput să citească tare pentru toată lumea şi-a-nceput să râdă şi nu numa' iei, da' toată lumea a-nceput să râdă. Io zisesem despre cum am fost la şcoala de nebuni, şi cum am jucat fotbal şi despre Antrenoru' Fellers şi cum am fost la ban-chetu' pentru Echipa Ideală a statului, şi despre comitetu' de încolporare, şi despre Jenny Curran şi treaba cu filmu' eccetera. Când a termenat, Dl Boone zice:
- Asta-i *originalitate! Asta vrea uf* Toată lumea se-ntoar-ce şi se uită la mine şi iei dup'aia:
- Domnu' Gump, trebe să vă gândiţi să intraţi la departamentu' de creaţie - cum de ţ'a venit toată chestia asta? Şi io am zis:
- Trebe să fac pipi.
Domnu' Boone s-a blocat pentru fo' clipă, şi dup'aia îl apucă râsu' şi îi apucă pe toţi râsu', şi dup'aia zice:
- Domnu' Gump, eşti un tip foalte amuzant! Ş'aşa am avut io altă supriză.

Primu' meci de fotbal ierea într-o sânbătă după vr'o câteva săptămâni. Antrenamentele mersese foalte prost aproape to'timpu, până cân' Antrenoru' Bryant ş'a dat seama ce să facă cu mine, care ierea foalte asemănător cu ce făcuse Antrenoru' Fellers la liceu, îmi dădea mingea şi efectiv mă lăsa s-alerg. Io am alergat foalte bine ziua aia, ş'am înscris patru *tacidaunun*\\ i-am făcut zdrenţe pe ăia de la Universitatea din Georgia cu treşcinci la trei şi toată lumea mi-a dat câte una-n spate pân'a-nceput să mă doară. După ce m-am spălat, am sunat-o pe mama şi iea ascultase la radio meciu' şi ierea aşa de fericită de numai putea! Seara aia toată lumea s-a dus la petreceri ş'alte chestii, numa' că nimeni nu m'a invitat şi pe mine, aşa că io m-am dus la mine-n supsol. Stau um pic acolo şi dup'aia d'odată aud un fel de muzică ce parcă cânta de undeva de sus de la etaj şi ierea foalte ca lumea, şi io, nuş de ce, am urcat sus să văz despre ce ierea vorba.
Sus ierea un tip pe care-l chema Bubba la el în cameră şi cânta la o *musicuţă.* îşi rupsese picioru[1] la antrenament şi nu mai putea să joace, plus că nici n-avea unde să se ducă. M-a lăsat să stau pe un pat şi s-ascult, nici măcar n-am stat de vorbă, io stăteam doar p'un pat şi el pe ălălant şi el cânta la musicuţă. Şi după fo[1] oră l-am întrebat dacă mă lasă şi pe mine să-ncerc şi el a zis „Okei". Numa' că atuncea io nu ştiam câ'de tare avea să mi se schinbe viaţa dan cauza aia.
După ce-am cântat io mai mult, ajunsesem să cânt destul de binişor şi pe Bubba îl apucase pandaliile şi zicea că iei nu mai ascultase nişte chestii atât de faine. Cân' sa făcut târziu, Bubba mi-a zis să iau musicuţă cu mine, treabă egzecutată şi dup'aia am cântat mult la iea în seara aia, până mi s-a făcut somn şi m-am culcat.

A doua zi, *duminecă,* m-am dus să-i duc musicuţă înapoi Iu' Bubba, da' el îmi zice că s'o păstrez, pen'că el îşi luase alta, şi io m-am bucurat foalte tare şi m-am dus la plinbare şi m-am aşezat sup un pom ş'am cântat toată ziua, până când am rămas fără chestii de cântat.
Ierea dup'ameaza târziu şi soarele aproape că apusese, cân' am luat-o înapoi spre Căminu' Urangutanilor. Tocma' tranversam curtea interioară cân d'odată aud o voce de fată că strigă „Forrest"!
Mă întorc şi cân' colo în spatele meu ierea nimenea al'cineva decât Jenny Curran.
Iea îmi zânbeşte foalte frumos şi vine la mine şi mă ia de mână, şi îmi zice că m-a văzut ieri jucân' fotbal şi că ce bun am fost şi eccetera. Am descoperit şi că nu ierea supărată sau alte chestii dupe ce se-ntâmplase la film, ş'a zis că io nu ieream de vină, numa' că era una din treburile alea. Ma-ntrebat dacă vreau să beau o Coca-Cola

cu ea.
A fost mul' mai ca lumea decât puteam crede să stau acolo cu Jenny Curran, şi ea mi zice că făcea cursuri de muzică şi actorie şi că vroia să se facă actriţă sau cântăreaţă. Mai cânta şi-ntro formaţ'e mică de muzică folk şi-mi zice că avea să se ducă să cânte în clădirea ligii studenţilor seara ulmătoare şi să mă duc şi io. Credeţi-mă, io de-abea am aşteptat.
41
Pan' la urmă, Antrenoru[1] Bryant a pus la cale o chestie secretă şi nimenea nu trebea să se scape, nici măcar faţă de noi. încerca să mă-nveţe cum să prind mingia din alergare, în fiecare zi după antrenament lucram cu doi goriloi şi cu'n pivot ş-alergam şi prindeam pase, până oboseam aşa de tare, că-mi atârna linba pan' la buric. Numa' că pan' la urmă am învăţat să le prind şi Antrenoru[1] Bryant zice că aia trebea să fie „arma noastră secretă" - un fel de „bomba naş" sau ceva de genu[1] ăsta, pen'ca după un timp alelante echipe o să'şi dea seama că mie nu mi se pasează niciodată mingia şi n-o să mai facă marcaj la mine.
Dup'aia, zice Antrenoru' Bryant, o să-ţi facem fundu' ăla mare - un metru nouăşopt şi o sută nouă chile - tare sprinten, s-alergi suta de metri în fics zece secunde. Ăla da spectacol!
Io şi Bubba am ajuns foalte buni prieteni şi m-a ajutat să-nvăţ şi alte cântece la musicuţă. Câteodată venea jos la supsol şi stăteam şi cântam amândoi înpreună, da' Bubba zicea că io îs mul' mai bun decât putea el să ajungă vr'odată. Trebe să vă spun că numa şi numa din cauza cantatului la musicuţă n-am împachetat purşi-sinplu ca să mă duc acasă definitif, pen'ca mă făcea să mă simpt atâta de bine, că abea po' să vă descriu. Ceva ca şi cum tot corpu' meu ierea musicuţă şi mie mi se făcea pielea ca de găină cân' cântam. Toată
FORREST **BUMP**
jmecheria e linba, buzele, deştele şi felu' în care îţi mişti gâtu'. Cre'că poate dan cauza la toată fuga după pasele alea mi s-a lungit linba, chestie care dă o notă foalte bună, ca să zic aşa.
Vinerea ulmătoare mam dichisit şi Bubba mi-a împrumutat nişte loţiune de păr şi nişte *aftărşew ş-am* plecat spre clădirea ligii studenţilor. Acolo ierea foalte multă lume şi negreşit ierea şi Jenny Curran şi fo' alt' trei sau patru sus pe scenă. Jenny purta o roche lungă şi cânta la chitară, şi mai erea ş'unu cu un *bangio ş* altu' cu un contrabas imens pe care-l fredona cu deştele.
înpreună se-auzea foalte bine, şi Jenny mă vede în spate, şi zânbeşte şimi face semn cu ochiu' să vin să stau în faţă. Ierea foalte frumos, să stau acolo pe jos şi s-o ascult şi s-o privesc pe Jenny Curran. Mi'a trecut prin cap că poate mai târziu o să cunpăr nişte bonboane fondante şi să văd dacă vrea şi iea. A cântat vr'o oră şi ceva şi toată lumea părea bucuroasă şi se sinţea foalte bine. Cântase din cântecele Iu'Joan Baez, şi Bob Dylan şi Peter, Paul şi Mary. Io stăteam întins pe spate şi cu ochii-nchişi ş'ascultam şi dintro dată, nu-s prea sigur ce s-antâmplat, da' mi-am scos musicuţă ş-am început şi io să cân'cu iei.
Oricum a fost foalte ciudat. Jenny cânta „Blowin in the Wind" şi cân' am început şi io să cânt, s-a oprit pentro clipă, şi ăla cu bangio s-a oprit şi iei, şi avea nişte feţe foalte, foalte mirate şi dup'aia Jenny a zânbit foalte frumos şi a început iar cântecu', şi tipu' de la bangio s-a oprit de tot ca să mă lase să cânt la musicuţă şi toată lumea din sală a-nceput să bată din palme şi să aclameze cân' am termenat.
Jenny a coborât de pe scenă dup'aia şi formaţea a luat o pauză şi a zis:
- Forrest, pentru Dumnezeu...? Unde ai învăţat să cânt' la chestia aia?
WINSTON GROOM
42
Oricum dup'aia Jenny m-a luat să cânt cu formaţea lor. Ierea în fiecare vineri şi cân' nu ierea meci în deplasare scoteam douoşcinci de dolari pe seară şi totu' mergea aşa de bine că parcă ieream în rai, numa până cân' am aflat că Jenny Curran şi-o trăgea fain frumos cu tipu de la bangio.
Din păcate treaba nu mergea prea bine la cursu' de engleză. Domnu' Boone mă chemase la iei în birou' la fo' săptămână după ce citise în clasă autobiografia mea şi zice:
- Domnu[1] Forrest, ere' a venit momentu' să-ncetezi să mai fi amuzant şi să devi serios.
Mi-a dat înapoi eseu' pe care-l scrisesem despre poetul Wordsworth.
- Romantismul, zice el, nu a urmat unei perioade de porcării clasiciste. Şi nici poeţii Pope şi Dryden n-au fost

nişte „cârnaţ"'.
Mi-a zis să refac toată treaba de la'nceput ş'atuncea m-am prins că Domnu' Boone nu-nţelege că io-s idiot, da' urma să afle cade curând.
în timpu ăsta ere' că cineva a spus ceva alcuiva, pen'că-ntro zi, tutorele meu de la departamentu' de atletism, m-a chemat acolo şi-mi zice că *sânt* scutit de alte ore şi că a doua zi să mă prezint la un anume Doctoru' Mills la Centru' Medical a Universităţii. Dimineaţă devreme m-am dus acolo şi Doctoru' Mills avea în faţă un teanc de hârtii şi se uita pan iele şi-mi zice să stau jos şi începe sămi pună întrebări. După ce a termenat îmi zice să mă dezbrac - complect înafară de chiloţi, lucru la care io am respirat foalte uşurat din cauza la ce se-ntâmplase cu doctorii de la Armată - şi-a început să mă studieze foalte tare, cu uitat în ochi şi to' tacâmu', şi m-a pocnit în rotulele de la genunchi c'un ciocănaş mic de cauciuc.

Dup'aia, Doctoru' Mills mă întrebat dacă mi-ar plăcea să mă întorc dup-ameaza aia înapoi şi m-a întreba' dacă po' să-mi aduc cu mine musicuţa, pen'că auzise despre treaba asta, şi că mi-ar plăcea să cânt o melodie la unu' dintre cursurile lui? Io am zis că mi-ar plăcea, da' oricum chestia părea ciudată, chiar şi pentru mine care îs cam *jumate lipsă.*
Ierea cam o sută de oameni la cursu' de medicină şi toţi purta şorţuri verzi şi lua notiţe. Doctoru' Mills m-a dus pe podium şi m-a aşezat pe un scaun cu o carafă de apă ş'un pahar în faţa mea.
Dup'aia s-apucă şi toarnă o grămadă de tâmpenii pe care nu le ascult, da' după un timp începe să-mi cam pice fisa că vorbea despre *mine.*
- *Idiot savant,* zice el tare, şi toată lumea se benocla la mine. O persoană care nu poate să facă nod la cravată şi care abia îşi leagă şireturile, care are capacitatea mentală poate a unui copil între şase şi zece ani şi - în cazul de faţă - cu un corp de... hmm, *Adonis.* Doctoru' Mills îmi zânbeşte într-un fel care nu-mi place, da' ere' că ieream prins la miljoc.
- Dar mintea, zice el, mintea idiotului savant are enclave răsfirate de inteligenţă, aşa că Forrest, aici prezent, poate rezolva ecuaţii matematice avansate care v-ar bloca pe toţi, şi poate memora teme muzicale complexe cu uşurinţa lui Liszt sau Beethoven. Idiot *savant,* zice iei din nou întor-cându-şi mâna în direcţia mea.
Nu ieream sigur de ce trebe să fac, da' el îmi zisese să cân' ceva, aşa că scot muzicuţa şi-am început să cânt „Puff, the Magic Dragon". Toată lumea din sală se uita la mine de parcă ieream f o' arătare sau ceva de genu[1] ăsta şi, cân' am termenat cântecu', ăia doar stătea acolo şi se uita la mine -nici măcar n-a aplaudat şi restu'. Io am presupus că nu le

place, aşa că m-am ridicat ş'am zis',„Mulţam", ş'am plecat. Să-i ia naiba pe tot'.
Numa douo lucruri ce s-a mai întâmplat restu' semestrului a fost mai importante. Primu' a fost cân' am câştigat Campeonatu' Naţional la Fotbal Universitar şi ne-am dus să jucăm pe Orange Bowl în Miami, şi al doilea a fost cân' am aflat că Jenny Curran se-nbârliga cu tipu' de la bangio.
Chestia s-a-ntâmplat într-o seară cân' trebea să cântăm la o petrecere la un club la Universitate. Io avusesem un atre-nament al naibii de greu dup'ameaza aia, şi'mi ierea aşa de sete că aş fi putut ere' să beau şi de la veceu, ca câinii. Da' ierea un magazin mic la fo' cinci sau şase cartale de la Căminu' Urangutanilor şi dup-antrenament m-am dus pân'acolo ca să cunpăr nişte lămâi verzi şi nişte zahăr ca să-mi fac o limonada aşa cu'mi făcea mie mama. La magazin la teşghea ierea o vânzătoare cu ochii crucişi şi se uita la mine de parcă ieream un hoţ sau ceva de genu' ăsta. Io mă uit după lămâi verzi, d'alea mici, şi după un timp ea zice: „Po' să v'ajut?" şi io zic: „Vreau nişte lămâi verzi" şi ea-mi zice că nu avea lămâi d'alea. Aşa că am întrebat-o dacă avea lămâi normale, pen'că mă gândeam c-o să iasă oricum limonada cu orce fel de lămâi, numa' că n-avea nici lămâi galbene, nici portocale, nici nimica de genu' ăsta. Şi că nu ţinea la magazin d'astea. Cre' că m-am învârtit prin magazin vr'o oră sau mai mult şi vânzătoarea s-a inervat şi spune:
- Nu cumperi nimica? Aşa că iau o conservă de compot de persici de pe raft şi nişte zahăr, cu gându' că dacă oricum nu mi-a ieşit socotelile poată c'o să-mi fac o *persicadăsau* ceva p'aproape, că mai aveam um pic şi dădeam colţu' de sete. Dup'aia m-am întors la mine-n supsol ş'am deschis conserva c'un cuţit ş'am stors persicile într-un ciorap d'al

meu şi le-am scurs într-un borcan de-l aveam. Dup'aia am mai pus nişte apă ş'um pic de zahăr şi le-am amestecat, şi tre' să vă zic un lucru - n'avea gust niciun gust de limonada -de fap' şi de drept cel mai tare şi mai tare semăna la gust cu ciorapi purtaţi.
Oricum, trebea să ajung la club la ora şapte şi cân' am ajuns acolo câţiva dintre ţipi aranja sculele şi toate alelante chestii, da' Jenny şi tipu de la bangio nu ierea de găsit nicăieri. Am întrebat în stânga sin dreapta um pic şi dup'aia am ieşit să mă plinb niţel la aier curat în parcare. Dup'aia am văzut maşina Iu' Jenny acolo şi m-am gândit că tocma' ajunsese şi m-am dus pan' la iea.
Toate giamurile de la maşină ierea aburite, aşa că nici pomeneală să vezi înăuntru. Do'dată mi-a venit în cap că poate ierea blocată şi că nu putea să iasă şi că se sufoca cu otravă d'aia de la eşampament sau cum naiba-i zicea, aşa c'am deschis uşa şi mă uit înăuntru. Cân' deschid uşa, s-aprinde şi lumina. Ş'o văd pe Jenny întinsă pe bancheta din spate cu partea de sus de la roche trasă-n jos şi cu partea de jos trasă-n sus. Tipu' de la bangio ierea şi el acolo, călare pe ea. Jenny mă vede ş'odată începe să ţipe şi să se zvârcolească cum făcuse la film, şi'atuncea mi-a venit în cap că poate ierea *molestată,* aşa că l-am prins pe ăla cu bangio de cămaşă, că oricum aia ierea tot ce-avea pe el, şi i-am smucit fundu' jos de pe iea.
Oricum, ş'un idiot ş'ar fi dat seama că iar reuşisem să comit una măreaţă. lisuse Hristoase, nu vă puteţ' închipui ce-a urmat dup'aia. Ăla mă-njura, iea mă făcea-n toate felurile şi-ncerca să-ş' ridice, respe'tiv să-ş' lase rochia şi per total s-o aranjeze, şi dup'aia Jenny zice: „Ah, Forrest, cum ai *putut?* ş'a plecat. Şi dup'aia tipu cu bangio ş'a luat bangio şi s-a cărat şi iei.
WINSTON GROOM
46
După toată păţania respectivă se'pare că nu mai ieream bine venit să cânt cu trupa lor şi m-am dus înapoi în supsol. încă nu puteam să pricep prea bine care ierea şpilu[1], da' mai târziu în seara aia Bubba a văzut lumina aprinsă şi-a coborât la mine şi cân' îi spun de toată treaba, el zice: „Trăz-nite-ar sfinţii, Forrest, oamenii ăia făcea sex!" Zău aşa, ere' că de chestia aia mă prinsesem şi io ca să fiu cinstit, numa[1] că nu prea ierea ceva care io vroiam să ştiu. Da' cu toate astea, trebe omu' câteodată să se uite la adevăru' gol goluţ.
Pro'abil ierea foalte bine că io ieream foalte ocupat cu fotbalu', pen'că aveam un sentiment foalte îngrozitor cân[1] mi-am dat seama că Jenny făcea treaba aia cu tipu' de la bangio, şi pro'abil că nu se gândise deloc la mine în aceeaş' privinţă. Da' în timpu' ăsta noi ieream neînvinşi to' campeonatu' şi urma să jucăm finala pentru Trofeul Naţional pe Orange Bowl împotriva la ţărănoii porunbiferi dan Nebraska. To'timpu' ierea mare chestie cân' jucam cu fo' echipă din Nord, pen'că sigur ăia avea nişte negrotei în echipă, şi aia ierea foalte inervant pentru unii dintre ţipi -ca de egzemplu Curtis, fostu[1] meu coleg de cameră - da' io n-avusesem probleme niciodată, dan considerentu' că maşoritatea negrilor de-i întâlnisem vr'odată se purtase mai bine cu mine decât albii.
Da' oricum, ne-am dus pe Orange Bowl în Miami şi chiar cân' să-nceapă meciu' noi ieream foalte porniţi. Antrenoru[1] Bryant vine în vestiar şi nu spune multe, cu escepţia că dacă vrem să câştigăm, tre' să jucăm tare, sau ceva de genu' ăsta, şi dup'aia am ieşit pe teren şi ăia a avut lovitura de-nce-pere. Nuş'cum da' mingia vine direct la mine şi io o prind din aier, o iau la fugă şi nimeresc fics într-o grămadă de negrotei porunbiferi de Nebraska şi dihai băieţi albi la fo[1] două sutare de chile bucata.
47
FORREST **GUMP**
Aşa a mers treaba toată dup'ameaza. La pauză, ne conducea ăia cu douoşopt la şapte şi noi nenorociţi şi vai de capu' nostru. Antrenoru' Bryant vine în vestiar şi dădea din cap ca'şcum el ştiuse to' timpu' că noi urma ca să-l dezamăgim. Dup'aia a-nceput să deseneze pe tablă şi să vorbească cu Şarpe, pivotu' şi-ncă cu câţ'va, şi dup'aia m-a strigat pe nume şi mi-a zis că să mă duc cu el în hol.
- Forrest, îmi zice, trebe să oprim rahatu' ăsta. Ierea faţă-n-faţă cu mine că puteam să-i simt respiraţia caldă pe obraji. Forrest, zice, tot anu' am făcut antrenamente secrete cu tine pentru schemele alea cu pasele din alergare, şi te-ai descurcat de minune. Acuma trebe să le facem contra la labagiii astea de ţărănoi dan Nebraska-n repriza a doua, ş'o să fie aşa de varză c-o să-ş' târâie suspensoarele de glezne. Da' depinde de tine, băiete - ş'aşa că mişcarea pe teren şi fugi ca'ş'cân' te fugăreşte animalele sălbatice.
Am dat din cap şi dup'aia imediat am intrat pe gazon pen'că trebea să-nceapă repriza a doua. Toată lumea urla şi ovaţiona, numa' io am sinţit că parcă ierea o greutate nedreaptă pe mine. Da' la dracu' cu toate astea, oricum - că aşa-i câteodată şi n-ai ce-i face.

La prima fază cân' am avut mingia, Şarpe, pivotu', zice-n grămadă:
- Okei, acuma rulăm serialu' *Forrest,* şi-mi zice:
- Tu tre' doar să fugi douojcinci de metri'nainte şi să te uiţi înapoi ş'o să primeşti mingia fics acolo.
Şi să steie mâţa-n coadă dacă n-a fost fics acolo! Scoru' ie douoşopt la paişpe dintr-o lovitură.
Şi dup'aia am jucat tot' foalte bine, cu escepţia că laba-gii ăia de negri porunbiferi din Nebraska şi namilele alea cretine de băiet' albi nu stătea şi ei p'acolo degiaba să se uite la noi. Avea şi ei nişte jmecherii d'ale lor - îm'principal ne călca în picioare, de parcă ieream făcut' din carton.

WINSTON GROOM

Da' încă ierea surprinşi că io puteam să prind mingia şi după ce am mai prins-o de fo' patru sau cinci ori şi scoru' ie douoşopt la douoşunu, a-nceput să pună doi gagii să mă fugărească to'timpu'. Numa' că-n treaba asta, Gwinn, estrema noastră, a rămas foalte liber fără să se mai ţină aproape nimenea după el, şi dup'aia prinde pasa Iu' Şarpe ş'avem o grămadă aproape de terenu' lor de ţintă. Nevăstuică, trăgătoru' nostru, dă un dropgol şi scoru' e acuma douoşopt la douoşpatru.
Pe margine, Antrenoru' Biyant vine la mine şi-mi zice:
- Forrest, oi fi tu vr'un prostalău cu tărâţe'n cap, da' tre' să faci înc-o chestie. O să am grijă personal să ajungi Preşedintele Statelor Unite sau or'ce al'ceva ce-ţ' trece pan cap, dacă şi numa' dacă basculezi înco-dată mingia dincolo de linia de ţintă.
Dup'aia mă bate-ncetişor pe cap, parcă ieream un câine, şi dup'aia dau bice să mă-ntorc pe teren.
La prima grămadă Şarpe rămâne blocat în spate şi nu poa' să facă nimic, şi nu prea mai ierea timp. A doua oară, a-ncercat să-i fenteze şi mi-a pasat sinplu în loc să alunce la urmărire, numa' că fo' douo tone de slănină de ramatori de Nebraska, ş'albă şi neagră, a sărit instantaneu pe mine. Stăteam acolo-ntins pe spate şi mă gândeam că ere' că aşa fusese cari a picat bananele pe tăticu', şi dup'aia am intrat iar în grămadă.
- Forrest, îmi zice Şarpe, o să mă fac că-i dau pasă Iu' Gwinn, da' de fapt o să-ţ' dau pasă ţie, aşa că vreau să fugi cât poţi pe estrema opusă şi dup-aia să te-ntorci pe centru ş'o să vină şi mingia fics acolo. Atuncea avea Şarpe ochii fioroşi ca un tigru. Dau dîn cap că da şi mă egzecut.
Treabă egzecutată, Şarpe îmi zvârle băşica ezact în braţe şi io fugeam de mâncăm pământu' pe miljocu' terenului

drept spre poartă. Da' de'odată unu' uriaş zboară fics în mine şi mă-ncetineşte, şi dup'aia tot' negroteii porunbiferi labagii din Nebraska şi toate namilele-alea de cretini albi din lume începe să mă prindă şi să mă ia la frământat şi să mă calce şi io cad pe jos. Mă-sa! Nu mai aveam decât câţ'va metri ca să câştigăm meciu'. Cân' mă ridic, îl văd pe Şarpe că aranja lumea direct pentru ultimu' atac, deoalece nu mai aveam *taimauturi.* Imediat cari ajung la locu' meu, face semn să-nceapă şi io o iau la goană, da' dintr-o dată alunea mingea la f o' douojde metri dincolo de mine, aut intenţionat - cre'că să oprească ceasu', care oricum mai arăta doar 2 sau 3 secunde de joc.
Da' din păcate, Şarpe cam încurcase lucrurile şi cre'că a crezut că erea doar a treia repriză şi că mai aveam una, da' de fapt ierea a *patra* repriză, ş'aşa am pierdut mingia şi normal, am pierdut şi meciu[1]. Semăna cu o chestie de care numa' io ieream în stare.
Oricum, pentru mine a fost foalte trist, pen'că mi'am-nchi-puit că Jenny Curran pro'abil se uita la meci şi poate că dac-aş fi prins mingea şi câştigam meciu', poate încerca să mă ierte pentru ce'i făcusesm. Antrenoru' Bryant ierea estrem de nefericit despre ce'se-ntâmplase, da' a tras aier în pept ş'a zis:
- Băieţi, las' că-nto'deauna mai ie la anu'.
Cu escepţia mea.

După meciu' de pe Orange Bowl, DEPARTAMENTUL DE ATLETISM primeşte notele mele din primu' semestru, şi nu trece mult până cân' Antrenoru' Bryant trimite pe cineva să-mi zică să mă duc la el la birou. Arăta destul de pouoat cân' am ajuns acolo.
- Forrest, zice iei, înţeleg că ai picat la restanţă la engleză, da' o să-mi storc creierii toată viaţa să-nţeleg cum naiba ai reuşit să iei un *A* la o materie de-i zice „Lumină intermediată", şi dup'aia un /la Educaţia fizică, cân' tocma' ai fost declarat Cel Mai Bun Fundaş din Campeonatu' de Sud-Est!
Ierea poveste lungă, cu care nu vroiam să-l plictisesc pe Antrenoru' Bryant, da' de ce puii mei trebea io ca să ştiu distanţa dintre porţile de pe un teren de fotbal european? Oricum, Antrenoru' Bryant se benocla la mine cu

o espresie foalte tristă pe faţă.
- Forrest, îmi zice, regret foalte tare că tre' să-ţ' zic asta, da' eşti esmatricolat din şcoală, şi din păcate nu mai po' să fac nimica.
Io stăteam acolo frecându-mi mâinile până cân[1], la un momen' dat, am înţeles ce vroia să'mi zică - că adică n-o să mai joc fotbal deloc. Trebea să plec de la Universitate. Poate chiar că n-aveam să'i mai văd pe tot' tipii ăia fo'dată. Poate n-o mai văd niciodată nici pe Jenny Curran. Trebea
să plec de la mine de la supsol şi nu mai puteam să iau cursu[1] avansat despre lumină semestru ălălant, cum zisese Profesoru' Hooks că trebe să fac. Nu mi'am dat seama pe moment, da' a-nceput să-mi curgă lacrimi din ochi. Nu ziceam nimica. Doar stăteam acolo'n picioare în birou, cu capu' aplecat.
Dup'aia Antrenoru' s-a ridicat ş'el în picioare ş'a venit la mine şi m-a loat c'o mână dupe umeri.
Şi mi-a zis:
- Forrest, ie okei băiete. Cân' ai venit prima oară aici, io unu' mă aşteptam să se-ntâmple una ca asta. Da' atuncea le-am zis, daţi'mi băiatu' pentru un sezon - asta-i to' ce cer. Zău Forrest, şi slavă Domnului c-am avut cel mai demenţial sezon. Pe bune. Şi sigur n-a fost greşala ta că Şarpe a aluncat mingia în *intenţionat*In a patra repriză.,,
Atuncea m-am uitat şi io la el şi Antrenoru' lăcrima şi el niţel şi se uita la mine foalte *tare.*
- Forrest, spune el, n-a mai fost niciodată un jucător aşa de bun ca tine la şcoala asta şi nici c-o să mai fie. Ai fos' foalte meseriaş.
Dup'aia Antrenoru' s-a dus la fereastă ş'a-nceput să se uite pe giam şi zice:
- Baftă, băiete, acuma mişcat' fundu' ăla mare şi prost d'aicea.
Ş'aşa a trebuit să plec de la Universitate.
M-am dus să-mi înpachetez toate porcăriile de le-aveam la supsol. Bubba coboară jos la mine ş'aduce şi douo beri şi'mi dă şi mie una. Nu mai băusem bere, da' dup'aia am înţeles cum ajunge oamenii să le placă berea.
Bubba a ieşit cu mine din Căminu' Urangutanilor şi cine credeţ' că ierea acolo în faţăji m'aştepta: toată echipa de fotbal, efectiv

Ierea foalte tăcuţi, şi Şarpe a venit şi mi-a strâns mâna şi mi-a zis:
- Forrest, îmi pare foalte rău pentru pasa aia, okei? Şi io zic:
- Bine Şarpe, okei.
Şi dup'aia a venit cu tot[1], unu' câte unu' şi-a dat mâna cu mine, chiar şi Curtis care avea gâtu-nţepenit c-o dihai proteză, pen'că dăduse cu capu'n uşa care nu trebe în Căminu' Urangutanilor ş'aia nu se urnise din loc.
Bubba a zis că m-ajută să-mi car calabalâcu' până la stătea d'autobuz, da' io i-am zis că mai bine merg singul.
- Păstrăm legătura, zice el.
Oricum, pe drumu' spre state, am trecut pe lângă Liga Studenţilor, da' nu ierea vineri seara şi trupa Iu' Jenny Curran nu cânta, aşa că io am zis la naiba cu toată treaba şi m'am urcat în autobuzu[1] spre casă.
Târziu noaptea aia am ajuns şi la Mobile. Nu'i spusesem Iu' mama ce se-ntâmplase, pen'că ştiam că se va supăra, aşa că m'am dus singul acasă, da' în camera ei ierea lumina aprinsă şi cân' intru înăuntru plângea cu sughiţuri ezact cum mi-o amintesc io mereu. Ce se-ntâmplase? Armata Statelor Unite aflase deja de chestia că io picasem nişte cursuri şi că ieream esmatricolat. Tocma' ziua respectivă sosise o scrisoare'n care zicea că să mă prezint la US ARMY, CENTRUL DE ÎNCORPORARE. Dac'aş fi ştiut atuncea to' ce ştiu acuma, nu m'aş fi prezentat acolo nici în ruptu' capului.
Mama m-a dus acolo câteva zile mai târziu. Mi-a pus ş'un pachet de mâncare în caz că mi se făcea foame pe drum, dacă trebea să plecăm undeva. La centru' aştepta fo' sută de indiviz', adunaţi tot' în juru' la fo' patru sau cinci autobuze. Un sergent solid tipa şi urla la toată lumea, şi mama se duce la iei şi zice:
- Nu po' să-nţeleg cum de vreţi să-l luaţi pe băiatu' ăsta -deoalece este *idiot.*
Da' sergentu' se uită la iea şi zice:
- Zău cucoană, da' ce crezi că îs toţi oamenii ăştia d'aicea? *AJnştaim?şi* dup'aia a-nceput iar să ţipe şi să urle la ăia.
Da' imediat dup'aia a ajuns cu ţipatu' şi la mine, şi io îi dau bice şi mă urc în autobuz ş'aşa am plecat.
De cân' am plecat de la şcoala de nebuni lumea a tot ţipat la mine: Antrenoru' Fellers, Antrenoru' Bryant şi goriloii, ş'acuma oamenii dan Armată. Da' să vă spun o chestie: ăştia dan Armată ţipă mul[1] mai mult şi mai tare şi mai spurcat decât toată lumea. Nu e mulţumit' apsolut *niciodată.* Şi mai mult, ăştia nu se plânge că eş' prost sau tâmpit, cum făcea antrenorii - ie mul' mai interesaţi despre părţi intime şi lucruri care se-ntâmplă cu maţele, aşa că-nto'deauna începe strigatu' cu chestii ca de egzemplu' „pulănştaini" sau „căcă-nari". Câteodată mă-ntreb dacă nu cumva Curtis a

fos'n-armată înainte să s'apuce de fotbal.
Oricum, după vr'o sută de ore de mers cu autobuzu' am ajuns la Fort Benning, Georgia, şi to' ce mă gândeam io ierea treşdnd la trei, scoru' cu care le-am tras-o ălora de la Georgia Dogs. Condiţiile de la cazarmă ierea umpic mai bune decât alea din Căminu' Urangutanilor, înafară de mâncare - mâncarea ie apsolut îngrozitoare, în schinb ie foalte multă.
înafară de toate astea, în lunile ulmătoare nu s-a-ntâm-plat nimica deosebit în afară de faptu' că noi egzecutam ce ne zicea ei şi ei tipa toată ziua la noi. Ne-a învăţat să tragem cu arme, să aluncăm grenade de mână şi să ne târâm peste tot pe burtă. Cân' nu făceam toate trebile astea, ori alergam de nebuni, ori curăţăm veceurile, precum

ş'alte lucrur' d'astea. Chestia pe care-o ţin cel mai tare minte de la Fort Benning ie că nimenea nu părea să fie cu mul' mai deştept decât mine, chestie care'a fos' pentru mine o mare uşurare.
La ceva vreme după ciam ajuns la cazarmă m-a pus la AB, „ajutor bucătărie", deoalece trăsesem din greşală în turnu[1] de apă cân' ieream în poligon şi'l găurisem. Cân[1] am ajuns la bucătărie, ere' că bucătaru' îs luase concediu' medical sau ceva de genu' ăsta, că imediat cineva a arătat spre mine ş'a zis:
- Gump, azi tu o să fi bucătaru'.
- Ce trebe să gătesc? am întrebat io. Că io n-am mai gătit niciodată înainte.
- Cui îi pasă, zice unu'. Aici nu sîntem la palatu' Sân Susi, ce puşca mea.
- De ce nu faci tocană? zice al'cineva. Ie mai uşor.
- Din ce? întreb io.
- Uită'te-n frigidere şi prin cămară, zice gagiu'. Dup'aia pune totu' la un loc şi fierbe pan' le ia mama naibii.
- Da' dacă o să aivă gust nasol? întreb io.
- Las' că nu interesează pe nimenea. Ai mâncat vr'odată ceva bun p'acia?
Chestia astea ierea foalte corectă.
Aşa că m-am apucat s-adun to' ce-am putut de prin frigidere şi cămară. Ierea conserve de roşii şi fasole şi persici şi *beicăn* ş'orez şi pungi cu făină şi săculeţ' de cartofi şi nici nu-mi mai aduc aminte ce mai ierea. Le-am strâns pe toate la un loc şi i-am zis la unu' dintre ţipi:
- în ce trebe să gătesc toate astea?
- Vezi că ie nişte oale în dulap, zice el, da' cân' m-am uitat în dulap nu ierea decât nişte oale mici, care nu erea bune să gătesc tocană pentru tot' douo sute de oameni din companie.

- Da[1] de ce nu'l întrebi pe locontenent? zice al'cineva.
- Ie plecat pe teren la manevre, răspunde altu'.
- Habar n-am cum să vă descurcat', zice alt gagiu, da' cân' o să se-ntoarcă tot' tipii ăia mai târziu, o să le fie a naibii de foame, aşa că mai bine îţ' trece ceva prin cap ca' de repede.
- Da' dacă fac în ăsta? întreb io. Ş'am arătat spre o chestie enormă de fier de fo' doi metri care stătea într-un colţ.
- în'ăla? Âla-i boilăru' ce dracu'. Nu pot' găti nimica în ăla.
- Da' de ce? întreb io.
- Habar n'am. Numa' că io n'aş faceo în locu' tău.
- Ie fierbinte ş'are apă înăuntru, zic io.
- Fă ce vrei, zice al'cineva, or'cum noi avem alte tâmpenii de făcut.
Aşa c'am folosit boilăru' de apă caldă. Am desfăcut toate conservele şi-am curăţat tot' cartofii şi-am aluncat înăuntru toată carnea de-am găsit-o şi ceapă şi morcovi ş'am turnat înăuntru fo' zece sau douojde borcane de muştar şi *checiap.* După vr'o oră, se putea simţi deja cum miroase tocana.
- în ce stadiu ie tocana? întreabă cineva după un timp.
- Mă duc s-o gust, zic io.
Am desfăcut capacu' la boilăr şi cân'colo, toată chestia făcea bulbuci şi fierbea, şi din cân' în când câte'o ceapă sau un cartof ieşea la *suplafaţăşi* plutea p'acolo.
- Lasă-mă să gust, spune unu'. Dup'aia se duce şi ia o cană de tablă şi scoate nişte tocană.
- Bă, nici vorbă să fie gata porcăria asta, zice el. Mai bine faci focu[1] mai mare. Tipii ăia tre' s'apară în orice moment.
Aşa c-am dat boilăru mai tare şi nu la mul' timp a-nceput să vină şi compania de la manevre. Puteai s-auzi cum îs' făcea duş în cazarmă şi cum se înbrăca să vină la masa de

seară, şi n-a mai trecut mul' dup'âia şi'a-nceput s-apară unu' câte unu' la popotă.
Numa' că tocana nu ierea încă gata. Am băgat iar botu' în ia şi unele chestii ierea încă crude. De la popotă a-nceput să s-audă un fel de *m urni ui nemulţumit* care dup'aia s-a *tran-sfomat*într-o intonaţ'e, aşa c~am dat boilăru' şi mai tare.
După fo' jumate de oră sau ceva de genu' ăsta, bătea tot' cu cuţitele şi furculiţele-n masă, parcă ierea scandal de puşcărie, ş'atunci mi-a picat fisa că tre' să mă mişc repede aşa c-am dat boilăru' la macsimum.
Şi stăteam acolo benoclându'mă la el, aşa de nervos că numai ştiam ce să fac, cân' deodată sergentu' major intră ca vântu' trântind uşa de perete.
- Ce dracu[1] se-ntâmplă aici? întreabă el. Unde-i mâncarea la oamenii ăştia?
- I'aproape gata, don' sergent, zic io, şi fics atuncea boilăru' a-nceput să huruie şi să se zguduie. A-nceput şi să iasă aburi pe una dan part' şi unu' dintre suporţii cu care era ficsat în podea s-a rupt.
- Ce naiba se-ntâmpl-acolo?, întreabă sergentu'. Gătit' ceva în boilăru' *ăla?*
- Acolo-i cina, zic io şi pe moaca sergentului d'odată apare un fel de mirare şi dup'aia, o secundă mai târziu, o privire foalte speriactă, aşa cum ere' că pot' să ai înainte să faci accident cu maşina, ş'ezact atuncea boileru' a ecs-plodat.
Nu-s foalte sigur ce s'a-ntâmplat dup'aia. îmi aduc aminte totuş' c-a zburat acoperişu' de pe popotă, toate giamurile şi uşile s-a făcut praf.
L-a proiectat pe tipu' care spăla vasele fics print'un perete, şi tipu' care aranja farfuriile-n dulap efectiv a decolat, parcă ierea Omu' Rachetă.
Sergentu' şi cu mine am scăpat ca prin minune, aşa cum se-ntâmplă cân' eşti atât de aproape de o grenadă de mână, că nu te răneşte. Numa' că nu'ş cum da' ne-a zburat toate hainele de pe noi, cu esceptia la boneta mea de bucătar pe care o purtam atuncea. Şi ne-a împroşcat cu tocană că arătam ca... ăăă... habar n'am cum arătam, da' pe bune dacă nu ierea foalte ciudat.
Incredibil, da' niciunu' dintre tot' tipii de stătea la popotă n-a păţit nimica. Doar că i-a lăsat paf la mese, plini de tocană şi se purta de parcă ierea şocat' de bonbe sau ceva de genu' ăsta, numa' că un lucru a fost cert, ş'anume că le-am închis naibii gura despre cân' o să fie mâncarea gata.
D'odată comandantu' companiei a apărut în mare grabă-n clădire.
- Ce s'a-ntâmplat? S-a uitat la noi doi şi dup'aia a urlat: Sergent Kranz, tu ieşti?
- Gump - Boilăr - Tocană! a rostit sergentu' şi dup'aia a-nceput să'ş revină ş'a pus laba p'un satâr de ierea atârnat de perete.
- Gump - Boilăr - Tocană! a ţipat ş'a-nceput să m-alerge cu satâru'. Io am zbanghit-o pe uşă şi el m-a alergat pe toată *ecsplanada* şi dup'aia chiar şi prin Popota Ofiţerilor şi pe la Autoutilitare. Da' nu m'a prins, normal, că doar la alergat îs io specialist, da' credeti-mă, to' timpu' am fost convins că o'nbulinasem definitiv.
într-o noapte, toamna următoare, a sunat telefonu' la cazarmă şi ierea Bubba. îmi zice că i se retrăsese bursa pentru atletism pen'că îşi rupsese picioru' mai rău decît crezuse, aşa că şi el trebea să plece din şcoală. Da' m'a-ntrebat dacă po' să plec în permisie şi să merg la Birmingham să văd echipa Universităţii jucând cu nătărăii ăia din Mississippi.
WINSTON GROOM
58
Da' io aveam interdicţ'e să părăsesc baza sânbăta aia, cum de fapt avusesem în fiecare *ulchendde* cân' ecsplodase tocana, şi trecuse deja un an d'atuncea. Oricum, nu puteam să plec, aşa c'am ascultat meciu' la radio în timp ce frecam la latrine.
Scoru' ierea foalte strâns la sfârşitu' reprizei a treia, şi Şarpe ierea în mare formă-n ziua aia. La treşopt la treşapte pentru noi, nătărăii din Mississippi înscrie un *tacidaun* fics c-un minut înainte de final. Şi mai trece'umpic şi de'odată aproape că se termină şi repriza a patra şi noi nu mai aveam niciun taimaut. Io mă rugam în cap să nu facă Şarpe ce făcuse pe Orange Bowl, adică să alunce mingia afară din teren în repriza a

patra şi să pierdem meciu', da' numa că *ezact* aia a şi făcut.
Ierea să fac apoplecsie, da' d'odată începe o *ărmălaie* îngrozitoare, că nici nu se mai auzea şpicheru şi cân' se linişteşte totu', ce se-ntâmplase, Şarpe doar *se făcuse* că alunea mingia afară în repriza a patra ca să oprească cronometru', da *de fapt*'el pasase mingia Iu' Curtis care-a reuşit să înscrie tacidaunu' câştigător. Asta pro'abil c-o să vă dea o ideie despre ca' de jmecher îi Antrenoru Biyant. îs' dăduse seama că nătărăii din Mississippi e aşa de proşti, că vor crede că noi sîntem to' la fel de tâmpit' să facem aceeaş' greşală de douo ori.
Io am fost foalte fericit de meci, da' mă gândeam dacă Jenny se uită la meci şi dacă se gândeşte la mine.
Dup'aia am descoperit că or'cum nu conta, pen'c-o lună mai târziu ne-a ecspediat în misiune. Ne antrenasem aproape un an ca roboţii şi acu' am plecat undeva la jde mii de mile distanţă, şi asta nu-i nicio ecsagerare. Am plecat spre Vietnam, da' se zice că nu-i nici pe departe aşa de rău cât fusese ultimu' an. Numa' că am simpţit pe pielea noastră că aia chiar că ierea o ecsagerare.
59
FORREST **GOMP**
Am ajuns acolo în februarie şi ne-a trimis cu camioanele de vite din Qui Nhon, de pe coasta Mări de Sud a Chinei până la Pleiku, în munţi. Călătoria n-a fos' rea şi peisaju' ierea frumos şi foalte interesant, cu pomi cu banane şi palmieri şi cu orezarii cu gălbejiţi mici care ara. Toată lumea de pe partea noastră a fost foalte prietenoasă, ne-a făcut cu mâna ş'aşa mai departe.
Pleiku se vedea aproape de la o juma' de zi distanţă, dan cauza la un nor uriaş de praf roşu care plutea d'asupra. La margine ierea o grămadă de barăci foalte triste, mul' mai nasoale decât or'ce mai văzusem acasă-n Alabama, şi oameni îngrămădit' sup' şoproane acoperite cu pânză şi n-avea dinţi şi copiii nu avea haine şi practic tot' ierea cerşetori. Dup'aia am ajuns şi la Sediul Diviziei şi la Baza de Operaţiuni, n'arăta chiar aşa rău, cu escepţia la tot prafu' ăla roşu. Nu se-ntâmpla nimica ieşit din comun, ca să zicem c'am văzut şi noi ceva, şi to' locu' ierea ordonat şi curat cu corturi întinse peste tot în şiruri şi tot prafu' şi nisipu' din juru' lor strâns şi greblat foalte frumos. N'arăta nici pe departe ca un război în desfăşurare sau eccetera. Puteam to' la fel de bine să fi fos' la Fort Benning.
Or'cum, cică ie foalte linişte pen'că ierea anu' nou la gălbejiţi - Tet, sau ceva de genu' ăsta - şi ierea armistiţiu. Iar noi am fost tot' foalte uşurat', pen'că ne ierea or'cum frică. Da' pacea şi liniştea-n or'ce caz n-a durat prea mult timp.
După ce ne-a adunat în formaţ'e în zona noastră, ne-a zis să ne ducem la Duşurile Diviziei şi să ne spălăm. Astea ierea de fapt doar o groapă nu foalte adâncă în pământ unde adusese fo' trei sau patru camioane cisternă şi ne-a zis să ne împachetăm uniformele şi să le lăsăm sus pe margine şi să coborâm dup'aia jos în şanţu' ăla şi iei o să ne împroaşte cu apă.
WINSTON GROOM
60
Chiar ş'aşa n-a fost foalte rău, mai ales din cauza că nu mai făcusem o baie de vr'o săptămână şi începusem ca să mirosim destul de stătut. Ne-nvârteam în groapă ca catârii ş'ăia punea furtunu' pe noi de mamă-mamă, şi tocma[1] începea să se-ntunece, cân' d'odată un labagiu care ne *ţâşnea* cu apă urlă „ *Vine..."şi* tot' ăia de pe marginea gropii dispare instantaneu, de zici că s-a evaporat. Noi stăteam acolo-n curu' gol şi ne uitam unii la alţii, cân' de'odată ceva ecsplo-deză foalte aproape de noi şi dup'aia înc'odată, şi dup'aia tot' începe să strige şi să-njure şi încerca să ajungă la haine. Şi dup'aia o grămadă de ecsplozii *cade* lângă noi şi cineva strigă „Culcarea!" - chestie care ierea destul de ridicolă din momen' ce noi or'cum ne făcusem deja plăcintă pe fundu' gropii şi ere' că semănăm cu nişte viermi, nu cu nişte oameni.
Una dintre ecsplozii alunea o grămadă de porcării de schije peste noi, în scobitura noastră şi'i loveşte pe băieţii. de pe partea ailantă şi începe să strige, să răcnească şi să sângereze şi să se-apuce cu mâinile. Iera foalte evident că groapa aia nu erea o ascunzătoare foalte bună. D'odată, la marginea gropii apare sergentu' Kranz şi urlă la tot' să ieşim dracu' d'acolo şi să ne l'om după el. Tocma' atuncea ie o pauză scurtă între ecsplozii şi noi ne basculăm fundurile afară dan groapă. Cân' ajung sus pe margine şi mă uit, trăznim-ar ăl Puternic! Patru sau cinci dintre tipii care ţâşnea furtunu' pe noi erea întinşi pe jos, morţi. D'abea mai putea fi numit' oameni - tot' ierea făcuţi arcea-parcea şi arăta de parcă fusese băgat' pan' conbina de bunbac şi făcut' baloţi. Numai văzusem pe nimeni mort şi chestia aia a fost cea mai înfricoşătoare chestie de mi s'a-ntâmplat şi-nainte şi dup'aia!
Sergentu' Kranz ne face semn să ne *târâim* după el, treabă egzecutată. Cre' că tre' să fii fost o privelişte mişto
61
FORREST **GUMP**
de deasupra! Vr'o sută cinzeci de indivizi tot' la echim-pament complect dezbrăcat, care râma pământu' într-un şir foalte lung.

Dup'aia am ajuns unde trebea, o grămadă de guri de adăpost săpate în serie. Sergentu' Kranz ne-a băgat câte trei-patru în fiecare gaură. Da' imediat după ce-am intrat în ele, mi-am dat seama că mai bine aş fi rămas în groapa de la duşuri. Gurile astea de adăpost ierea umplute de la brâu în jos c-o apă de ploaie vâcscoasă, şi ierea plină de to' felu' de broaşte şi şerpi şi gândaci care colcăia şi sărea şi se zbătea de colo-colo.
Chestia cu ecsploziile a ţinut toată noaptea şi noi a trebuit ca să stăm în găurile alea şi-am pierdut masa de seară. Niţel înainte de zori, bonbardamentu' s-a mai liniştit şi ni s-a zis să ne cărăm dosurile afară din gurile de adăpost şi să ne l'om hainele şi armele şi să ne pregătim de atac.
Pen'că noi ieream d'abea venit', nu prea ştiam cum ie treaba şi ce să facem - nici măcar ăia d'acolo n-a ştiut unde să ne trimită, aşa că pan' la urmă ne-a zis să păzim „perimetrul de sud", undeva în spatele la veceurile ofiţerilor. Numa' că acolo ierea aproape şi mai rău decât în gurile de adăpost, deoalece una dintre bonbe lovise un veceu ş'a împrăştiat fo' douo sute de chile de rahati de ofiţer în tot „perimetru"'.
A trebuit ca să stăm acolo toată ziua, micu' dejun şi prânzu' ecscluse, şi dup'aia, cân' a apus soarele, iar a-nceput să tragă cu artileria în noi ş'a trebuit să ne întindem în tot căcatu' ăla. Măiculiţă mamă, tare scârbos a fost.
Pan' la urmă cineva ş'a adus aminte că poate ni ş'a făcut foame ş'a adus o grămadă de raţii la pachet, în pachetu' meu, *ouaJeJeşi* şunca la conservă ierea datate 1951. S'auzea ş'o grămadă de zvonuri. Cineva zicea că gălbejiţii intrase

în Pleiku, în oraş. Al'cineva, dup'aia, zicea că gălbejiţii are bonba atomică şi că doar trage cu *fnorta/u'ca* să ne slăbească. Altu' a zis că nu gălbejiţii trage în noi, că austrailienri, sau olandejii sau norvegienii. Io zic că orş'cum n-avea importanţă cine trăgea. Iar cu zvonurile, naiba să le ia pe toate. Or'cum, după prima zi, am început să aranjăm perimetru' de sud ca să-l facem ca[1] de cât locuibil. Am săpat guri de adăpost ş'am folosit planşetele şi tabla de la latrinele ofiţerilor ca să-ncropim un fel de barăci. Numa' că pan' la urmă nu ne-a atacat nimenea şi nici n-am văzut picior de gălbejit în care să tragem. Io m-am gândit că poate ie îndeajuns de deştept' ca să n-atace nişte căcăstori. Da' ne-a bonbardat la rând fo' trei sau patru nopţ', şi-ntr-o dimineaţă cân' se opreşte bonbadamentu', maioru' Balls, ofiţeru' ecsecutiv al batalionului, vine târâş la comandantu' companiei noastre şi zice că tre' să ne ducem în nord să ajutăm altă divizie care dăduse de dracu'n junglă.
Nu trece mult şi locontenentu' Hooper ne zice să „punem şaua" şi să dăm bătaie, şi fiecare să îndese-n raniţe şi-n buzunare ca' de multe raţii şi grenade poa' să ducă -treabă care ierea un fel de dilemă, pen'că o grenadă nu ierea bună de mâncat, da' putea să'ţ' trebuiască la un momen' dat Or'cum, ne-a înghesuit în nişte elicoptere şi p'aci ţ'e drumu'.
îţ' puteai da seama de porcăria în care se băgase Divizia a Treia încă înainte să aterizăm acolo cu elicopteru'. Tot felu' de fumuri şi nenorociri se ridica din junglă şi bucăţ' mari din junglă fusese făcute arcea-parcea. Nici n-am pus bine picioru' pe pământ, c-a şi-nceput să tragă-n noi. Dup'aia a nimerit un elicopter d'al nostru, care a ecsplodat în aier ş'a fost o privelişte de nasolia nasoliilor, cu oameni care ardea ş'alte chestii de genu' şi noi nu puteam face nimica.

Io ieream responsabil cu muniţia de la mitraleră, pen'că se gândise că io po' să car o grămadă de chestii având în vedere dimensiunile mele. înainte să plecăm, câţ'va dintre ţipi m-a rugat, dacă nu mă deranjează, să car o parte din grenadele lor ca să poată iei să care mai multe pachete de mâncare, şi io am fos' de acord. Nu ierea deloc mai greu. Dă asemenea, sergentu' Kranz mi-a dat să car un bidon de apă de fo' treşcinci de litri care io cre'că cântărea fo' douoj-de chile. Şi dup'aia, chiar înainte să plecăm, Daniels, care căra trepiedu' de la mitraleră, tre' să ducă un curier şi numai poate să vină, aşa că trebe să mă-nham şi la trepied. Cân' le-am pus pe toate, făcea cam cât un ţărănoi d'ăla labagiu şi porunbifer din Nebraska. Numa' că ăsta nu ierea un meci de fotbal.
Mai pe seară, ne-a zis să urcăm o creastă şi să sprijinim Compania Charlie care ierea blocată de gălbejit' sau care blocase gălbejiţii, depinde de unde loai informaţia, de la departamentu' de presă al armatei sau dacă te uitai în jur şi vedeai ce se-ntâmplă.
Or'cum, cân' am ajuns acolo, to' felu' de idioţenii zbura prin aier şi fo[1] duzină de gagii ierea răniţi foalte tare şi gemea şi ţipa şi ierea atâ' de mult zgomot dîn toate părţile, că abea se-nţelegea om cu persoană. Io mă aplecam cât de tare puteam şi-ncercam să car toată muniţia aia şi bidonu' cu apă şi trepiedu', plus tot echimpamentu' meu sus pe creasta unde ie Compania Charlie, şi tocma' mă chinuiam să trec peste un şanţ de adăpost, cân' d'odată un tip dinăuntru îi zice Iu' altu':

- Ia uită-l şi pa prostu' ăla de năminoi - arată ca monstru' Francănştain sau ceva de genu', şi io tocma' mă pregăteam să zic ceva, pen'că lucrurile ierea or'cum destul de naşpa şi fără să facă cineva mişto de tine - da' dup'aia, să-ncreme-

nesc, nu alta! Celălalt gagiu din şanţ d'odată iese-afară şi strigă:
- Forrest - Forrest Gump! Să vezi şi să nu crezi, ierea Bubba. Ce se-ntâmplase pe scurt ierea că chiar dacă accidentarea Iu' Bubba la picior fusese destul de gravă ca să numai poată juca fotbal, nu fusese destul de gravă ca să nu fie ecspediat jumate de planetă în interesu' Armatei Statelor Unite. Or'cum, mi-am târât fundu' mohorât şi tot ce mai aveam cu mine sus unde trebea s'ajung şi dup'aia mai încolo a venit şi Bubba acolo sus, şi'ntre tirurile dă artilere, care se oprea de fiecare dată cân' apărea avioanele noastre, Bubba şi cu mine ne-am pus la curent cu toate alea.
îmi zice c-a auzit că Jenny Curran a lăsat şcoala baltă ş'a fugit cu o gaşcă de protestatari înpotriva războiului. Dup'aia îmi povesteşte de Curtis şi-mi zice că ăsta îl bătuse odată pe un poliţist din campus pen'că'i dăduse o amendă pentru parcare nereg'lamentară, şi tocma[1] când se pregătea să-i folosească fundu' oficial de poliţist, ca să-nscrie drop-goluri prin campus, a apărut autorităţile şi l-a prins şi l-a loat pe sus. Bubba zice că Antrenoru' Bryant l-a pus pe Curtis s'alerge cinzeci de ture-n plus după antrenament ca pedeapsă.
Hehe... Drăguţu' de Curtis!
Noaptea aia a fost foalte lungă şi imcomodă. Avioanele noastre nu putea să zboare-n misiune, aşa că gălbejiţii s'a ales c'o seară de bonbardament gratis. Noi ieream pe o creastă şi ăia pe altă creastă şi la miljoc ierea o adâncitură în care avea loc toată lupta - numa' că naiba să-i pieptăne ce vroia ei să facă fics cu bucata aia de nămol şi mizerie. Cu toate astea, Sergentu' Kranz ne-a repetat de cel puţin o mie de ori că noi nu venisem aicia că să înţelegem ce se-ntâmplă, ci că am venit să facem ce ni se spune.
N-a trecut mul' dup'aia şi Sergentu' Kranz a venit să ne spună ce să facem. Ne-a zis că tre' să mutăm mitralera fo' cinzeci de metri mai la stânga faţă de un dihai copacu' de ierea în miljocu valei şi să găsim un loc sigur s'o instalăm, ca să n-o atingă cu artileria. Din ce văd ş'aud io acuma, nicăierea, inclusiv unde stăteam noi, nu ie sigur, da' să coborâm în văgăuna aia ierea al dracu' de apsurd. Or'cum, am încercat să fac lucru' ce se cerea.
Io şi Bones, tipu de trăgea cu mitralera, şi Doyle, alt cărător de muniţie, şi alt' doi ţipi ieşim din găurile noastre şi-ncepem să ne târâm în jos pe-o pantă destul de lină. Pe la jumatea distanţei ne vede gălbejiţii şi-ncepe să tragă cu propria lor mitralera din dotare. Da' până să se-ntâmple ceva rău, noi deja dădusem tare din coate şi ieream intrat' în junglă. Io ieream obişnuit cu distanţele de la fotbal aşa

r

că, după ce ne-am apropiat de' copacu' ăla mare, îi zic Iu' Doyle:
- Cre' că trebe să mergem mai la stânga. Iei s-a uitat la mine foalte lung şi mârâie „Tacă-ţ[1] fleanca, Forrest, ie gălbejit' aicea." Şi chiar ierea fo' şase sau opt gălbejit' care stătea cu picioarele-ncrucişate şi mânca de prânz. Doyle scoate o grenadă, îi trage siguranţa ş'o alunea cu boltă spre copac. A ecsplodat înainte s-atingă pământu' şi dup'aia a-nceput să s-audă un fel de chirăială isterică din locu' în care ierea gălbejiţii - şi dup'aia Bones a-nceput să tragă la greu cu mitralera şi io şi alt' doi ţipi am mai aluncat fo' câteva grenade de-ncheiere. Toată chestia a durat cam um'minut, şi până s-a făcut linişte iară, noi ne cărasem deja.
Am găsit un loc să instalăm mitralera ş'am stat acolo până s-a făcut întuneric, şi dup'aia toată noaptea, da' nu s'a-ntâmplat nimica. Auzeam to' felu' de porcării care se-ntâmpla în alte part', da' pe noi ne-a lăsat împace. Dup'aia a răsărit soarele, şi noi ieream obosit' şi ne ierea foame, da' asta ierea treaba ce să facem. Dup'aia a venit un curier de la Sergentu' Kranz care zice că Compania Charlie urmează să pătrundă în vale imediat după ce avioanele noastre îi chilăreşte complect pe gălbejiţii d'acolo, chestie care trebea să se-ntâmple în câteva minute. Dup'aia a venit şi avioanele şi ş'a lansat toate drăciile şi totu' s-a ecsplodat ş-a chilărit toţi gălbejiţii.
Noi vedeam cum Compania Charlie începe să se mişte de pe creastă şi să coboare încet în vale, da' nici n'apucă bine să facă chestia asta, că toate armele din lume începe să tragă în Compania Charlie, şi cu mortale şi cu alte

chestii, şi ie o arababură îngrozitoare. De unde ieream noi nu puteam vedea nici picior de gălbejit, din cauză că jungla ierea
67
FORREST **GUMP**
groasă ca peria de sârmă, da' *cineva* sigur trăgea în Compania Charlie. Poate că ierea olandejii - sau poate chiar norvegienii - naiba ştie!
Bones, mitralioru', părea foalte inervat to' timpu' ăsta, din considerentu' că îs' dăduse seama că focu' venea dinspre //•o/7/2/faţă de noi, care însemna că gălbejiţii ierea între noi şi poziţiile companiei noastre. Cu alte cuvinte, noi ieream singuli p'acolo. Mai repede sau mai târziu, zice iei dup'aia, dacă gălbejiţii nu pătrunde peste poziţiile Companiei Charlie, o să se-ntoarcă p'aicia şi dacă ne găseşte nu prea ere' c-o să le placă. Axpectu' principal ieste, cu alte cuvinte, că tre' să ne tranbalăm fundurile d'acolo.
Ne strângem to' calabalâcu' şi-ncepem să ne târâm înapoi spre creastă, da' d'odată Doyle se uită în dreapta jos în vale şi vede un autobuz de gălbejit' proaspet', înarmat' până-n dinţ' care urca dealu' drept spre Compania Charlie. Cea mai bună treabă pe care puteam s-o facem ierea să-ncer-căm să ne-m'prietenim cu ei şi să lăsăm dracu' toată tărăşenia, da' ere' că chestia asta nu intra-n cart'. Aşa că ne-am tupilat pe vine în nişte tufişuri mari ş'am aşteptat până a ajuns sus pe deal. Dup'aia Bones a băgat mare la mitralera ca nebunu' şi ere' c-a omorât fo' zece sau cinşpe gălbejit' instantaneu din prima. Doyle şi cu mine şi cu ăilant' doi ţipi aluncăm cu grenade, şi toate mergea de minune până cân' Bones rămâne fără muniţ'e şi îi trebe o bandă nouă. îi dau io una, da' ezact cân' ierea gata s'apese pe trăgaci din nou, un glonţ de gălbejit îl nimereşte fics în cap şi-l ecsplodează. Şi zăcea acolo-ntins pe jos, cu mâna înţepenită pe armă de zici că ierea gata să tragă, doar că nu mai putea. Dumnezeule, a fost îngrozitor - şi cu chestia asta ierea din ce în ce mai rău. Asta şi fără să mai iau în considerare

WINSTON GROOM
68
ce s-ar fi-ntâmplat dacă gălbejiţii ăia ne prindea, îl strig pe Doyle să vin-aici, da' nu-mi răspunde. Atuncea am smucit mitralera din mâna Iu' săracu' Bones şi mă târăsc spre Doyle, da' el şi ăilanţi doi ţipi ierea întinşi pe jos, împuşcat'. Ăia doi murise, da' Doyle încă respira, aşa că-l ridic şi-l alune pe umăr ca p'un sac de făină şi-ncep să fug pan tufişuri spre Compania Charlie, pen'că mi-era frică de-mi ieşeam din mint'. Ş'am alergat fo' douojde metri cu gloanţele vâjâind în spate, şi mi-am închipuit c-o să mă-mpuşte sigur în fund. Da' dup'aia m-am prăbuşit printr-un desiş de banbuşi ş'am ajuns într-o zonă cu iarbă joasă şi, spre surprinderea mea, ierea plină cu gălbejit' întinşi pe jos care se uita în direcţia alianţă şi ere' că trăgea în Compania Charlie. Ce să fac acuma? M-a procopsit cu gălbejit' m spate, gălbejit' în fată şi gălbejit' [cm'ar] sup' nasu' meu. N-am ştiut ce să fac, aşa c'am şarjat înainte ca' de tare puteam şi-ncep să urlu şi să mugesc de să-mi sparg plămânii şi fugeam de-mi sărea capacele. Ierea o arababură grozavă şi dup'aia dântr-o'dată m-am trezit fics în mijlocu' Companiei Charlie şi toată lumea mă bătea pe spate de parcă înscrisesem un tacidaun.
Se părea că reuşisem ca să-i sperii umpic pe gălbejit[1], care-ş' loase picioarele la spinare şi se cărase la ei la unitate sau pe unde locuia ei. L-am lăsat pe Doyle jos şi-a venit medicii ş'a-nceput să-l aranjeze, şi imediat dup'aia a venit comandantu' Companiei Charlie ş'a-nceput să mă scuture de mână şi să-mi zică ce bun tovarăş îs. Dup'aia zice:
- Cum naiba ai reuşit toată tărăşenia, Gump? Aştepta un răspuns, da' nici măcar io nu ştiam cum făcusem toată treaba, aşa că zic:
Trebe să fac pipi. Chestie care ierea adevărată. Comandantu' companiei s-a uitat la mine'ntr-un fel foalte ciudat,
FORREST **GUMP**
şi dup'aia s-a uitat la Sergentu' Kranz, care venise şi el, şi Sergentu' Kranz zice, „lisuse Hristoase, Gump, vino cu mine", şi m-a dus dupe un copac.
Noaptea aia Bubba şi cu mine ne-am întâlnit şi-am mâncat raţia la pachet şi dup'aia ne-am vârât în aceeaş' gură de adăpost. Dup'aia io mi-am scos musicuţa pe care mi-o dăduse Bubba ş'am cântat înpreună câteva melodii. Să cânţi „Oh, Suzanna" şi „Home on the Range", acolo-n jungă, cre-deţi-mă, ie foalte straniu. Bubba avea o cutiuţă cu dulciuri pe care i le trimisese masa - praline şi fondante - ş'am mâncat amândoi fo' câteva. Ş'asta chiar trebe să mă credeţ' -fondantele alea, pe bune, dacă nu mi-a adus aminte nişte chestii foalte ca lumea.
Mai târziu a venit Sergentu' Kranz şi m'a-ntrebat unde-i bidonu' cu apă de băut pe care mi'l dăduse. I-am zis că-l lăsasem în junglă cân' l-am luat pe Doyle şi mitralera. Preţ de un minut am crezut că mă trimite înapoi acolo, ca să-l iau, da' n-a zis nimica. Doar a dat din cap ş'a zis că din momen' ce Doyle e rănit şi Bones a murit, acu' io trebea să fiu mitralioru'. L-am întrebat cine avea să care trepiedu[1] şi muniţia şi mi-a zis că to' io tre' să fac şi

chestia aia, pen'că nu prea mai ierea cine s'o facă. Dup'aia Bubba a zis că se ocupă el, dacă se poate transfera la compania noastră. Sergentu' Kranz s-a gândit um pic, şi dup'aia a zis că pro'abil se poate aranja, din momen' ce or'cum nu mai rămăsese mare lucru din Compania Charlie, nici măcar cât' să spele nişte veceuri. Ş'aşa s-a făcut că io şi cu Bubba ieream din nou înpreună.
Săptămânile alea a trecut aşa de greu, că aproape că mi se părea că timpu' merge înapoi. Sus p'un deal, jos pe ălălant. Câteodată ierea gălbejit' pe dealuri, câteodată nu

ierea. Da' Sergentu[1] Kranz zicea că totu'i okei, pen'că de fapt noi ne duceam pe jos înapoi în Statele Unite. Zicea că-n curând, tot aşa la marş, aveam să tranversam Viet-namu', dup'aia Laosu' şi dup'aia, prin China şi Rusia în nord o s'ajungem pan' la Polu' Nord şi dup'aia pe ghiaţă până'n Alaska unde o să vină mămicile ş'o să ne aştepte. Bubba îmi zice că să nu-l bag în seamă că ie un idiot.
Viaţa ierea foalte primitivă în junglă - nu ai un loc să-ţ' faci nevoile, dormi pe jos ca animalu', bagi în tine din conservă, nici vorbă de vr'un loc să te speli, plus că putrezeşte hainele pe tine. Primeam câte-o scrisoare pe săptămână de la mama. Zicea că totu-i bine acasă, da[1] că liceu' n-a mai câştigat niciun campeonat de cân' am plecat, îi scriam şi io cân' puteam, da' ce ierea să-i zic ca să nu-nceapă iar să plângă? Aşa că îi scriam că totu[1] ierea foalte bine şi lumea se poartă frumos cu noi. Un singul lucru mai deosebit am făcut, ş'anume că i-am scris o scrisoare Iu' Jenny Curran prin mama şi am rugat-o dacă poa' să o dea la părinţii Iu' Jenny, ca să le-o trimită ei acolo unde ierea iea. Numa' că n-am primit niciun răspuns.
în timpu' ăsta, Bubba şi cu mine ne-am făcut un plan despre ce'o să facem cân' terminăm Armata. Urma să ne-ntoar-cem acasă şi să ne cunpărăm o navă de pescuit crevete ş'o să intrăm în afaceri în industria crevetelor. Bubba ierea din Bayou La Batre şi lucrase pe pescadoare de crevete toată viaţa. Zicea că poate facem rost d'un împrumut şi dup'aia facem cu schinbu' cin'să fie căpitan şi-o să locuim pe vas ş'o s-avem o îndeletnicire. Bubba făcuse planu'n detaliu. Ezact câte chile de crevete ca să plătim împrumutu' pentru barcă, câte chile pentru motorină, câte chile pentru întreţinere ş'aşa mai departe, iar restu' ne rămânea nouă să facem ce ne trecea prin cap. lo-ncercam să-mi imaginez

cum ie să stai la timona pescadorului de crevete - sau chiar şi mai ca lumea, să stai pe punte şi să mănânci crevete! Da' cân' i-am zis Iu' Bubba de chestia asta, iei zice:
- La naiba, Forrest, tu est' în stare să mănânci şi barca, şi dup'aia unde mai stăm? Aşa că n-o să mâncăm niciun crevete până nu-ncepem să facem profit.
Okei, chestia asta am priceput-o, n-o să mănânc crevete o vreme.
într-o zi a-nceput să ploo şi nu s-a oprit fo' douo luni. Ne-a ploat în toate felurile, cu escepţia poate la grindină şi măzăriche. Câteodată ploa mărunt, cu picături mici care parcă-nţepa, altădată ploa tare cu picături babane. Venea şi din part' şi din faţă cât'odată, ş'odată chiar mi s-a părut că ploo din pământ. Cu toate astea, noi trebea să egzecu-tăm trebile la fel, adică îm'principal să unblăm în sus şi-n jos peste dealuri cu tot' tacâmu', uitându-ne după gălbejit'.
într-o zi i'am filmat. Cre' că organizase o conferinţă a gălbejiţilor sau or'cum ceva de genu' ăsta, pen'că semăna cu atunci cân' calci p'un mușuroi de fulnici şi alea începe să roiască p'acolo de nebune. Avioanele nu putea să zboare „în aceste condiţii meteorologice", aşa că în fo' douo minute o cam înbulinasem.
De data asta ne cam prinsese cu pantalonii-n vine. Tocma' tranversam o orezărie şi d'odată începe să tragă cu toate nenorocirile-n noi. Oamenii noştri începe să strige şi să ţipe şi să fie-mpuşcaţ' şi d'odată cineva strigă „Retragerea!" Atuncea am pus mâna pe mitralerâ ş'am început s'alerg cu ăilalţi spre nişte palmieri, care cel puţin speram să ne apere de ploaie. Am format repede un fel de perimetru şi tocma[1] ne pregăteam de altă noapte lungă, cân' mă uit după Bubba şi ăsta nu ierea niciunde.

Cineva îmi spune că Bubba ierea în orezărie şi ierea rănit, şi io zic „Lua'm-ar gârla", şi Sergentu' Kranz, mă aude şi zice:
- Gump, nu pot' să mergi acolo.
- M-a durut undeva de chestia asta - am lăsat mitralera jos, pen'că ar fi fost prea grea, şi bag mare s'ajung unde îl văzusem ultima oară pe Bubba. Da' pe la jumatea drumului aproape că calc pe un tip din plutonu' 2 care ierea rănit rău, şi iei se uită la mine cu mâna ridicată, şi-atuncia io mă gândesc ce puii mei, po' să-l las aşa? Aşa că-l

iau în spate ş'alerg înapoi cu iei cât de repede pot. Şuiera gloanţele pan' toate părţile. Muma' că ierea ceva ce io nu puteam să'nţeleg nici mort - da' de ce dracu' facem noi chestia asta? Să joci fotbal ie o chestie. Da' asta, chiar că n'o-nţeleg. Dar'ar naiba.
L'am adus pe băiatu' ăla-napoi şi dup'aia am pornit-o iar, da' să mor io dacă dup'aia n-am dat iar peste altu' to' la fel! Aşa că m-am aplecat şi l'am loat în spate să-l duc şi pe el, da' cân' fac chestia asta îi pică creieru' jos din cap şi se-mprăştie pe jos. Toată chestia pen'c-avea ceafa zburată. Căcat.
Aşa că'l alune iar jos şi'o ţin mai departe şi dup'aia îl găsesc pe Bubba, care fusese lovit în piept de douo ori, şi io zic:
- Bubba, o să fie okei, m'auzi, pen'că tre' să cunpărăm pescadoru' ăla ş'aşa mai departe. Şi-l car înapoi la locu' unde ne instalasem şi'l aşez jos. După ce-mi trag sufletu', mă uit în jos şi văd că cămaşa mea ierea plină de sânge şi d'o mâzgă gălbuie de la rănile Iu[1] Bubba, şi Bubba se benoc-lează la mine, şi dup'aia zice:
- Gura mă'sii, Forrest, de ce s'a-ntâmplat chestia asta? Zău, ce naiba ierea să-i zic la aşa-ntrebare?
FORREST **GUMP**
Dup'aia Bubba mă întreabă:
- Forrest, îmi cânt' un cântec la musicuţă? Aşa c'am scos-o şi m-am apucat să cânt ceva - nici măcar nu mai ştiu ce, şi dup'aia Bubba iar:
- Forrest, vrei să cânt[1] „Way Down Upon the Swanee River"?
- Sigur, Bubba. întâi am şters musicuţă şi dup'aia am început să cânt şi să trăgea îngrozitor, şi io ştiam că trebea să fiu la mitralera, da' ce puşca mea, io cântam cântecu'.
Nu opservasem, da' încetase ploaia şi cerul căpătasae o culoare roz oribilă. De la lumina aia tot' avea feţele de parcă ierea chiar moartea, şi nu'ş de ce gălbejiţii a-ncetat să mai tragă pentr-o perioadă, aşa că ne-am oprit şi noi. Dup'aia am cântat „Way Down Upon the Swanee River" la rând de nu'ştu câte ori, şi stăteam în genunchi lângă Bubba în timp ce medicu' i-a făcut o injecţ'e şi-l îngrijea ca' de bine putea. Bubba mă prinsese c'o mână d'un picior şi ochii i se tulburase şi ceru' ăla roz oribil părea să-i sugă toată culoarea dîn faţă.
A-ncercat să zică ceva, aşa că m-am aplecat foalte aproape de iei s'aud ce zice. Da' deloc n'am putut înţelege. Aşa că l-am întrebat pe medic:
- Aţ' înţeles ce'a zis? Şi medicu'a zis:
- Acasă. A spus *acasă.*
Murise Bubba, şi asta-i cam tot ce po' să povestesc despre chestia asta.
Noaptea aia a fost cea mai nenorocită pe care am trăit-o. Din considerentu' că-ncepuse iar furtuna, ăia de la bază nu putea să ne trimită ajutoare sup' nicio formă. Gălbejiţii ierea aşa de aproape, că-i puteam auzi vorbind, şi la un momen[1] dat, ăia din plutonu' unu a trebuit ca să lupte la
WINSTON GROOM
74
75
baionetă. Neaţa s-a comandat avionu' cu napalm, da' ăia a lansat porcăria aşa d'aproape, ezact pe noi. Aşa nimerit', unii îi pârlise, pe alţii i-a ars - am fugit la câmp deschis, cu ochii cât cepele, toată lumea înjura şi transpira şi îi ierea frică, pădurea loase foc, aproape că oprise şi ploaia!
La un momen' dat, în toată nebunia asta, m-a-mpuşcat, ş'aşa mi-a fos' norocu' că m-a'mpuşcat fics în fund. Nici măcar nu-mi aduc bine-aminte. Tot' arătam ca naiba. Nu prea mai ştiu ce s'a-ntâmplat. Ni se-nfudase cu totu'.
La un moment' dat am apandonat mitralera. Nu mai dădeam doi bani pe nimica. M-am aşezat dup'un copac ş'am început să plâng. Bubba se dusese, pescadoru' de crevete se dusese şi el ierea singulu' prieten pe care-l avusesem - cu esceptia poate a Iu'Jenny Curran - ş-o făcusem şi p'asta arcea parcea. Dacă nu ierea mama, nici nu mi'ar fi păsat dacă muream acolo - de bătrâneţe sau al'ceva, orice al'ceva - nu conta.
Nu mul' dup'aia, a-nceput să debarce nişte elicoptere de sprijin, şi ere' că bonba cu napalm îi speriase pe gălbejit'. Cre' că se prinsese că dacă noi ieream în stare să ne facem chestia aia singuli, cam ce chinuri îi aştepta pe *iei!*
îi evacua pe rănit', cân' apare Sergentu' Kranz, cu păru' pârlit tot, cu hainele arse, ş'arăta per total de parcă tocma se da'se jos dintr-o ţ'avă de tun. Şi zice:
- Gump, te-ai descurcat foalte bine ieri, băiete. Şi dup'aia m'a-ntrebat dacă vreau o ţigare.
I-am zis că nu fumez, ş'a dat din cap.
- Gump, zice, nu eş' cel mai dăştept tip de'l ştiu, da' eşti un soldat al dracu' de bun. Aş fi vrut să am fo' sută ca tine.
Dup'aia mă întreabă dac'a durut şi io zic că nu, da' nu ierea chiar adevăru'.

- Gump, zice el, te duci acasă, ere' că ştii.

îl întreb unde-i Bubba, şi Sergentu Kranz se uită la mine'ntr-o doară.
- Vine şi el, zice. îl întreb dacă po' să zbor în acelaş' elicopter cu Bubba şi Sergentu' Kranz zice:
- Nu, Bubba pleacă la sfârşit, pen'că ie mort. Dup'aia medicalu' mă'nţeapă cu un ac mare plin cu nu'ş ce chestie da' care mă face să mă simpt mai bine, şi dup'aia îmi aduc aminte că l-am apucat de braţ pe Sergentu Kranz şi zic:
- Nu v-am mai rugat nimica înainte, da' aveţ' grijă să-l puneţ' pe Bubba cu mâna dumnavoastră-n elicopter, şi să fit' sigur c'ajunge acolo, okei?
- Sigur, Gump, zice. Ce naiba - o s'avem grijă să-l trimitem cu clasa-ntâia.

Am stat la spitalu' din Danang aproape f o' douo luni. Nu ierea mare lucru spitalu[1], da' dormeam pe paturi pliante cu plase anti-ţânţari, ş'avea podele din scânduri de lemn care ierea măturate de douo ori pe zi, aşa că nu se compara cu stilu' de viaţă cu care mă obişnuisem.
La spital ierea unii mul[1] mai răniţi decât mine. Băiet' vai de mama lor, la care le lipsea braţe, şi picioare, şi mâini şi Dumnezeu mai ştie ce le lipsea! Băiet' care fusese împuşcat' în stomacuri şi în piept şi-n faţă. Noaptea spitalu' parcă ierea o cameră de tortură - aproape tot' urla şi tipa şi îs' striga mamele.
Lângă mine stătea un tip pe care-l chema Dan, care fusese rănit cân' tancu' lui ecsplodase. Erea ars aproape complect ş'avea conectate tuburi aproape peste tot, da' nu l-am auzit niciodată urlând. Vorbea foalte încet şi uşor, şi dup-o zi sau douo, io şi cu el ne-am împrietenit. Dan ierea din stătu' Connecticut şi ierea profesor de istorie cân' îl încolporase în Armată. Da' pen'că ierea deştept, îl trimisese la şcoala de ofiţeri şi îl făcuse locontenent. Aproape tot' locotenenţii de-i ştiam ierea aproape la fel de neajutorat' cu capu' cum ieream io, da' Dan ierea diferit. Avea propria lui esplicaţ'e filosofică despre de ce ieream noi acolo, ca de egzemplu pen'că făceam o chestie greşită, da' motivele erea corecte, sau viceversa, da' or'cum nu ierea bine ce făceam. Faptu' că el ierea ofiţer de tancuri erea de tot râsu', pen'că de tot râsu' ierea chiar faptu' că noi foloseam tancuri într-un război desfăşurat într-un loc care ierea în cea mai mare parte mlaştini şi munţi. I-am povestit despre Bubba ş'a dat din cap foalte, foalte trist ş'a zis c-o să mai fie o grămadă-ntreagă de Bubba înainte să se termine toată chestia aia.
După fo' săptămână sau ceva de genu' ăsta, m-a mutat în altă parte a spitalului, unde ierea duşi tot' ăia care trebea să se facă bine, da' în fiecare zi mă duceam înapoi în salo-nu' de trantament intensiv şi stăteam umpic cu Dan. Cât'odată îi cântam la musicuţă, treabă care-i plăcea foalte tare. Mama îm' trimisese mai demul' un pachet de ciocolăţi Hershey care a ajuns pan' la urmă la spital ş'am vrut să-i dau şi Iu' Dan, cu esceptia că iei nu putea ca să mănânce nimica, doar ce intra în iei pan' tuburi.
Cre' că faptu' c'am stat acolo de vorbă cu Dan a avut foalte mare efect asupra vieţii mele. Ştiam că dacă-s aşa idiot se zice că nu ie nevoie să am vr'o filozofie de viaţă propr'e, da' poate că asta-i şi dan cauză că nimeni nu ş'a perdut timpu' cu mine ca să-mi spună chestia asta. Filosofia Iu' Dan ierea că or'ce ni se-ntâmplă nouă sau or'cui ş'or'unde ie controlate de legi naturale care conduce universu'. Vederile lui la aces' capitol ierea ecstrem de complicate, da' esenţa la ce mi-a esplicat a-nceput să'mi schinbe modu' în care vedeam o grămadă de lucruri. Toată viata n'am înţeles aproape nimica despre ce se'ntâmpla. La un momen' dat se-nâmplă o chestie purşi-sinplu, dup'aia al'ceva, şi dup'aia tot aşa, şi juma' din timp nu pot' pricepe nimica, pen'că că n'are nicio logică. Da' Dan zice că toate face parte dintr-un fel de schemă şi cea mai bună metodă de a o duce în viaţă e să'ţ' pice fisa despre
WINSTON GROOM

cum te potriveşti în schemă, şi dup'aia să-ncerci să stai în banca ta şi la locu' tău. Ştiind toate astea, lucrurile a devenit umpic mai clare pentru mine.
Or'cum, totu' a devenit dîn ce în ce mai bine săptămânile ulmătoare, şi fundu' mi se vindeca foalte ca lumea. Doctoru' mi-a zis că am pielea ca de „rinocer" sau cam aşa ceva. La spital ie o cameră de petrecut timpu' liber şi din momen' ce nu aveam al'ceva de făcut, într'o zi m'am dus p'acolo şi ierea nişte ţipi care juca pimpong. După un timp, am întrebat dacă po' să joc şi io, şi m-a lăsat. Am perdut primele mingii da' dup'aia i-am bătut pe amândoi băieţii. Unu din ei îmi zice:
- Pe cuvântu' meu dacă nu ieşti foalte rapid la cât de mare ieşti.
Io doar am dat din cap. Dup'aia am încercat să joc în fiecare zi ş'am ajuns destul de bun, chiar dacă s-ar putea să nu mă credeţ'.

Dup'amiaza mă duceam să'l văd pe Dan, da' dimineaţa ieream destul' de liber. Mă lăsa să plec din spital dacă vroiam, şi ierea ş'un autobuz care lua bă'eţi ca mine în oraş ca să ne putem plinba şi cunpăra to' felu' de chestii de se vindea în magazinele gălbejiţilor din Danang. Da' io n-aveam nevoie de nimica, aşa că doar mă plinbam ca să opserv peisaju'.
Jos, la docuri, ierea o mică piaţă unde nişte oameni vindea peşti şi crevete ş'alte lucruri, şi'ntr-o zi m-am dus acolo ca să-mi cunpăr nişte crevete şi dup'aia unu' dintre bucătarii de la spital i'a fiert pentru mine şi a fost buni rău. Aş fi vrut ca şi Dan să fii putut ca să mănânce. Mi-a zis că dacă îi fac terci poate putea sa intre prin tuburi. Dup'aia chiar mi-a spus c'o-ntreabă pe soră despre chestia asta, da' io ştiu că doar glumeşte.

Noaptea aia stăteam întins în pat şi mă gândeam la Bubba şi ca' de tare i'ar fi plăcut crevetele, şi despre pescadoru' de crevete şi tot restu'. Săracu' Bubba! Aşa c'a doua zi l'am întrebat pe Dan de ce a murit Bubba, şi ce fel de jigodie de lege a naturii să permită aşa ceva. S'a gândit ceva vreme şi dup'aia a zis:
- Păi, ce să'ţ spun Forrest, toate legile astea nu-s neapărat plăcute pentru noi. Da' iele îs legi, or'cum. De egzemplu cân' un tigru înhaţă o maimuţă în junglă - ie rău pentru maimuţă, da' ie bine pentru tigru. Purşi-sinplu aşa îs lucrurile.
Câteva zile mai târziu m'am dus iar la piaţa de peşte şi ierea un gălbejit micuţ care vindea un sac mare de crevete. L'am întrebat de unde a loat crevetele şi el a-nceput să bolborosească ceva spre mine, din cauza că nu înţelegea engleza. Aşa că dup'aia, i-am făcut semne ca indienii sau ceva de genu' ăsta, şi dup'un timp, a priceput, şi'mi face semn să mă iau dupe iei. Io ieream destul de cilcumspect, numa' că iei to' zânbea ş'atuncea m-am dus cu iei.
Cre' c'am mers aproape fo' doi kilometri, ş'am trecut de toate bărcile şi de plajă, da' iei nu m'a dus la nicio barcă. Cân' colo am ajuns la un locşor la o mlaştină lângă mare, un fel de eleşteu sau ceva de genu' ăsta, ş'avea întinse năvoade în locurile în care apa din marea Chinei venea la flucs. Al naibii gălbejit, *creştea* crevete acolea! Dup'aia a luat un năvod mai mic ş'a dat prin apă şi-a scos într'adevăr fo' zece sau doişpe crevete. Mi-a dat şi mie umpic într-o pungă şi io i-am dat o ciocolată Hershey. Ierea aşa de fericit, ceva de speriat.
Noaptea aia ierea o proiecţ'e de film în aier liber lângă Sediul Comandamentului de Uscat şi m'am dus acolo, numa' că nişte gagii din primu' rând s'a loat la bătaie p'o chestie şi unu' zboară la un moment' dat fics prin ecran

ş'aşa nu s'a mai proiectat niciun film. Şi dup'aia stăteam la mine-n pat şi mă gândeam şi d'odată mi s'a aprins toate beculeţele. Mă prinsesem ce tre' să fac cân' îmi dădea drumu' din Armată! Mă duc acasă şi găsesc un eleşteu lângă Golf şi cresc şi io crevete! Aşa că dacă nu po' să mai cunpăr un pescador acuma că Bubba s'a dus, sigur îs în stare să mă duc să găsesc o mlaştină bună şi să fac rost de nişte năvoade şi asta ierea to' ce'aveam nevoie.
Ulmătoarele săptămâni mă duceam în fiecare zi de dimineaţă la locu' ăla unde gălbejiţii' îs' creştea crevetele. îl chema domnu' Chi. Doar stăteam acolo şi mă uitam la el şi după un timp îmi arată cum făcea toată treaba. Prinsese nişte pui de crevete c'o plasă mică prin mlaştinile alea şi îi aluncase în eleşteu' ăsta. Dup'aia cân' venea flucsu' alunea to[1] felu' de porcării înăuntru - resturi ş'alte chestii, cu care to' felu' de creaturi minuxule şi vâcscoase creştea şi p'astea le mănâncă crevetele şi se făcea mari şi graşi. Ierea aşa sinplu, că ş'un inbecil putea s'o facă.
Câteva zile mai târziu la spital vine nişte bălegoşi adevărat', d'ăia foalte ordonat,', de la Sediul Comandamentului de Uscat şi'mi zice foalte emoţionat':
- Soldat Gump, ţi se acordă Medalia de Onoare a Congresului pentru eroism suprem şi urmează să zbori înapoi în S.U.A. poimâine, ca să fii decorat de Preşedintele Statelor Unite. Chestia astea se'ntâmpla de dimineaţă şi io tocma' stăteam degiaba şi mă gândeam că trebe să mă duc la baie, iar iei ere' că aştepta să spun ceva şi io ierea pe punctu' să-mi *ţâşnesc* nădragii. Da' de data asta am zis purşi-sinplu „Mulţam!" şi mi-am ţinut gura. Poate că ierea în schema naturală a lucrurilor.
Or'cum, după ce-a plecat, mă duc în salonu' de tranta-ment intensiv ca să'l văd pe Dan, da' cân' ajung acolo, patu[1]

lui ierea gol şi salteaua împăturită şi iei numai ierea acolo. M-am speriat aşa de tare că i se'ntâmplase ceva, ş'am fugit să-l găsesc pe infirmier, da' nici ăla nu ierea de găsit. Am văzut o soră pe culoar ş'am întrebat-o ce s'a-ntâmplat cu Dan şi ea-mi zice că „s-a dus." Şi io-ntreb „Dus unde?" şi ea zice:

- Nu ştiu, nu s'a-ntâmplat în tura mea". Am găsit-o pe sora şefă şi mi-a zis că pe Dan îl trimisese cu un avion înapoi în America, pe considerentu' că putea să fie mai bine îngrijit acolo. Ş'am întreabat-o dacă el ierea okei şi ea spune:
- Sigur că da, dacă pot' zice la doi plămâni perforaţi, ruptură de intestin, dislocare vertebrală, laba piciorului lipsă, picior amputat şi arsuri de gradu' trei peste jumate din corp *okei* atuncea să ştii că se simte destul de bine. Fam zis mulţam şi mi-am văzut de treabă.
Dup'amiaza aia n'am mai jucat pimpong pen'că ieream îngrijorat din cauza Iu' Dan. îmi trecuse prin cap că murise şi nimenea nu vroia ca să-m' zică, poate din cauza la chestia aia cu anunţarea mai întâi a rudelor sau ceva asemănător. Cine ştie? Da[1] io eream foalte deprimant şi m-am plinbat de unu' singul, dan' şuturi la pietre şi la conserve ş'alte chestii.
Dup'aia, cân' am ajuns în salonu' meu, pe pat la mine ierea nişte corespondenţă care ajunsese pan' la urmă aicea. Maicămea îmi trimisese o scrisoare în care îmi spunea că casa noastră loase foc ş'arsese complect şi că n-aveam asigurare şi că trebea să se ducă la azilu' pentru săraci. Zicea că focu' începuse cân' don'şoara French, după ce îs' spălase pisica, o usca cu uscătoru' de păr, şi ori pisica ori uscătoru' de păr loase foc, ş'asta ierea toată treaba. Din momentu' ăla, zicea mama, trebea să trimit scrisorile

pentru ea pe numele la asociaţia „Surioarele Săracilor". Aşa că mi-am zis că va urma foalte multe lacrimi în anii următori.
Ierea şi altă scrisoare pentru mine care zicea:
- Dragă domnule Gump: aţ' fost ales să câştigat' un Pontiac GTO nou-nouţ, dacă trimiteţi înapoi cartea poştală alăturată cu angajamentu' să cunpăraţ' o ediţie din această minunată enciclopedie plus un volum adus la zi anual pentru to' restul vieţii, la preţul de 75$ pe an". Am aluncat scrisoarea aia la gunoi. La ce naiba să vrea un idiot ca mine o enciclopedie, şi'mplus, nu ştiu să conduc.
Da' a treia scrisoare ierea scrisă personal pentru mine şi pe spatele plicului zicea „J. Curran, Post Restant, Canbridge, Mass." Mâinile îmi tremura aşa de tare, c'abea am putut ca s'o deschid.
„Dragă Forrest, scria, mama mi-a transmis scrisoarea ta, pe care mama ta i-a dat-o, şi îmi pare aşa de rău că eşti obligat să lupţi în războiul ăla îngrozitor şi imoral." Zicea că ştie ca' de oribil trebea să fie cu toate omorurile şi mutilările alea care avea loc. „Probabil că îţi împovărează conştiiţa că eşti implicat, deşi eu ştiu că eşti obligat s-o faci împotriva voinţei tale." Mai scria că trebe să fii fost foalte rău să nu am haine curate şi mâncare proaspătă, şi to' restu', da' că nu prea a înţeles ce-am vrut să spun cu „a trebuit să stăm întinşi cu faţa'n jos timp de douo zile în rahat de ofiţer."
„Este greu de crezut, zice, ca până şi ei să te pună să faci un lucru atât de vulgar." Cre' c-ar fi trebuit să esplic mai detaliat povestea aia.
Or'rcum, Jenny mai zicea că „Organizăm mari demonstraţii împotriva acestor porci fascişti pentru a opri acest război îngrozitor şi imoral şi pentru ca vocea populaţiei să fie auzită." Dup'aia a continuat în felu[1] ăsta preţ de vr'o

pagină şi totu' semăna foalte tare. Da' în or'ce caz am citit totu' foalte atent, pen'că numa' văzându-i scrisu' de mână mă ia cu ameţeli de la stomac.
„Cel puţin", îmi mai zicea la sfârşit, „te-ai întâlnit cu Bubba şi ştiu că eşti fericit să ai un prieten în tot' chinu' ăla." Zicea să-i transmit Iu' Bubba toate cele bune şi mai zicea într-un p.s. scurt că scotea nişte bani cântând c'o trupă de câteva ori pe săptămână într-o cafenea lângă Universitatea Harvard şi, dacă trec vr'odată p'acolo, s'o caut. Trupa se numea, mai zicea ea, „Ouăle Sparte." D'atuncea am tot căutat motive ca s'ajung la Universitatea Harvard.
Noaptea aia trebea să-mpachetez totu' ca să mă-ntorc acasă să primesc Medalia de Onoare şi să mă-ntâlnesc cu Preşedintele Statelor Unite. Da' n-aveam mare lucru de-mpa-chetat, cu escepţia la pijamale şi la periuţa de dinţ' plus aparatu' ras pe care mi-l dăduse de la spital, pen'că toate alelante lucruri ierea la unitate la Pleiku. Mai venise şi un locontenent-colonel de la Comandamentu' de Uscat şi la un momen' dat zice:
- Dă-le'n masa de lucruri, Gump - în seara asta fo' douo duzini de gălbejit' din Saigon tocma' îţ croieşte o uniformă nou-nouţă fics pe măsura ta, pe considerentu' că nu pot' să te-ntâlneşti cu Preşedintele înbrăcat în pijamale. Dup'aia mi-a zis că el urma să vină'mpreună cu mine tocma' pan' la Washington, ca să aivă grije să mă *cazeze* şi să-mi dea de mâncare şi să vină cu mine oriunde mai trebea ca să mergem, plus că trebea să-mi

zică cum să mă comport.
îl cheamă colonelu' Gooch.
Seara aia am mai tras ş'un ultim meci de pimpong cu un gagiu' de la compania Comandamentului de Uscat, care cică ierea cel mai bun jucător de pimpong din toată armata, sau ceva de genu' ăsta. Ierea un tip mic, da' rezistent care'a

evitat ca să mă privească'n ochi ş'a venit cu paletă propre pe care'o ţinea într-un toc de piele. Cân' am început să-l snopesc îm'bătaie, s-a oprit ş'a zis că mingiile de pimpong nu mai ierea bune pen'că se deteriorase de la umiditate. Dup'aia ş'a strâns paleta şi s-a dus acasă, treabă care pentru mine a fost okei, pen'c-a lăsat toate mingiile de pimpong cu care venise şi băieţii de la spital avea cu ce să joace în camera de timp liber.
Neaţa în care trebea să plec, a venit o soră ş'a lăsat o scrisoare cu numele meu scris pe plic. O deschid şi-năuntru ierea un bilet de la Dan, care de fapt ierea okei, ş'avea să-mi zică ulmătoarele chestii:
Dragă Forrest,
îmi pare rău că nu ara avut puţin timp la dispoziţie să ne vedem înainte să plec. Doctorii au luat decizia în grabă, şi, înainte să-mi dau seama, deja eram pe punctul de a fi transferat. Am cerut voie, în schimb să mi se dea timp să îţi scriu acest bilet, pentru că ai fost foarte bun cu mine câtă vreme am stat aici.
Presimt, Forrest, că eşti în pragul a ceva foarte important din viaţa ta, o schimbare sau o întâmplare care te va purta într-o altă direcţie, şi trebuie să nu ratezi momentul şi să nu îl laşi să treacă. Acum îmi dau seama că există ceva în ochii tăi, un fel de scăpărare de lumină ce te vizitează câteodată, mai ales atunci când zânbeşti, şi cred că ceea ce am văzut în momentele acelea rare aproape ca reîntrupează geneza abilităţii noastre de a gândi, de a crea şi de *a fi* ca fiinţe umane.
Războiul acesta nu e pentru tine, prieten drag - nici pentru mine - iar eu am scăpat cu bine din el, aşa cum sunt sigur că vei face şi tu mai curând sau mai târziu. întrebarea crucială este ce vei face? Nu cred că eşti deloc un idiot. Probabil că, în tiparul unor teste sau după judecata unor nerozi, s-ar putea să te înscrii într-o categorie sau alta, dar în profunzime-ţi, Forrest, eu am văzut scânteia aceea
FORREST **GUMP**
incandescentă a curiozităţii arzându-ţi cu intensitate în minte. Prinde valul, prieten drag, şi pe măsură ce el te va purta mai departe, îmblânzeşte-l, luptă cu bancurile de nisip şi cu obstacolele fără să cedezi, fără să renunţi! Eşti un om bun, Forrest, şi ai o inimă mare.
Prietenul tău,
DAN
Am recitit scrisoarea lui Dan de zece sau douoj' de ori, şi în ea ie lucruri pe care nu le înţeleg. Adică cred că *mă gândesc la.* ce vrea s'ajungă, da' îs propoziţii şi cuvinte pe care nu po' să le pricep. A doua zi de dimineaţă Colonelu' Gooch vine şi zice că trebe să plecăm, mai întâi la Saigon ca să îmi iau uniforma aia nouă la care cususe cei fo' douoj'de gălbejit' noaptea trecută, şi dup'aia fics în Statele Unite. Io i-am arătat scrisoarea de la Dan şi l'am rugat ca să-mi spună ce-nseamnă ezact şi Colonelu' Gooch se uită peste ea, mi'o dă înapoi şi dup'aia îmi spune:
- Păi, Gump, mie îmi ie destul de clar că el are-n vedere că ar fi naibii foalte bine să nu faci fo' tâmpenie cân' îţ' dă Preşedintele medalia.

Zburăm foalte sus deasupra la Oceanu' Pacific şi Colonelu' Gooch îmi spune ce mare erou o să fiu când ajung înapoi în Statele Unite. Zice că lumea va veni la to' felu' de parade şi că n-o să pot să-mi cunpăr singul nici măcar o băutură, din cauză că toată lumea o să vrea să-mi facă cinste. Mi-a mai zis şi că Armata o să vrea ca să mă duc într-un turneu cu rolu' ca să atrag noi înrolări şi să vând acţiuni şi to' felu[1] de chestii d'astea, şi că o să am parte de un „trantament regal", în chestia asta avea dreptate.
Cân' am aterizat în aieroport la Sân Francisco, o mulţime mare ne aştepta să coborâm din avion. Avea plancarde şi steaguri şi to' tacâmu'. Colonelu[1] Gooch se uită pe fereasta de la avion şi zice că ie surprins că nu ie ş'o fanfară acolo să ne-ntâmpine. Dup'aia am aflat că lumea din mulţimea aia ierea de-ajuns.
Primu' lucru care se-ntâmplă cân' coborâm din avion ie că mulţimea începe să scandeze către noi şi

dup'aia cineva a aluncat o roşie mare care l-a pocnit pe Colonelu' Gooch în faţă. Dup'aia parcă se deschisese porţile iadului. Ierea nişte poliţai p'acolo, da' mulţimea a trecut de iei ş'a-nce-put s'alerge spre noi urlând şi strigând to' felu' de chestii scârboase, şi ierea fo' douo mii, cu bărbi şi to' felu' de porcării, şi ere' c-a fos' cea mai nasoală chestie de-am văzut-o după treaba cu orezăria unde fusese omorât Bubba.
Colonelu' Gooch încearcă să-ş' cureţe roşia de pe faţă şi să se comporte demn, da' io-mi zic, la dracu' cu toată chestia, pen'că ierea mai mult' ca noi în proporţ'e de o mie la unu', şi n-aveam niciun fel de arme de scos la iveală. Aşa c-am zbanghit-o la goană.
Mulţimea aia îi mânca-n cur să fugărească neapărat ceva, pen'că apsolut tot' a-nceput s'alerge dupe mine urlând şi zbierând şi fâlfâind plancardele, ezact cum mi se-ntâmpla cân' ieream mic. Io am alergat aproape toată pista mă'sii de aieroport, şi dup'aia înapoi în terminal, ş'a fost mai nasol de cât atuncea cân' mă fugărea labagii ăia slăninoşi din Nebraska pan tot Orange Bowlu'. Pan' la urmă, în fuga mare, am intrat la veceu şi m-am ascuns într-un compartiment cu uşa-nchisă, ş'am rămas acolea pân'am calcolat io că ăia pro'abil că renunţase şi se cărase acasă. Tre' să fii stat închis acolo fo' oră şi ceva.
Cân' am ieşit m-am dus în sala de aşteptare ş'acolo l-am găsit pe Colonelu' Gooch înconjurat de un pluton de militari şi de nişte poliţai şi arăta foalte inervat până să mă vadă pe mine.
- Hai odată, Gump! îmi zice, ne-a reţinut avionu' special ca să mergem la Washington.
Cân' ne-am urcat în avionu' de Washington mai ierea ş'un grup de civili în iei şi Colonelu' Gooch şi cu mine aveam locuri în faţă. Nici măcare nu se urnise avionu' din loc şi toată lumea din juru' nostru' se ridică şi s-a dus să se aşeze altundeva, mai la coada avionului. L-am întrebat pe Colonelu' Gooch de ce făcuse treaba asta şi el zice că pro'abil pen'că miroseam în v'un fel sau ceva de genu' ăsta. Mi-a zis ca să nu-mi fac or'cum griji de chestia aia. Şi că or'cum lucrurile avea să fie mult mai bine în Washington. Io sper să fie, pen'că pân'acuma chiar ş'un prost ca mine

WINSTON GROOM

putea să'ş dea seama că lucrurile nu ierea cum zisese el c-are să fie.
Cân' avionu' a ajuns la Washington, io ieream aşa de nerăbdător, că-mi venea să ecsplodez! Putem să vedem Monumentu' Washington şi Capitolu' pe ferestuica avionului şi io doar văzusem poze pân'atunci, da' iete că astea ierea acolo, la fel de adevărate ca ploaia de picura. Armata trimisese o maşină ca să ne ia şi ne duce la un hotel foalte ca lumea, cu lifturi ş'alte chestii şi oameni care-ţ' căra bagaju'. Nu mai fusesem niciodată cu liftu'.
După ce sîntem încartiruit' la noi în camere, Colonelu' Gooch vine la mine şi-mi zice că se duce la un băruleţ de'l ştia el ca să bea ceva şi unde ierea o grămadă de fete drăguţe, şi mai zicea că oamenii e mul' mai diferit' aicea ca în California, pen'că oamenii din Est ie civilizaţi eccetera. Dup'aia am aflat că iar greşise.
Ne-am aşezat la o masă şi Colonelu' Gooch îmi comandă o bere şi ceva pentru el şi-ncepe să-mi povestească cum trebea să mă port mâine la ceremonia cân' Preşedintele avea să-mi înfigă medalia în piept.
Muma' că pe la jumatea discuţiei, o fată foalte drăguţă a venit la noi la masă şi Colonelu' Gooch se uită la ea şi o roagă ca să ne mai aducă încă un rând, pro'abil că crezuse că ie chelneriţa. Da' iea se uită la iei şi zice:
- Nu ţ'aş aduce nici măcar un pahar cu scuipat fierbinte, janghină împuţită. Dup'aia se întoarce la mine şi-mi zice: Cât' copii ai omorât azi, urangutane?
Aşa că ne-am întors la hotel după chestia aia ş'am comandat nişte bere la *rumsărvis,* şi Colonelu' Gooch mi-a terme-nat de spus despre cum trebea să mă port a doua zi.
A doua zi de dimineaţă ne trezim proaspeţ' şi odihnit' şi ne ducem pe jos la Casa Albă unde locuieşte Preşedin-

FORREST **GUMP**

tele. Ie o casă foalte drăguţă cu o peluză mare şi per total ierea la fel de mare ca primăria din Mobile. O grămadă de militari ierea acolo şi-a dat noroc cu mine şi-mi zicea că ce tip de treabă îs, şi dup'aia a venit momentu' ca să primesc medalia.
Preşedintele ierea un dihai gagiu' care vorbea ca-n Texas sau ceva de genu' ăsta ş'adunase acolo o grămadă de oameni dintre care unii părea femei şi oameni de serviciu', şi totu' ierea într-o grădină fainâ de trandafiri la lumina foalte frumoasă a soarelui.
Un tip de la Armată a-nceput să citească un fel de porcărie şi toată lumea asculta cu mare atenţ'e, cu escepţia mea, pe considerentu' că io muream de foame pen'că nu ne servise micu' dejun de dimineaţă. Pan' la urmă, tipu' de la Armată a termenat de citit şi dup'aia a venit Preşedintele ş'a loat medalia dintr-o cutie ş'a înfipt-o la mine

în piept. Dup'aia mi-a strâns mâna şi tot' ăia începe să facă poze şi să aplaude ş'alte lucruri de genu' ăsta.
Io tocma' credeam că-i gata totu', şi că puteam să ne cărăm naibii d'acolo, da' Preşedintele to' stătea acolo şi se uita la mine destul de haios. Dup'aia zice:
- Băiete, ţie îţ' face stomacu' în halu' ăla?
Mă uit repede la Colonelu' Gooch da' el tocma' îs' dădea ochii peste cap, aşa c-am dat din cap că da şi zic „îhî" şi Preşedintele zice:
- Păi hai băiete atuncea să mergem să luăm ceva să mâncăm! Dup'aia mă ţin după iei şi intrăm intr-o cameră mică,
rotundă şi Preşedintele îi zice la' un tip care ierea înbrăcat ca un chelner să îmi aducă ceva de micu' dejun.
Ieream doar noi doi înăuntru şi, în timp ce stăteam acolo, începe să mă-ntrebe to' felu' de-ntrebări, ca de egzemplu dacă ştiu de ce ne luptăm cu gălbejiţii şi dacă se poaltă frumos cu

noi în armată. Io am dat din cap că da şi dup'aia la un momen' dat nu m-a mai întrebat nimica şi dup'aia ie puţină linişte şi dup'aia el zice:
- Vrei să te uit' umpic la televizor în timp ce aşteptăm să-ţ' vină mâncarea?
Io dau iar dan cap, şi Preşedintele dă drumu' la televi-zoru' din spatele biroului lui şi ne uităm la „Ţărănoii la Beverly Hills". Preşedintele se distra foalte tare şi-mi zice că se uita la serial în fiecare zi şi că io semăn umpic cu Jethro. După micu' dejun, Preşedintele mă-ntreabă dacă vreau să vizitez casa şi io zic „îhî", ş'aşa că ne ducem.
Când ieşim afară, tot' fotografii se ţine după noi şi dup'aia Preşedintele se otărăşte să ne aşezăm pe o bancă şi îmi zice:
- Băiete, ai fos[1] rănit, nu-i aşa? şi io dau din cap, şi dup'aia iei zice:
- Uită-te la chestia asta, şi-ş' trage cămaşa şi-mi arată o ditamai cicatricea pe burtă unde avusese un fel de operaţie sau ceva de genu' ăsta, şi dup'aia mă-ntreabă „Unde ai fost rănit?" aşa că-mi dau jos pantalonii şi îi arăt. Atuncea tot' fotografii se repede şi-ncepe să facă poze, şi câţ'va ţipi se repede şi ei la noi şi mă duce cu forţa până unde ierea Colonelu' Gooch.
în dup'ameaza, aia la noi la hotel, Colonelu' Gooch se năpusteşte la un momen' dat la mine-n cameră cu un braţ de ziare şi să dea boala daca nu ierea complect nebun. A-nce-put să urle la mine şi să mă facă-n toate felurile ş'a aluncat toate ziarele pe pat şi cân' colo, io ieream pe prima pagină, cân' îmi arătam fundu' meu mare şi Preşedintele îs' arăta cicatricea. Unu' dintre ziare îmi pusese o mască neagră peste ochi ca să nu mă poată recunoaşte, aşa cum se-ntâm-plă cu pozele obscene.
Ecsplicaţea pozei ierea „Preşedintele Johnson şi Eroul de Război relacsându-se în Grădina de Trandafiri."
- Gump, idiotule! zice Colonelu' Gooch, cum ai putut să-mi faci una ca asta? Sân' distrus. S-alege prafu' de cariera mea!
- Nu'ştu, zic io, da' io am încercat să fac ce trebe. Or'cum, acuma iar căzusem în disgraţie, da' numa' că ăia de la Armată nu se otărâse să scape de mine. Ba din contră, se otărâse ca să merg într-un turneu de recrutare ca să încerc să conving lumea să se înroleze în război, şi Colonelu' Gooch a pus pe cineva să scrie un discurs pe care io trebea să-l ţin. Ierea un discurs foalte lung şi plin de chestii ca de egzemplu: „într-o perioadă de criză, nimica nu ie mai onorabil ca serviciu' pentru patrie în Forţele Armate", ş'o grămadă de tâmpenii de genu' ăsta. Problema ierea că n'am putut să-nvăţ discursu' ăla nici cu slujbe. Puteam să-mi aduc aminte toate cuvintele alea în cap, numa[1] că cân' trebea să le zic, ieşea o arababură de nu-ţ' venea să crezi.
Colonelu' Gooch stătea şi iei cu noi. Mă ţinea treaz pan' la miezu'nopţii în fiecare zi, ca să mă-nveţe ca să zic discursu' ca lumea, da' pan' la urmă ş'a ridicat mâinile-n sus şi zice: „Aşa n-o să reuşim niciodată".
Dup'aia i-a venit o ideie.
- Gump, zice iei, uite ce-o să facem. Io o să prescurtez umpic discursu' ăsta, ş'aşa că n-o să-ţ' mai rămână de zis decât câteva lucruri. Hai să vedem dacă merge.
Aşa că pan' la urmă l-a prescurtat umpic şi dup[1] aia l-a mai tăiat umpic şi dup' aia l-a prescurtat şi mai mult, şi dup' aia ierea foalte mulţumit că po' să ţin minte discursu' şi nu mai arătam ca un idiot. Aşa că-n cele din urmă to' ce-aveam de zis ierea:
- înrolează-te în Armată şi luptă pentru libertatea ta.

Prima noastă oprire din turneu ie u'mic colegiu şi venise acolo şi nişte reporteri şi fotografi, şi pe noi ne pune sus pe o scenă într-un anfiteatru mare. Colonelu' Gooch se ridică şi ţine el discursu' pe care trebea io să-l ţin. După ce-a terminat zice:
- Ş'acum, câştigătoru' cel mai recent al Medaliei de Onoare a Congresului, soldatul fruntaş Forrest Gump, ne va împărtăşi câteva remarci, şi-mi face semn să vin în faţă. Câţ'va oameni aplaudă, şi cân' se opreşte m'aplec la microfon şi zic:
- înrolează-te în Armată şi luptă pentru libertatea ta. Cre' că iei s'aştepta la mai multe chestii, da' aia ierea to' ce mi se spusese să zic, aşa că stăteam acolo efectiv, iei se uita la mine, io mă uitam la iei. Dup'aia dântr'odată cineva din faţă strigă:
- Ce credeţi despre război? şi i-o spun primu' lucru care-mi trece pan cap, adică:
- Ie un mare rahat.
Colonelu' Gooch vine şi-mi smulge microfonu' şi mă dă'napoi, da' tot' reporterii scria la iei în carneţele şi fotografii făcea poze, şi toată lumea din anfiteatru o loase razna, sărea de colo-colo ş' aclama de bucurie. Colonelu' Gooch m-a scos d'acolo val-vârtej, şi dup'aia am şters-o cât am putut de repede din oraş cu maşina, şi Colonelu' nu-mi zicea nimica, da' vorbea de unu' singul şi râdea c'un râset ciudat, *zevzec.*
Dimineaţa ulmătoare, când ieream într-un hotel şi trebea să ţinem al doilea discurs din turneu, sună telefonu'. Ierea pentru Colonelu' Gooch. Ala de erea la capătu' ălălant al firului vorbea întruna şi Colonelu' asculta şi zicea întruna „Da, să trăit[1]!", şi de fiecare dată se holba şucar de tot la mine. După ce a termenat de vorbit şi-nchide, stă umpic

şi se uită foalte lung la pantofii de-i avea în picioare fără să zică nimica şi, după un timp, spune:
- Deci Gump, ai comis-o definitiv, turneul e anulat, io am fost transferat la o staţ'e meteorologică în Islanda şi nu ştiu şi nici că-mi pasă ce se va alege de capu' tău.
L-am întrebat pe Colonelu' Gooch dacă acuma puteam să ne luăm câte-o Coca-Cola, da' el s-a uitat la mine lung f un minut, şi dup'aia a-nceput să vorbească iar de unu' singul şi să râdă cu râsetu' ăla ciudat, *zevzec.*
Am fost ecspediat la Fort Dix după chestia aia, şi m-a repartizat la Compania de Fochişti. Toată ziua şi jumate de noapte basculam cărbune cu lopata în boilărele care dădea căldură la cazarmă. Comandantu' companiei ie un individ mai trecut, care nu dă doi bani pe nimica şi, cân' am ajuns acolo, zice că mai am doi ani în Armată înainte să mă libereze, şi să-mi curăţ nasu' şi totu' va fi bine. Şi chestia asta şi-ncercam s-o fac. Mă gândeam mult la mama şi la Bubba şi despre afacerea cu crevete şi Jenny Curran care ierea la Harvard, şi-n to' timpu' ăsta mai jucam ş'umpic de pim-pong.
într-o zi din primăvara ulmătoare apare un anunţ că urma ca să se organizeze un turneu de pimpong şi câştigătoru' se va duce la Washington ca să joace în turneu' final al Armatei. M-am înscris şi io ş'a fost destul de uşor să câştig, pen'că singulu' tip care ierea ca' de cât mai bun îs pierduse douo deşte în război şi to' timpu' îs' scăpa paleta.
Săptămâna ailantă mă trimite la Washington şi turneu' avea loc la Spitalu' Walter Reed, unde tot' răniţii putea să vină în sală şi să ne urmărească. Am câştigat destul de uşor primu' meci, şi dup'aia şi p'al doilea, da' în al treilea am picat cu o stârpitură de individ care făcea mingia să se-nvârtă

în toate felurile şi mi-o cam trăgea. Mă conducea cu patru jocuri la douo şi se părea c'am să pierd, cân' d'odată mă uit în public şi cân'colo pe cine văd că stătea acolea într-un scaun cu rotile? Pe Locontenentu' Dan de la spitalu' din Danang!
Aveam umpic de pauză între jocuri şi mă duc la Dan şi, cân' mă uit la iei, nu mai avea picioare deloc.
- A trebuit ca să mi le amputeze complect, Forrest, mi-a zis el, da' înafară de chestia asta, totu'i bine.
îi dăduse şi bandajele jos de pe faţă, ş'avea nişte cicatrici foalte urâte, ş'arsuri de la incendiu' tancului. Plus că încă mai avea un tub în iei care s'alimenta de la o sticlă atârnată de scaunu' cu rotile.
- Mi-a zis că sticla asta tre' s-o lase aşa, spune iei, da' că dă destul de bine pe mine.
Or'cum, se-ntinde umpic spre mine şi se uită la mine-n ochi şi zice:
- Forrest, io ere' că tu pot' să faci to' ce-ţ' pui în cap. Io am văzut cum joci, şi să ştii că pot' să-l băţ' pe piticu' ăla pen'că tu joci pimpong ecstraordinar şi aşa ţ'e ţie soarta ca să fii cel mai bun.
Io dau din cap şi ierea şi timpu' să reînceapă meciu', şi dup'aia n-am mai perdut niciun punct, ş'am ajuns în

finală ş'am câştigat turneu'.
Am stat acolo fo' trei zile, şi io şi cu Dan am avut timp ca să petrecem nişte timp înpreună. îl plinbam de colo-colo cu scaunu' cu rotile, câteodată în grădină unde putea ca să stea la soare, şi noaptea cântam la musicuţă cum făceam cu Bubba. .în general lui îi plăcea ca să vorbească despre lucruri - to' felu' de lucruri - ca de egzemplu istorie şi filozofie, şi-ntr-o zi vorbea de teoria relativităţi' Iu' Ainştain, şi ce-nsemna chestia pentru univers. Io atuncea
FORREST **GUMP**
am loat o bucată de hârtie şi i-am desenat toată chestia cu formula, pen'că ierea ceva ce trebuisem ca să facem la cursu' de Lumină Intermediată cân' ieream la Universitate. S-a uitat la ce-am făcut şi dup'aia a zis:
- Forrest, mă uimeşti complect to' timpu.
într-o zi cân' ieream iar la Fort Dix şi băgăm cărbune în Compania de Fochişti, a apărut un gagiu' de la Pentagon cu pieptu' plin de medalii care zânbea cu gura pân'la urechi şi zice:
- Soldat fruntaş Gump, îmi face plăcere să-ţ' aduc la cunoştinţă că ai fost ales menbru al Echipei de Pimpong a Statelor Unite ca să mergeţ' în China Roşie şi să jucat' pimpong cu chinejii. Asta reprezintă o mare onoare, pen'că pentru prima oară în mai mul' de douoşcind de ani ţara noastră nu mai are nicio relaţ'e cu chinejii, ş'atuncea ie un eveniment mul[1] mai important decât or'ce joc de pimpong. Ieste diplomaţie, şi s-ar putea ca to' viitoru' rasei umane să fie la miljoc. înţelegi ce vreau să spun?
Am mişcat din umeri ş'am dat din cap, da' ceva ierea în neregulă în capu' meu. Io îs un idiot vai de capu' meu, ş'acuma trebea să am grijă de toată rasa umană.
97
FORREST **GUMP**
Ş'am zburat iară jumate de glob, de data asta la Peking, în China.
Ceilalţ' băiet' care joacă în echipa de pimpong ie foalte de treabă şi care avea to' felu' de ocupaţii foalte diferite şi cu mine se purta foalte drăguţ. Şi chinejii s-a purtat frumos, şi ierea foalte diferiţi de gălbejiţii de-i văzusem în Vietnam. Primu' lucru ie că îs îoalte ordonat' şi curăţ' şi foalte politi-coşi. în al doilea rând, n-a încercat deloc să mă omoare.
Departamentu' de Stat American a trimis un gagiu cu noi care venise ca să ne spună cum să ne purtăm cu chinejii, şi dintre tot[1] de i-am întâlnit acolo el ierea singulu' care nu prea a fos' de treabă. De fapt, ierea un cârnat. îl cheamă Domnu'Wilkins, ş'are o mustaţă mică, supţire şi to' timpu[1] cară o servietă şi to' timpu[1] îşi face griji dacă nu'ştu ce pantofi ie făcuţi, sau pantalonii călcaţi sau cămaşa curată. Pun pariu că în fiecare dimineaţă se scula şi se freca la centimetru cu mare grijă până-i lucea fundu'. Domnu' Wilkins se ţinea to' timpu' după mine. - Gump, îmi zice, cân' un chinez se înclină spre tine, şi tu tre[1] să te înclini. Gump, tre' să te apţii să te mai aranjezi în public. Gump, ce ie cu petele alea pe pantalonii tăi? Gump, de ce te comport[1] ca porcu' la masă?
Pan' la urmă, poate are dreptate. Chinejii ăia mânca cu douo beţigaşe şi ie aproape imposibil ca să basculezi în gură ceva mâncare cu iele, aşa că mare parte din ea nimerea la mine pe haine. Nu ierea de mirare că nu vedeai chineji graşi p'acolo, că al'fel ierea normal ca să crezi că graşii învăţase să folosească furculiţele.
Or'cum am jucat o grămadă de meciuri cu chinejii şi iei avea nişte jucători foalte buni. Da' nici noi nu ne lăsăm mai preajos. Aproape în fiecare seară ne aranja să facem câte ceva, ca de egzemplu să luom masa nu'ştu unde or s'ascultă nu'ş[1] ce concert, într-o seară trebea să mergem cu tot' la un restaurant de-i zicea „Raţa de Peking" şi cân' am coborât în holu' hotelului, Domnu' Wilkins zice că trebe să mă duc înapoi în cameră şi să schinb cămaşa. „Arăţi de parcă te-ai bătut cu mâncare" sau or'cum ceva de genu' ăsta.
Dup'aia mă duce la recepţia hotelului şi cheamă un chinez care vorbea engleză şi'l pune să-mi scrie un bileţel pentru mine în care scria în chineză că trebe să mă duc la restaurantu'-Raţa de Peking şi-mi zice să dau bileţelu' tacsimetristului.
- Noi o luom înainte, zice Domnu' Wilkins. îi dai şoferului bileţelu' şi iei o să te-aducă acolo. Aşa că m-am dus înapoi la mine-n cameră şi mi-am pus altă cămaşă.
Pan' la urmă am găsit un tacsi în faţă la hotel, m-am urcat ş'a pornit. Dup'aia am început să mă caut de bileţelu' pe care trebea să i'l dau, da' până m-am prins că cel mai pro'abil îl lăsasem în cămaşa jegoasă, ierea deja departe. Şoferu' flecărea to' timpu ceva, cre'că mă-ntreba unde vroiam ca să merg şi io to' ziceam „Raţa de Peking, Raţa de Peking", da' el dădea din umeri ş'aşa că mi-a făcut turu' oraşului.
Toată tărăşenia a durat f o' oră, şi pe cuvân' de onoare că ce-am văzut io, mai rar aşa ceva. Pan' la urmă îl bat pe umăr şi cân' se-ntoarce, zic „Raţa de Peking" şi-ncep să dau
WINSTON GROOM
98

dan mâini aşa cum dă raţele dan aripi. Dintr-o dată şoferu' începe să zânbeacsă foalte tare şi să dea din cap ca'ş'cum înţelesese ş'a pompat la pedală. Din cân' în când se uita la mine şi io iar dădeam din aripi. Fo' oră şi mai târziu opreşte şi, cân' mă uit pe giam, ce puii mei, omu[1] mă dusese la aieroport. A trebuit să plecăm d'acolo.
La ora aia zău dacă nu-ncepuse să se facă târziu şi io nu mâncasem nimica, nici cina nici al'ceva, şi-ncepea să-mi fie cam foame, şi treceam pe lângă un restaurant şi îi zic la şofer să mă lase să cobor, îi dau nişte bani de-ai gălbejiţilor pe care îi primisem cu tot', şi dup'aia iei îmi dă o parte înapoi şi dup'aia a şters-o.
Am intrat în restaurant şi m-am aşezat, numa' ce mi-era în restaurantu' ăla sau ce mi-ierea pe lună, cam to' dracu' ăla. Apare o cucoană care se uita la mine foalte carachios şi-mi dă un meniu, da' ierea scris în chineză, aşa că dup'aia purşi-sinplu am făcut cu deştiu spre câteva semne d'alea, pen'că mă gândisem că unele dintre ele trebea or'cum să fie mâncabile. Da' pan' la urmă a fost toate chiar foalte bune. După ce-am termenat, am plătit şi-am ieşit pe stradă ş'am încercat ca să găsesc drumu' înapoi la hotel, şi ere' că m-am plinbat fo' câteva ore bune, cân' d'odată a venit unii şi m-a loat.
Următoru' lucru de care-mi aduc aminte ie că m-a dus la pârnaie. Acolo ierea un chinez solid ce vorbeşte engleză şi mă-ntreabă to' felu' de-ntrebări şi-mi oferă ţigări, egzact cum ierea în filmele de pe vremuri. D'abea a doua zi dup'amează a reuşit să mă scoată d'acolo; Domnu' Wilkins a venit la-nchisoare şi vorbeşte ca la fo' oră cu ăia, şi dup'aia-mi dă drumu'. Da' Domnu' Wilkins parcă-l lovise strechea, îţ' dai seama, Gump, că ăştia crede că eşti spion? zice. îţ[1] dai seama că asta poate ca să dea peste cap toate eforturile? Eş' nebun?
FORREST **GUMP**
Io am încercat ca să-i spun „Nu, io îs doar idiot", da' nu i-am mai zis. Or'cum, dup'aia, Domnu' Wilkins cunpără un balon mare de la un vânzător de pe stradă şi mi-l leagă de cămaşă, pen'că să vază „to' timpu'" unde ieream io. Plus că d'atuncea mi-a prins un bilet de piept în care ierea esplicat cine îs io şi unde stau. M-a făcut să mă simpt cam prost.
într-o zi ne-a urcat într-un autobuz şi ne-a dus afară din oraş la un râu foalte mare şi acolo ierea o grămadă de chineji înbrăcaţ' foalte oficial şi cu to' tacâmu', şi dup'aia ca' de curând am aflat că motivu' ierea următoru': şefu' toturor chinejilor, Preşedintele Mao, ierea acolo.
Marele şef Mao ie un tip mare şi gras şi semăna cu Budda, şi-şi scosese pijamalele şi rămăsese în pantalon' scurţi şi dup'aia ne anunţă că Preşedintele Mao, la vârsta de optzeci de ani o să-noate singul în rîu' şi noi aveam să vedem cum făcea treaba asta.
Şi dup'aia Preşedintele intră-n apă şi s'apucă de-notat şi unii făcea poze şi toţi chinejii ăia trăncănea şi părea mulţumit'. Pe la jumatea râului se opreşte, scoate mâna din apă şi ne face cu mâna. Toată lumea i-a făcut cu mâna înapoi.
După vr'un minut iar a făcut cu mâna şi toată lumea i-a făcut iară şi ea cu mâna.
N-a mai trecut mul' timp dup'aia şi Preşedintele Mao a fluturat din mână a treia oară, şi d'odată toată lumea s-a prins că iei de fapt se-neca, nu făcea cu mâna!
Ce mai, chestii socoteli, se-ntâmplase dihai pocinogu' şi pe tot' gălbejiţii îi luase zurleala. A-nceput să s'alunce-n apă şi de pe partea ailantă a râului a plecat în goana mare nişte bărci şi restu' de pe mal ţipa şi alerga de demenţi de colo-colo şi-ş' dădea cu pumnii în cap. lo-mi zic, fir'ar
WINSTON GROOM

a naibii de treabă să fie, pen'că io văzusem locu' în care se scunfundase boşorogu[1], şi mi-am aluncat pantofii şi-am sărit fics în râu. I-am depăşit pe toţi chinejii de'n'nota ş'am ajuns la locu' unde Preşedintele Mao dispăruse la fund. O barcă făcea deja ture şi unii se benocla peste bord ca şi cum vroia să vadă ceva în apă, o chestie destul de idioată pen'că râu' avea cam aceeaş[1] culoare cu apa de canalizare d'acasă.
Or'cum, m-am scunfundat de f o' trei patru ori şi pan' la urmă m-am ciocnit de bătrânu' dobitoc care plutea supt apă mai mul' mort decât viu. îl catapultez la suplafaţă şi câţ'va chineji îl apucă şi-l aluncă-n barcă şi dup'aia decolează. Nici măcar nu s-a obosit ca să mă ia şi pe mine, ş'aşa c-a trebuit să-not înapoi de unu' singul.
Cân' am ajuns pe mal, toată lumea ierea înnebunită de bucurie şi ţipa şi-mi dădea palme pe spate, şi m-a luat pe

umeri şi m-a dus pe sus pan' la autobuz. Da' după ce-am pornit înpoi, Domnu' Wilkins vine la mine dând din cap.
- Mare nerod mai ieşti, zice, nu-ţ' dai seama că cel mai bun lucru de se putea-ntâmpla pentru Statele Unite ierea să-l fi lăsat pe janghinosu' ăla să se-nece! Gump băiete, ai aluncat pe fereastă o ocaze unică.
Aşa că se pare că iar am scrântit-o. Da' io nu mai înţeleg. Io mereu încerc să fac numa' lucru' bun.
Aproape că termenasem cu jocurile de pimpong şi nu mai ţineam prea bine minte cine pierdea şi cine câştiga. Numa' că-ntre timp, din cauză că-l scosesem pe hodorogu' de Preşedintele Mao din râu ajunsasem un fel de erou naţional pentru chineji.
- Gump, îm' zice Domnu' Wilkins, se pare că prostia ta s-a transformat într-un avantaj. Am primit un comunicat

că chinejii ar vrea să deschidă discuţiile despre posibilitatea de a relua relaţiile ecsterne cu noi. Mai mult, chinejii vor să organizeze o ditamai parada pentru tine prin centru' Peking-ului, aşa că m-aştept să te port' foalte frumos.
Chinejii a ţinut parada douo zile mai târziu şi'ntr-adevăr a fost un spectacol foalte interesant. Cre' că se adunase pe străzu f'un miliard de chineji, şi tot' mi-a făcut cu mâna şi s'a-nclinat când treceam pe lângă iei. Tot marafetu' trebea să aivă loc la Kumingtang, umfel de capitolu' chinezesc, şi trebea să mă-ntâlnesc nici mai mult nici mai puţin decât cu Preşedintele Mao, care vroia ca să-mi mulţumească personal.
Cân' am ajuns acolo Preşedintele se uscase şi a fost foalte fericit ca să mă vadă. Chinejii aranjase un ospăţ grupa mare ca să mâncăm de prânz şi pe mine m-a pus să stau chiar lângă Preşedinte, în timpu' mesii, s-a întors spre mine şi zice:
- Am auzit c'ai fost în Vietnam, îmi permit' să te-ntreb ce crezi despre război? Un translator mi-a tradus toată chestia, şi io f'un minut sau douo am stat ca să mă gândesc ce să spui, da' dup'aia mi-am zis, ce pușca mea, dacă nu vroia ca să știe nu m-ar fi întrebat, ș'așa că io i-am zis:
- Cre' că ie un mare rahat.
Translatoru' i-a tradus toată chestia în chineză, şi Preşedintele Mao avea o moacă foalte ciudată şi se uita la mine foalte ciudat, da' dup'aia d'odată îi sclipeşte ochii şi pe faţă îi apare un zânbet foalte mare, şi-ncepe să-mi strângă mâna și dădea din cap ezact ca păpușile alea care are un arc înloc de gât. Nişte ţipi a făcut imediat poze la toată scena și dup'aia a apărut și-n ziarele americane. Da' io n-am zis niciodată la nimenea pân'acuma ce îi zisesem de l-am făcut ca să râdă așa.

în ziua în care-am plecat, cân' am ieşit din hotel afară ierea o mulţime mare care ne-a întâmpinat și aplauda și ovaţiona grupa mare. Mă uit şi pântre ei ierea şi-o mamă chinezoaică care avea un băiat pe umeri, şi io-mi dau seama că ăla mic ierea un idiot Mongolian d'adevăratelea - cu ochii încrucişat', linba scoasă şi se bolborosea cu spume ezact cum face tot' idioţii ăia. Atuncea io nu m-am putut ca să mă apţin. Domnu' Wilkins ne zisese ca să nu ne ducem niciodată la vr'un chinez fără ca să-i cerem voie, da' io atuncea m-am dus şi în buzunar aveam nişte mingii de pimpong şi scot una şi dup'aia fac rost d'un pics şi fac icsu' meu mare - X - pe mingie şi i-o dau Iu' băiatu' ăla. Primu' lucru de Fa făcut, ş'a băgat mingia-n gură, da' dup'aia s-a rezolvat, s'a-ntins şi mi-a prins deştele cu mâna. Şi dup'aia a-nceput ca să zânbeacsă - dihai rânjetu' foalte calumea - şi d'odată văd că masa începusă ca să lăcrimeze ș'a-nceput să ciripească şi translatoru' nostru mi-a zis că aia ierea prima oară cân' ăla mic zânbea. Cre' că mai ierea nişte chestii de trebea să-i spun, da' n-am mai avut timp.
Or'cum, Domnu' Wilkins a venit şi m'a loat cu iei şi până să mă desmeticesc io, ieream în avion şi decolasem. Ultimu' lucru pe care mi l'a spus înainte să aterizăm înapoi în Washington ieste:
- Gump, sper că ştii despre obiceiu' chinezesc că dacă salvezi vr'un chinez de la moarte, dup'aia ieşti responsabil pentru iei toată viaţa? Şi râdea foalte răutăcios şi stătea pe scaunu' de lângă mine în avion şi tocma' ne spusese că să nu ne ridicăm în picioare şi să ne prindem centurile. Ş'atuncea io mă uit la iei şi ecsplodez cea mai tare băşină din viaţa mea. A sunat ceva de genu' ca un gater. Lu' Domnu' Wilkins aproape că i-a sărit ochii din cap ş-a mai zis „Ahhh!" şi-ş' făcea vânt şi vroia ca să-şi desfacă centura.
O stiuardesă drăguţă vine foalte repede ca să vadă ce ierea cu toată tevatura aia şi Domnu[1] Wilkins tuşea şi se sufoca şi d'odată am început şi io să-mi fac vânt şi să mă ţin de nas şi s-arăt spre domnu' Wilkins, şi să strig:
- Cineva să deschidă un giatn. Domnu' Wilkins se înroşeşte complect şi începe să mormăie ceva şi începe să nvarate cu deştu', da[1] stiuardesă ne-a zânbit umpic ş'a plecat înapoi la locu' iei.
După ce-a încetat ca să mai bolborosească, Domnu' Wilkins începe să-ş' aranjeze guleru' şi-mi şopteşte prin

mustaţă:
- Gump, să ştii că ai făcut o chestie foalte imatură. Da' io doar am rânjit umpic şi mă uitam fics înainte.
M'a trimis înapoi la Fort Dix dup'aia, da' înloc să mă trimită iar la Compania Fochiştilor, mi s-a zis că mă liberează mai devreme din Armată. N-a durat decât fo' zi şi dup'aia trebea să plec. Mi-a dat bani pentru biletu' spre casă, plus că mai aveam şi io nişte dolari. Acuma trebea să mă otărăsc ce să fac.
Ştiu că trebea ca să mă duc acasă s'o văd pe mama, pen'că acuma ierea la azilu' pentru săraci, plus to' ce se-ntâm-plase. M-am gândit că poate trebea să-ncep şi mica afacere cu crevete şi să-ncep şi io să fac ceva în viaţă, da' to' timpu' ăsta în străfundu' minţii mele io mă gândeam to' la Jenny Curran că ierea la universitatea Harvard. Am loat autobuzu' pan[1] la gară şi to' drumu' pân'acolo am încercat ca să-mi dau seama ce ierea cel mai bine şi drept să fac. Da' cân' a venit momentu' să cunpăr biletu' m-am trezit c'am zis că vreau să merg la Boston. Câteodată aşa se-ntâmplă, efectiv nu pot' să laşi binele să-ţ' stea-n cale.

Nu aveam adresa Iu' Jenny Curran, cu escepţia la căsuţa ; de la oficiu' poştal, da' în scrisoarea ei aveam numele locu- j lui în care cânta cu formaţea ei, „Ouăle Sparte", îi zicea j „Hoddady Club". Am încercat să merg pân'acolo pe jos de ; la gară, da' m-am rătăcit de fo' câteva ori, aşa că pan' la urmă am loat un tacsi. Ierea dup'ameaza şi înăuntru nu ierea nimenea, afară de câţVa ţipi trotilaţ' şi cam la fo' câtva centri-metri de bere pe podea rămaşi dan seara dinainte. Da' ierea un tip la teşghea care mi-a zis că Jenny şi restu' avea să ; vină la ora nouă. L'am întrebat dacă pot ca s-o aştept acolo şi tipu îmi zice „Sigur", aşa că m-am pus pe aşteptat fo[1] cinci sau şase ore şi mi s-a loat o peatră de pe inimă.
La un momen[1] dat, locu' a-nceput să se umple. Ierea în maşoritate băiet' de colegiu, da' ierea înbrăcaţ' cam ca la carnaval sau la circ. Toată lumea avea bluginşi muldari şi tricouri şi tot' tipii purta bărbi ş'avea ochelari de soare şi toate fetele avea păru' aranjat de parcă-n orice clipă trebea să le zboare o pasăre d'acolo. Dup'aia a ieşit şi trupa pe scenă ş'a început să pregătească sculele. Ierea fo' trei sau patru gagii şi venise cu to' felu' de chestii electrice şi le conecta peste tot. Per total ierea distanţă mare între ce se-ntâmpla aici şi'n clădirea Ligii Studenţilor la noi la Universitate. Plus că n'o vedeam pe Jenny Curran nicăierea.
După ce-a aranjat sculele electrice a-nceput să cânte şi pe cuvân' de onoare, oamenii ăia ierea ecsperţi la făcut gălăgie! To' felu' de lumini colorate a-nceput să sclipească, iar muzica ierea ceva de genu' când un avion cu reacţ'e vrea ca să decoleze. Da' la mulţimea aia îi plăcea şi, când a terminat de cântat toată lumea, a-nceput să aclameze şi să urle. Dup'aia s-a aprins un reflector de bătea într-o parte a scenei şi iete c'apare nici mai mult nici mai puţin - Jenny îm'persoană!
Ie schinbată de cum o ştiam io. Primu' lucru, are păru' lung până la fund şi purta ochelari de soare înăuntru, *noapteal* Ie înbrăcată în bluginşi şi o cămaşă cu atâtea paiete c-arată ca un tablou de distribuţ'e de Ia telefoane. Dup'aia trupa începe iară la aparate şi Jenny a-nceput şi iea să cânte. Luase microfonu' cu totu' în mâini şi dansa de colo-colo pe toată scena, ţopăind într-una şi fluturân-du-şi mâinile şi bâţâindu-şi păru'. Io încercam ca să-mi dau seama de cuvintele de la cântec, da' trupa cânta prea tare ca să opţin vr'un rezultat, bubuia la tobe, zdrăngănea la pian, troznea la chitări până când aveai impresia că mai ie niţel şi urma să se prăbuşească tavanu'. La care io mă gândesc ce dracu[1] ie toată nebunia asta?
La un moment' dat, formaţea face o pauză aşa că m-am ridicat ş'am încercat să intru p'o uşă care dădea în culise. Da' acolo ierea un gagiu care-mi zice că nu po' să intru. Cân' mă-ntorc printre mese la locu' meu, opserv că toată lumea se zgâia la uniforma mea de Armată.
- Mamă bă ce costum ţi-ai tras, zice cineva, şi dup'aia al'cineva zice:
- Super mişto! şi dup'aia altu' zice:
- Ie d'adevăratelea?
începusem să mă simpt iară ca un idiot, aşa că m-am dus direct afară, şi mă gândeam c-ar fi mai bine să mă plinb

umpic şi să pun lucrurile la cale. Cre' că m-am plinbat fo' juma[1] de oră sau ceva de genu' şi, cân' mă-ntorc înapoi ierea o coadă lungă de oameni care aştepta ca să intre. Mă duc în faţă şi-ncerc să esplic Iu' tipu' din faţă că io aveam toate lucrurile înăuntru, da' iei mi-a zis că să mă duc să stau la coadă. Cre' c-am stat acolea fo' oră şi ceva, ş'am ascultat şi muzica ce s-auzea dinăuntru, şi tre[1] să recunosc că d'afară, ş'aşa mai de la distanţă, suna umpic mai bine.
Or'cum, după ceva vreme m-am plictisit şi-am luat-o p'o alee care ducea în spatele clubului. Acolo ierea nişte

trepte ş'am stat pe iele şi m-am uitat la cum se fugărea şobolanii pan' gunoi. Aveam musicuţa în buzunar, aşa c'am scos-o ş'am început ca să cânt puţin, ca să treacă timpu' mai repede. Muzica cântată de formaţea Iu' Jenny s-auzea şi d'aicea, şi la un momen' dat am descoperit că pot să cânt împreună cu iei şi, dacă foloseam pauza cromatică să ies umpic din ton, chiar mă potriveam cu ce cânta ei. Nu ştiu cât a durat toată treaba, da' n-a loat mult pân-am reuşit să fac şi io gamele mele, sus de tot în Do major - că musicuţa ierea în cheia Do major - şi, spre suprinderea mea, nici măcar nu suna prea prost cân' cântai tu, atât timp cât nu iereai obligat să şi ascult'. D'odată, uşa din spatele meu se deschide intenpestiv şi, cân' colo, spre surprinderea mea, ierea Jenny. Cre' că loase iar o pauză, da' io nu fusesem atent şi cântesem încontinoare.

- Cine-i acolo? zice iea.
- Io îs, zic io. Da' ierea întuneric pe alee şi ea'ş scoate capu' pe uşă şi-ntreabă:
- Cine cântă la musicuţa aia?

Io mă ridic şi mă simpţeam umpic cam stânjenit din cauza la hainele mele, da' zic:

FORREST **BUMP**

- Io îs, Forrest.
- *Cine* ie? zice iea.
- Forrest.
- Forrest? *Forrest Gumplşi* d'odată o ia la goană afară pe uşă şi s'aluncă la mine-n braţe.

Dup'aia Jenny şi cu mine am stat niţeluş în culise şi neam pus la curent cu lucrurile, până când a trebuit să cânte tura ailantă. Cu renunţatu[1] la şcoală la Universitatea din Alabama nu ierea chiar aşa, de fapt o esmatricolase după ce-o găsise în cameră la un tip într-o noapte. Pa vremea aia, treaba aia ierea delict cu esmatricolare. Tipu' de la bangio fugise în Canada, ca să nu-l ia în Armată, şi trupa lor se despărţise. Jenny se dusese în California şi stătuse acolo un timp, ş'a purtat flori îm'păr, da' zicea că indivizii ăia ierea o grămadă de bezmetici care ierea drogat' to' timpu', şi dup'aia l-a cunoscut p'un tip cu care venise la Boston, şi organizase nişte marşuri de pace cu to' tacâmu', da' pan' la urmă a descoperit că gagiu' ierea homalău, aşa că s-a despărţit de iei, şi făcuse lipeala c'un mitingist pro-pace foalte serios, care ierea în to' felu' de conbinaţii cu bombe ş'alte chestii de genu' ca s'alunce clădiri în aier. Nici legătura aia n'a mers pan' la urmă, aşa că l'a cunoscut pe al' tip ce preda la Harvard, da' dup'aia a aflat că ăla ierea căsătorit. Dup'aia i-a plăcut de unu' care părea foalte de treabă, da' într-o zi s-a trezit că îi arestează p'amândoi pentru furt din magazin şi, de fapt, iei ierea de vină că se ocupa cu d'astea, şi dup'aia s-a oprit şi ş'a zis că trebe să-ş' vină-n fire.

Mai încolo a devenit menbră la „Ouăle Sparte" ş'au început să cânte un fel nou de muzică, ş'a devenit foalte populari prin Boston şi chiar urma să meargă la New York

WINSTON GROOM

FORREST **GUMP**

săptămâna ailantă şi să se nregistreze o bandă pentru un album, îmi zice că se-ntâlneşte c'un tip care merge la Harvard şi ie student la filozofie şi că după concertu' din seara aia po' să merg împreună cu ea acasă şi să stau la ei. Io ieream foalte dezamăgit că îs' găsise un prieten, da' n-aveam alt loc unde să mă duc, ş'aşa că am făcut ce mi-a zis. Pe prietenu' Iu'Jenny fl cheamă Rudolph. le un tip mărunţel de fo' patruşcinci de chile, ş'are păru' ca un şomoiog şi poartă o grămadă de şiraguri cu to' felu' de chestii în juru' gâtului şi cân' am ajuns la apartament stătea jos pe podea şi medita ca un guru.

- Rudolph, zice Jenny, iei ie Forrest. Ie un prieten vechi d'acasă ş'o să stea cu noi o perioadă.

Rudolph nu zice nimica, da' îşi flutură dan mână cum face Papa cân' vrea să binecuvânteze pe cineva.

Jenny avea doar un pat, da' îmi face um'fel de saltea pe jos ş'acolo am dormit. Spre deosebire de multe alte locuri unde mă culcasem ăsta nu ierea rău deloc, şi ierea de departe cu mul[1] mai bun decât multe dântre locurile în care dormisem în Armată.

A doua zi dimineaţă mă trezesc şi Rudolph ierea tot în mijlocu' camerei, meditând. Jenny mi-a dat ceva de mâncare şi l-am lăsat pe Rudolph în acelaş' loc, iar pe mine m-a dus într-un tur prin Cambridge. Primu' lucru îmi zice că trebe să-mi fac rost de haine noi, din cauză că oamenii d'acolo s'ar putea să nu-nţeleagă chestia cu uniforma ş'o să creadă că vreau ca să iau atitudine împotriva lor. Aşa c'am mers la un angro' de haine şi-mi cunpăr un fel de salopetă ş'o jachetă şi mă schinb chiar acolo şi-mi pun uniforma într-o pungă.

Ne plinbăm prin campusu' de la Harvard şi, ia un momen' dat, Jenny se-ntâlneşte fics cu profesoru' însurat cu care

fusese iea. Ierea încă prieteni, cu toate că în particular iei îi place să-i zică „cârnat degenerat", îl chema Doctoru' Quackenbush.

Or'cum iei ierea foalte entuziasmat pe considerentu' că urma să-nceapă să predea un nou curs săptămâna ulmătoare pe care-l concepuse chiar iei. îi zicea „Rolu' Idiotului în Literatura Universală."
Mă bag şi io-n vorbă şi zic că io cred că-i destul de interesant şi iei zice:
- Zău, Forrest, dece nu vii tu atuncea să asişti şi tu la cursu' ăsta? S-ar putea ca să-ţ' placă.
Jenny se uită la noi umpic cam carachios, da' nu zice nimica. Dup'aia ne-am dus înapoi la apartament şi Rudolph stătea to' ghemuit pe podea de unu' singul. Ieream în bucătărie ş'am întrebat-o pe Jenny foalte încet dacă Rudolph ştie ca să vorbească şi ea zice, da, mai devreme sau mai târziu.
Dup'ameaza aia Jenny m-a dus să mă-ntâlnesc şi cu ăilanţi ţipi din trupă şi ea le zice că io cânt la musicuţă cel puţin dumnezeieşte şi că nu mă lasă să cânt şi io cu iei la club în seara aia? Unu' dintre ţipi mă-ntreabă ce-mi place mie să cânt cel mai tare, şi io zic:
- Dixie, şi iei zice că nu-i vine să creadă că ce-am zis, şi Jenny se bagă şi ea-n discuţie şi zice:
- Nu contează, o să se descurce după ce-ascultă umpic ce cântăm noi.
Aşa că seara aia am cântat înpreună cu formaţea şi toată lumea a fos' de acord că mi-am adus şi io contribuţea destul de bine şi totu' a fost foalte agreabil, mai ales că m'am ales cu stătu' acolo şi să mă uit la Jenny cântând ş'aluncându-se de colo-colo pe toată scena.

Lunea ulmătoare m-am otărât ca s'ascult de sfat şi să particip şi io la cursu' Iu' Doctoru' Quackenbush, „Rolu[1] Idiotului în Literatura Universală." Muma' titlu ierea deajuns ca să mă facă să mă simpt destul de important.
-Astăzi, s'adresează Doctoru' Quackenbush către sală,
o s'avem un musafir care va audia şi el cursu' din când în
când. Vă rog să-i uraţi bun-venit domnului Forrest Gump.
Toată lumea s'a-ntors şi s-a uitat la mine şi mi-a făcut
umpic cu mâna şi dup'aia a-nceput cursu[1].
- Idiotul, zice Doctoru' Quackenbush, a jucat un rol important în istorie şi literatură multă vreme. Cre' c'aţ' auzit cu toţii de prostu' satului, care ierea dă'obicei un individ retardat care locuia undeva prin vr'un sat. Iei ierea de multe ori subect de zeflemea şi batjocură. Mai târziu a apărut un obicei al nobilimii de a avea în preaşmă un bufon de curte, un fel de persoană care făcea to' felu' de lucruri ca să-i amuzeze pe menbrii familiei regale. De multe ori, această persoană ierea chiar un idiot sau inbecil, dar în alte cazuri iei ierea doar un clovn sau un măscărici... Dup'aia a continuat în felu' ăsta o vreme, ş'aşa am început să înţeleg din ce în ce mai bine că idioţii nu ierea doar oameni inutili, da' avea şi ei un scop, ceva de genu' cum îmi zisese Dan, şi scopu' ieste să-i faci pe oameni ca să râdă. Cel puţin ierea ceva.
- Scopul maşorităţii scriitorilor care au personaje idioţi, zice Doctoru' Quackenbush, ieste oportunitatea de a folosi procedeul literar de *dublî entandră,* care le dă oferă ocazia de a-l face pe idiot să se facă singul de râs şi, în acelaş' timp, îi furnizează cititorului revelaţea sensului mai înalt al nebuniei. Din cân[1] în când, un mare scriitor ca Shake-speare îl lasă pe nebun să-l facă de râs pe unu' dintre perso-

najele principale, creând astfel un efect urmărit în vederea instruirii cititorului.
Cân' a ajuns aicea, io începusem deja să fiu cam copleşit. Da' asta pro'abil ierea normal. Or'cum, Domnu' Quackenbush a adăugat că, pentru a demonstra ceea ce toana' zisese, urma' ca să punem în scenă un pasaj din piesa *Regele Lear,* unde ie vorba de un idiot şi de un nebun transvestit, iar regele, de fapt, ierea nebun d'abinelea. Dup'aia îi zice unuia pe care îl chema Elmer Harrington III să joace rolu' Iu' Tom o'Bedlam Nebunu' şi unei fete de-o chema Luciile să joace rolu' Bufonului. Al' tip, pe care-l chema Horace nu'ştu cum, trebea să-l joace pe bătrânu' rege nebun Lear. Şi dup'aia zice:
- Forrest, nu-i aşa că n-ai refuza ca să joci rolu' Contelui de Gloucester?
Dup'aia Domnu' Quackenbush zice c'o să facă rost de ceva recuzită de la departamentu' de teatru, da' vrea ca noi să ne facem propiile costume, tocma' ca toată treaba să fie mai „realistă". Io, în timpu' ăsta, stăteam şi mă gândeam cum de intrasem într-o asemenea înbârligătură.
în timpu' ăsta, avea loc nişte chestii mişto cu trupa noastră, „Ouăle Sparte". Un gagiu din New York venise special cu avionu' ca să ne asculte şi dup'aia a zis că vrea ca să ne ducă la un studio de-nregistrări şi să tragă o bandă cu muzica noastră. Toată lumea ierea emoţionantă, inclusiv Jenny Curran şi plus cu mine. Pe individu' din New York îl chema Domnu[1] Feeblestein. Ne-a zis că dacă totu' merge ca lumea noi puteam s'ajungem cea mai super chestie de la inventarea beisbolului în nocturnă. Domnu' Feeblestein a mai zis că to' ce-aveam de

făcut ierea să semnăm o bucată de hârtie şi dup'aia urma să-ncepem să ne-nbogăţim.
WINSTON GROOM
112
113
FORREST **GUMP**
George, tipu' care butona la clape, mă-nvăţase să cânt şi io umpic la iele, şi Mose, bateristu', mă-nvăţase ca să dau umpic şi-n tobe. Ierea destul de mişto să-nveţi să cânt' toate chestiile alea, plus că ştiam şi la musicuţă. în fiecare zi făceam repetiţii şi trupa cânta la Iloddady Club în fiecare seară. Dup'aia-ntro dup'amează, mă-ntorc acasă de la curs şi-o găsesc pe Jenny că stătea singulă pe canapea. Am întreba-o unde ierea Rudolph şi ea-mi zice c'a rupt „lipeala". Dup'aia am întrebat că de ce, şi ia zice:
- Pen'că ierea un nenorocit bun de nimica, ezact ca tot' ăilanţi. Io zic:
- Da' de ce nu ieşim noi umpic în oraş să lom masa undeva şi ca să vorbim despre chestia asta?
Ea a vorbit cel mai mult, normal, şi cam to' ce zicea ierea de fapt un şir foalte lung de văicăreli despre bărbat'. Zicea că noi sântem nişte „raliaţi puturoşi, iresponsabili, egoişti şi mincinoşi, vrednici de to' dispreţu'". A continuat o vreme tot aşa şi dup'aia a-nceput ca să plângă. Da' io i-am zis:
- Vai, Jenny, te rog nu-ncepe să plângi. Nu ie nimica. Or'cum Rudolph ăla nu prea părea tipu' potrivit pentru tine, cu toată ghemuiala lui pe podea ş'alte chestii de genu' ăsta.
Şi ea zice:
- Da, Forrest, pro'abil că ai dreptate. Aş vrea ca să merg acasă acuma.
Ş'aşa am făcut.
Cân' am ajuns acasă, Jenny a-nceput să-ş' dea jos hainele. Ajunsese la bichini, şi io stăteam acolea pe canapea şi-ncer-cam ca să nu opserv, da' iea vine şi s'aşază în faţa mea şi zice:
- Forrest, acuma vreau să mi-o pui.
în momentu' ăla parcă tocma' încasasem o bâtă de beis-bol în cap! Stăteam înţepenit acolo şi mă holbam ca idiotu'
la ea. Dup'aia s-a aşezat lângă mine ş'a-nceput să se joace cu pantalonii mei şi-nainte să-mi dau io seama, mi-a dat jos cămaşa ş'a-nceput să mă înbrăţişeze şi să mă sărute ş'aşa mai departe. La-nceput ierea niţel cam ciudat cân' a-nceput să facă toate chestiile alea. Normal că io visasem despre toate trebile astea to' timpu', da' nu mă aşteptam ca să se-ntâmple aşa. Da' dup'aia mi-am zis că or'cum nu mai conta la ce m'aşteptasem io, şi-n timpu' ăsta ne răsuceam de colo-colo pe canapea şi ieream aproape dezbrăcat' şi dup'aia Jenny mi-a dat slipii jos şi-a făcut ochii mari şi dup'aia zice:
- Hmmm, da' chiar că ai ceva acolo! Şi m'a-nhăţat ezact cum făcuse don'şoara French mai demul', da' Jenny n-a pomenit nimica despre că să ţin ochii-nchişi, aşa că nu i-am mai închis.
Ce să mai zic, am făcut to' felu' de chestii dup'amează aia la care io nu visasem nici în visele mele cele mai turbate. Jenny mi-a arătat nişte trebuşoare pe care nu ere' că le-aş fi putut descoperi de unu' singul: într-o parte, încrucişat, cu susu'n jos, cu josu'n sus, pe lăţime, pe lungime, îm'pi-doare, stând jos, câineşte, aplecat' în faţă, îndoit' în spate, di-năuntru înafară şi din-afară înăuntru. Singulu' mod în care n-am încercat ierea despărţit'. Ne-am dat d'a dura prin tot *livingrumif* şi prin bucătărie, am lovit mobila, am răsturnat to' felu' de lucruri, am tras draperiile, am adunat covoru' şi chiar am dat drumu' la televizor din greşală. La un momen' dat ieream în chiuvetă, da' nu mă-ntrebaţ' cum. Cân' în cele din urmă am termenat, Jenny a stat umpic şi dup'aia se uită la mine şi-mi zice:
- Pentru numele Iu' Dumnezeu, Forrest, unde mi-ai fos' toată viaţa?
- Şi io p'acia, zic io.
WIHSTON GROOM
114
D'atuncea, după chestia aia, lucrurile dintre mine şi Jenny s-a schinbat umpic. Am început să dormim înpreună în acelaş' pat, chestie care pentru mine a f os' foalte ciudată la-nceput, da' pan' la urmă m-am obişnuit. Cân' cântam cu trupa la Hoddady Club, Jenny venea într-una şi-mi ciufulea păru' sau îs' plinba deştele pe spatele gâtului. Apsolut dintr'odată lucrurile a-nceput să se schinbe cu mine, de parcă viaţa mea tocma' începuse, şi io ieream cel mai fericit tip din lume.

•"1
A sosit şi ziua cân' trebea să jucăm fracmentu[1] nostru de piesă la cursu' Profesorului' Quackenbush la Harvard. Scena pe care trebea s-o facem ierea cân' regele Lear şi bufonu' său ajung pe un câmp pustiu, care de fapt semăna cu un fel de mlaştină sau tarla părăsită de acasă, şi d'odată începe o furtună foalte puternică şi toată lumea s'adăpos-teşte într-o colibă numită „cocioabă."
înăuntru în cocioabă ie un tip pe care-l cheamă Tom O'Bedlam Nebunu', care de fapt ierea doar numele pe care şi-l loase Edgar de Gloucester, care se transvestise în nebun pen'că ierea urmărit de fratele lui, care ierea un nenorocit de bastard. Plus că regele la momentu' ăsta înnebunise complect, şi Edgar făcea şi iei pe nebunu', iar bufonu', desigur, se comporta ca un nebun. Rolu' meu ierea să fiu Contele de Gloucester, tata Iu' Edgar, şi un fel de om cu capu' pe umeri pentru toţi nătărăii ăilanţi.
Profesoru' Quackenbush atârnase o pătură veche sau ceva de genu' ăsta, ca să semene c-o cocioabă, ş'adusese un fel de maşină de vânt ca să organizeze ceva ca o furtună -un ventilator electric mare cu bucăţ' lungi de hârtie prinse cu ace de palete. Dup'aia apare d'odată Elmer Harrington III în rolu' Iu' Regele Lear, înbrăcat îm'pânză de sac, ş'avea pe cap o strecurătoare. Fata care trebea să joace rolu' bufonu-

lui făcuse rost nu'ştu cum chiar de un costum de bufon, cu o bonetă care avea clopoţei legat[1] de iea, şi papuci d'ăia care se încârligă în vârf cum poartă arabii. Tipu' care îl juca pe Tom O'Bedlam îs' găsise o perucă de Beatles şi nişte haine de la gunoi şi-ş' dăduse cu noroi pe faţă. Toată lumea îs luase rolu' în serios.
Muma' că pro'abil că io ieream cel mai arătos dîn toată ceata, pen'că Jenny se mobilizase şi-mi cususe un costum dintr-un cearceaf ş'o faţă de pernă pe care o port ca pe un scutec, şi îmi mai făcuse şi-o mantie dintr-o faţă de masă, aşa cum *poarta-Supărmen.*
Or'cum, Profesoru' Quackenbush porneşte maşina de vânt şi ne zice ca să-ncepem de la pagina doişpe, unde Tom Nebunu' tocma' ne povestea o poveste tristă.
- Ajutaţi-l pe săracu Tom cu mila dumneavoastă, căci scârbavnicul diavol va fi as'fel tulburat, zice Tom.
Şi Regele Lear zice:
- Cum? Fiicele-i să-l fii adus n'acest impas? Chiar n-aţi păstrat nimica? Le dădură-ţi totu'ntr-adevăr?
Şi bufonu' zice:
- Oo nuu, el ş'a păstrat o pătură, doar una, al'fel acum cu toţi' am fi fos' ruşinaţi.
Porcăria asta a mai continuat o vreme, dup'aia bufonu zice:
- Noaptea asta rece transforma-ne-va pe toţi în proşti şi în nebuni.
La chestia asta, bufonu' avea dreptate.
Ezact în acest moment io trebea ca să intru în cocioabă cu o torţă în mâna, pe care Profesoru' Quackenbush o făcuse rost de la departamentu' de teatru. Bufonu' strigă:
- Priviţi! Iată vine-un foc mergând! Profesoru' Quackenbush îmi aprinde torţa şi io tranversez camera şi intru în cocioabă.

- Acesta, cel ce vine, îi diavolu' scârbavnic, Flibbertiggi-bet, nerodul apsolut, zice Tom O'Bedlam.
- Cine-i? întreabă regele. Şi io zic:
- Cine sânteţ' voi? Numele voastre vă cer!
Tom Nebunu' zice că iei ie doar „Săracu' Tom cel ce se hrăneşte cu broaştele înotătoare şi cu cele râioase, cu mormoloci şi salamandre..." şi înc-o grămadă de alte tâmpenii, şi dup'aia io trebea să-l recunosc brusc pe rege, şi zic:
- Ce! Măria voastră, în astă josnică societate al vost timp petreceţi?
Şi Tom Nebunu' răspunde:
- Prinţul întunericului este un gentilom - Asasin îi este numele, şi Schiloditor.
Ventilatoru' bătea destul de tare acuma şi ere' că Profesoru' Quackenbush nu loase în considerare că io aveam aproape doi metri cân' construise cocioaba, pen'că torţa mea lovea în acoperiş.

Ierea momentu' ca Tom Nebunu' să zică:
- „Săracu' Tom ie-ngheţat", da' în loc de chestia aia zice:
- Ai grijă cu torţa!
Mă uit în carte să văd de unde loase replica aia, şi Elmer Harrington III îmi zice:
- Ai grijă cu torţa aia, idiotule! Io îi răspund:
- De data asta nu io sânt idiotu' - *tu* eşti!
Şi dup'aia, dintr-odată acoperişu' de la cocioabă ia foc şi cade pe peruca de Beatles a Iu' Tom Nebunu' care ia ş'aia foc.
- Opreşte naibii ventilatoru' ăla, strigă cineva, da' ierea prea târziu. Totu' loase foc!
Tom Nebunu' urla şi răcnea şi Regele Lear îs' dă strecu-rătoarea jos de pe cap şi-l pocneşte în cap pe Tom Nebunu' ca să stingă focu'. Lumea începuse să s-agite în toate

direcţiile şi să se-nece şi să tuşească şi să blesteme de mama focului şi fata care-l juca pe bufon o apucă isteria şi-ncepe să ţipe şi să strige: - O să murim cu tot'!
Preţ de câteva clipe chiar părea că urma ca să se-ntâm-ple aşa.
Mă uit în spate şi cân' colo, mantia mea loase şi iea foc aşa- că am deschis giamu' şi l-am prins pe bufon de miljoc ş'am sărit fics afară. Ierea doar la etaju' întâi, ş'afară ierea nişte tufişuri care ne-a amortizat căderea, da' ierea ezact la prânz şi sute de oameni se plinba prin campus. Şi noi în văzu' toturor, în fum şi flăcări.
Dup'aia, de la fereasta deschisă de la etaj a-nceput să se revarsă un fum negru şi d'odată apare Profesoru' Quacken-bush aplecându-se şi uitându-se prim'prejur şi dup'aia îmi arată pumnu', ş'avea faţa plină de funingine.
- Gump, nenorocitu' dracu' - cretin idiot! O să plăteşti pentru asta! urlă iei.
Bufonu[1] se târâia pe jos şi se văicărea şi-şi frângea mâinile, da' n-avea nimica - doar că se pârlise umpic - aşa că io am tăiat-o direct prin campus ca[1] de tare puteam io, cu mantia încă-n flăcări şi c-o dâră de fum în spate. Nu m'am oprit pân'am ajuns acasă şi, cân' am ajuns la apartament, Jenny zice:
- Of, Forrest, cum a fost? Cre' că ai jucat nemaipomenit! Dup'aia a-nceput să se uite foalte ciudat la mine. Auzi, nu ţi se pare că miroase ceva a ars?
- Ie o poveste lungă, zic io.
Or'cum, după nebunia aia nu m-am mai dus la „Rolu[1] Idiotului în Literatura Universală", deoalece văzusem destule. Da[1] în fiecare seară io şi cu Jenny cântam cu „Ouăle

Sparte" şi ziua făceam dragoste şi ne plinbam şi făceam picnicuri pe malurile râului Charles care desparte Bostonu' de Cambridge şi ne simpţeam ca-n rai. Dup'aia Jenny compune un cântec foalte drăguţ şi tandru, „Tragemio Iute şi Tare", în care aveam un solo de unu' singul de fo' cinci minute. A fost o primăvară ş'o vară super mişto, şi ne-am dus până la New York ş'am tras benzile pentru Domnu' Feeblestein şi câteva săptămâni mai târziu sună şi ne zice că avem un album muzical. N'a mai trecut multă vreme şi toată lumea a-nceput să dea telefon ca să cântăm la iei în oraş ş'am loat banii de-i primisem de la Domnu' Feeblestein ş'am cunpărat un autobuz mare cu paturi înăuntru şi cu înc'o grămadă de chestii ş'am pornit la drum.
Toată perioada asta s-a mai întâmplat ceva care a avut un rol foalte important în viaţa mea. într-o seară cân' am termenat prima parte la Hoddady Club, Mose, bateristu' de la „Ouăle Sparte", mă trage mai într-o parte şi-mi zice:
- Forrest, tu ieşti o persoană foalte simpatică eccetera, da' vreau să-ncerci ceva ce ere' că o să te facă să cânt' mai bine la musicuţă.
Am întrebat ce ierea şi Mose zice „Ţine", şi-mi dă o ţigare mică. îi spun că nu fumez şi că mersi, da' Mose zice:
- Vez' că nu-i o ţigare normală, Forrest. Are ceva-năun-tru care-ţ' va lărgi orizonturile.
îi zic Iu' Mose ca nu-s sigur că am nevoie ca orizonturile mele să se lărgească, numa' că iei a tot insistat.
- Cel puţin încearcă, îmi zice iei şi io mă gândesc umpic, ş'am tras concluzea că o mică ţigare nu poa' să facă rău la nimenea, aşa c'am loat-o.
Şi'ntr-adevăr, trebe să mă credeţ' pe cuvânt, dup'aia chiar că mi s-a lărgit orizonturile.

Totu' părea să-ncetinească şi se transforma în trandafiriu aprins. Partea a doua la şou' nostru din seara aia a fost cel mai tare din viaţa mea, mi se părea c'auzeam notele pe care le cântam, d'o sută de ori la rând, şi Mose vine

la mine mai târziu şi-mi zice:
- Forrest, dacă crezi că a fost mişto, trage-n piept cân' te regulezi.
Am furnat ş'atuncea ş'avea dreptate şi la ecsperimentu' ăla. Am cheltuit nişte bani ca să-mi mai cunpăr chestie d'aia, şi pan' să mă dezmeticesc, trăgeam într-una ca disperatu'. Singura problemă a fos' că, după un timp, m-a făcut mai prost. Purşi-sinplu mă trezeam dimineaţa ş'aprindeam câte'o ţigare de iarbă, şi zăceam acolo toată ziua până cân' se făcea timpu' să mergem să cântăm. Jenny n-a zis nimica un timp, pen'că chiar şi iea trăgea câte-un fum din cân' în când, da'ntr-o zi îmi zice:
- Forrest, nu crez' că ecsagerezi prea mul' cu treaba asta?
- Nu ş't'u, zic io, cân' se consideră că ecsagerezi? Şi Jenny zice:
- Ce faci tu fics acuma se chiamă că ecsagerezi.
Da' numa' că io nu vroiam ca să mă opresc, într-un anumit fel mă făcea să scap de toate grijile care putea s'apară, deşi atuncea or'cum nu ierea prea multe griji pe capu' meu. Seara târziu, în pauzele de la Hoddady Club ieşeam în spate în alee şi mă uitam la stele. Dacă nu ierea stele mă uitam or'cum în sus, şi într-o noapte a ieşit şi Jenny şi m'a găsit uitându-mă-n sus în ploaie.
- Forrest, trebe să renunţi la chestia asta, zice ea. Sânt foalte îngrijorată în privinţa ta pentru că nu mai faci nimic al'ceva, doar zaci şi cânţi în fiecare zi. Nu face bine la sănătate. Cre' că tre' să te plinbi niţeluş. în'afară de con-

certu' de mâine seară din Provi'nce'town nu mai avem programat niciunu', aşa că mă gândesc că poate ie mai bine să ne ducem undeva în vacanţă. De egzemplu să mergem la munte.
Io doar am dat din cap. Nici măcar nu ieream prea sigur c'auzisem ce-mi zisese.
A doua zi, în Provi'nce'town, găsesc ieşirea prin spate pe la culise şi ies umpic s'aprind o ţigare. Stăteam acolo de unu' singul şi-mi vedeam de treaba mea, cân' d'odată apare douo gagici. Una dintre iele zice:
- Hei, nu ieş'tu cântăreţu' la musicuţă de la Ouăle Sparte?
Io dau din cap că da, şi ea efectiv mi s'azvârle-n poală. Ailantă fată zânbea şi se guiţa şi d'odată îs' dă jos bluza, Astalantă încerca să-mi desfacă pantalonii şi-ş' ridicase deja fusta şi io stăteam acolo apsolut încremenit.
D'odată uşa de la scenă se deschide şi Jenny strigă:
- Forrest, e timpu' să... Şi dup'aia se opreşte o secundă şi dup'aia zice: Ăă...căcat, şi trânteşte uşa.
Atuncea am sărit în sus instantaneu, şi fata care ierea la mine-n braţe cade pe jos şi ailantă începe să-njure şi tot restu', da' io mă duc înăuntru şi Jenny ierea acolo, se sprijinea de un zid şi plângea. M-am dus la iea, da' ea îmi zice:
- Nu te-apropia de mine, cretinule! Tot' bărbaţii sânteţ' la fel, mai rău ca nişte animale - nu aveţ' respect pentru nimenea!
Niciodată nu m-am simpţit aşa de rău. Nu-mi aduc aminte ce-am cântat partea a doua în seara aia. Cân' am plecat, Jenny s-a dus în faţă şi n-a mai vrut ca să vorbească cu mine. Noaptea aia a dormit pe canapea ş'a doua zi mi-a zis că poate ie timpu' să-mi găsesc un loc unde să stau. Aşa că mi-am făcut bagaju' ş'am plecat. Ieream foalte depri-

mant. Nici măcar n-am putut ca să-i esplic ceva. Ş'uite-aşa am fost io iară abandonat.
După chestia aia, Jenny a plecat. Am întrebat pe toată lumea, da' nimeni nu ştia unde se dusese. Mose mi-a zis că puteam să stau niţel cu iei până-mi găseam undeva ca să mă mut, şi io mă simpţeam foalte singul. Din momen' ce nu mai cântam o vreme, nici nu ierea mare lucru de făcut, aşa că mă gândeam că poate ierea mai bine ca să mă duc acasă şi s-o văd pe mama şi poate chiar să-ncep mica afacere cu crevete în zona de unde ierea săracu' Bubba. Poate că or'cum nu ieream io sortit ca să fiu vr'un star rocănrol. Poate că, mă gândeam io, or'cum nu ieream nimica mai mul' decât un idiot ecspert la gafe.
Da' într-o zi, Mose vine-acasă şi zice că tocma' fusese la cârciuma dan colţ şi se uita la ştiri la televizor, şi cân' colo o văzuse pe Jenny Curran la televizor.
Ierea în Washington, îmi zice, şi loa parte la o demonstraţie babană împotriva războiului din Vietnam, şi Mose se-ntreba de ce-ş' mai bătea iea capu' cu chestia aia în loc să se-ntoarcă şi să cântăm înpreună şi să scoatem bani.
Io i-am zis-lu' Mose că trebe să plec ca s-o văd, şi Mose zice:
- Or'cum, încearcă să vii cu ia-napoi.

Dup'aia îmi zice că pro'abil că se bunghia unde stătea Jenny, pen'că ştia de grupu' ăsta din Boston care închinase un apartament la Washington ca să demonstreze împotriva războiului.
Mi-am împachetat iar toate porcăriile - to' ce am io -şi i-am mulţumit Iu' Mose şi dup'aia am plecat. Nu ştiam dacă urma să mă mai întorc sau nu.
Când ajung la Washington, găsesc acolo o arababură de nu-ţ' venea să crezi. Ierea poliţie peste tot şi lumea striga

afară pe străzi ş'alunca cu lucruri ca la răscoală. Poliţia îi snopea p'ăia care alunea cu lucruri, şi situaţea arăta de parcă urma ca să scape de sup' control.
Găsesc adresa unde aş fi putut ca s-o găsesc pe Jenny şi mă duc acolo da' nu ierea nimeni acasă. Aşa c'am aşteptat pe scări aproape toată ziua şi dup'aia, pe la nouă seara, opreşte o maşină din care se dă jos nişte oameni şi pântre ei ierea şi Jenny!
Mă ridic de pe scară şi mă-ndrept spre iea, da' ia se-ntoar-ce brusc şi fuge înapoi la maşină. Ăilanţ' oameni, doi ţipi ş'o tipa, nu ştia ce să facă sau cine ieream io, da' unu' dintre ei îmi zice:
- Uite care-i treaba, io nu m-aş băga-n seamă cu iea acuma - ie îngrozitor de supărată.
Am întrebat de ce şi tipu' mă cheamă înăuntru şi-mi zice următoarele: Jenny tocma' ieşise din închisoare. Fusese arestată cu o zi înainte, şi stătuse noaptea aia la închisoarea pentru femei, şi dimineaţa asta, înainte să vină cineva ca s-o scoată, ăia de la închisoare a zis că poate avea păduchi sau ceva de genu' în păr, pen'că ierea aşa de lung şi dup'aia i-a tuns to' păru' complect zero la piele. Jenny ie cheală.
Acum am înţeles de ce nu vroia ca să mă vadă în halu' ala, şi de ce se băgase în maşină pe bancheta din spate şi stătea întinsă. Aşa că m-am târât la maşină pe genunchi şi pe coate ca să nu pot s-o văd pe fereastă, şi zic:
- Jenny - îs io, Forrest.
Iea n-a zis nimica, aşa că m-apuc ca să-i spun ce rău îmi părea pentru to' ce se-ntâmplase. I-am zis că n-o să mai fumez iarbă şi nici n-o să mai cânt în nicio formaţ'e din cauza la toate ispitele alea rele. Dup'aia îi zic că-mi pare rău pentru păru' iei. Şi dup'aia mă târăsc înapoi la scări unde-mi lăsasem calabalâcu' şi mă uit în ruxac şi-am găsit
WINSTON GROOM

un fes albastru de lână croşetată din Armată şi m-am târât înapoi la maşină şi l-am pus p'un băţ şi i l-am pasat pan' ' giam. Jenny l-a loat şi şi l-a pus în cap, şi dup'aia a coborât din maşină, şi zice:
- Uf... ridică-te de pe jos, tolomacule, şi vino-n casă. Am stat de vorbă o vreme, şi dup'aia ăilalţi ţipi a-nceput să fumeze iarbă şi să bea bere, da' io nu m-am atins de nimica. Se discuta ce ierea de făcut mâine, cân' urma să aivă loc o demonstaţie foalte mare la Capitoliu şi un grup de veterani în Vietnam urma să-ş' de jos din piept medaliile şi să le-alunce pe treptele Capitolului. Şi dup'aia dintr-odată Jenny zice:
- Ştiţ' că Forrest a câştigat Medalia de Onoare a Congresului? Şi toată lumea tace şi se uită la mine şi dup'aia unii la alţii, şi unu' dintre iei zice:
- lisus Hristos tocma' ne-a trimis un cadou!
Aşa c-a doua zi Jenny vine în camera de zi unde io dormeam pe-o canapea şi zice:
- Forrest, vreau ca să mergi cu noi azi şi să port' uniforma de Armată.
Cân' am întrebat de ce, ea zice:
- Pentru că trebe să faci ceva ca să opreşti toată suferinţa din Vietnam.
Aşa că mă echipez în uniformă şi dup'aia Jenny vine c-o grămadă de lanţuri pe care le cunpărase de la un magazin şi zice:
- Forrest, înfăşoară ş'astea pe tine. Am întrebat iar că de ce, da' ea zice:
- Purşi-sinplu fă-o acuma ş'o să vezi mai târziu de ce. Vrei să mă faci fericită, nu-i aşa?
Aşa că p'aci ţ'e drumu' în uniformă şi lanţuri şi cu Jenny şi cu ăilanţ' ţipi. Ierea o zi senină şi cu soare şi cân' am

ajuns la Capitoliu acolo ierea o gloată şi ierea şi camere de televiziune şi ere' că toată poliţia dan lume. Toată lumea scanda şi urla ş'arăta deştu' miljociu la poliţie. Dup'aia, mai târziu, am văzut alt' ţipi în uniformele militare ca mine şi ierea adunat' tot' la un loc şi dup'aia, unu' câte unu' a-nceput să se apropie ca' de tare putea de treptele Capitolului şi şi'a scos medaliile şi le-a aluncat. Unii dintre iei ierea în scaune cu rotile, alţii ierea şchiopi iar alţii avea mâini sau picioare lipsă. Unii doar a aluncat medaliile pe trepte da' alţii le-a aluncat rău de tot. Cineva m-a bătut pe umăr şi mi-a zis că acuma ierea rându' meu. Mă uit la Jenny şi ea dă din cap, ş'aşa că

mă duc şi io acolo.
Se face umpic de linişte şi dup'aia cineva cu megafonu' anunţă numele meu, şi zicea c-o s-azvârl Medalia de Onoare a Congresului ca o mărturie pentru sprijinul meu pentru încetarea războiului din Vietnam. Toată lumea ovaţionează ş'aplaudă şi io puteam să văd celelalte medalii aluncate pe trepte. Mai sus de toată scena asta, pe terasa de la intrarea în Capitoliu ierea un grup de oameni care stătea p'acolo, nişte poliţai şi nişte ţipi la costum. Atuncea mi-am zis că trebea să fac to' ce ieream io-n stare aşa că mi-am scos medalia şi mă uit la ea o secundă şi mi-aduc aminte de Bubba şi de Dan şi nu'ştu ce mă apucase da' chiar că trebe ca s-o alune, aşa că mă dau niţel în spate ş'azvârl medalia ca' de tare pot. Câteva secunde mai târziu, unu' dintre tipii în costum de pe terasă dintr-o dată cade în genunchi* Din păcate aruncasem medalia prea departe şi îl pocnisem p'ăla fics în cap cu iea.
Ş'atunci s-a pornit dezastru'. Poliţia a-nceput să tragă în mulţime cu gaze şi lumea a-nceput să strige to' felu' de lucruri şi cartuşele cu gaz a ecsplodat şi d'odată cinci sau şase poliţai s-a repezit la mine ş'a-nceput să mă pocnească

cu pulanele. Dup'aia înc-un grup de poliţai a venit în fugă şi pan' să zic pas mi-a pus cătuşe, m-a urcat în dubă şi m-a basculat la zdup.
Am stat la-nchisoare toată noaptea şi dimineaţa a venit, m-a luat şi m-a dus în faţa unui judecător. Chestia asta io o mai păţisem înainte.
Cineva îi spune judecătorului că îs acuzat de „atac cu armă periculoasă - o medalie - şi împotrivire la arest" eccetera şi dup'aia îi dă o foaie de hârtie.
- Domnu' Gump, zice judecătoru', înţelegeţi că l-aţi lovit pe Secretarul Congresului în cap cu medalia dumneavoastră?
Io nu ziceam nimica, da[1] de data asta se părea că o-ncur-casem rău de tot.
- Domnu' Gump, zice judecătoru', Nu ştiu ce făcea un om de statura dumneavoastră şi un om care şi-a servit ţara atât de bine, înpreună cu o grămadă de ţăcăniţi care-ş' alunea medaliile, da' io vă atrag atenţia la următorii' lucru, ş'anume că recomand să fit' ţinut sup' supraveghere psihiatrică timp de treizeci de zile pentru a putea descoperi de ce aţ' făcut un lucru atât de stupid.
Dup'aia m-au dus înapoi în celulă şi după un timp m-au urcat într-un autobuz şi m-a ecspediat la spitalu' de boli nervoase St. Elizabeth.
Pan' la urmă se pare că mă ducea la „locu[1] ăla."

12

• -^—•

Locu' ăla ierea o adevărată casă de nebuni. M-a pus într-o cameră cu un tip de-l chema Fred care ierea aicea de aproape un an. A-nceput să-mi spună imediat cu ce fel de nebuni trebea să am de-a face. Ierea, de egz emplu', unu' care otrăvise şase persoane, altu' care îs' ascuţise satâru' pe maică-sa. Ierea lume care făcuse to' felu' de nenorociri - de la asasinate şi violuri până la că zicea că ierea regele Spaniei sau Napoleon. Pan' la urmă l-am întrebat pe Fred că iei de ce erea acolo şi mi-a zis pen'că îl omorâse pe unu' cu toporu', da' că îl eliberează cam într-o săptămână sau ceva de genu' asia.
A doua zi de stat acolo mi s-a zis să mă prezint la birou' psihiatrului meu, Doctoru' Walton. Doctoru' Walton ierea de fapt o femeie. Mai întâi, îmi zice, o să-mi dea un mic test, dup'aia urma ca să-mi facă o ecsaminare fizică. M-a aşezat la o masă ş'a-nceput să-mi arate cărţi cu pete de cerneală pe iele, şi mă-ntreba că ce cred io că sânt. Io i-am repetat to' timpu' „pată de cerneală" până când s-a inervat şi mi-a zis că să mai zic şi al'ceva, aşa c'am început să inventez. Dup'aia îmi dă un test lung şi-mi zice ca să-l fac. După ce l-am termenat îmi zice „Dezbracă-te."
Având în vedere că, cu o escepţie sau douo, de fiecare dată cân mi s-a zis să mă dezbrac s-a întâmplat ceva rău, io am zis

că aş prefera să nu mă dezbrac, şi iea notează chestia asta şi dup'aia îmi zice că ori o fac io singur, ori îi cheamă

pe nişte dihai asistenţii s-o facă ei. Se părea că nu prea aveam încotro.
Aşa că m-apuc şi-o fac de unu' singul şi cân' eream dezbrăcat complect, ea intră în cameră şi se uită la mine de sus până jos, şi zice:
- Ia te uită - ăsta da ecsemplar de mascul deosebit!
Or'cum, a început să mă pocnească în genunchi cu ciocănaşu' de cauciuc cum mai îmi făcuse la Universitate, şi să mă împungă în to' felu' de locuri. Da' nu mi-a zis deloc să mă „aplec în faţă", şi pentru chestia aia am fost recunoscător. Dup'aia mi-a zis că pot să mă înbrac şi să mă duc la mine-n cameră, în drum spre cameră am trecut pe lângă o încăpere cu uşa de stică şi înăuntru ierea un grup de indivizi mai mici, care stătea p'acolo şi se hâţâna în toate felurile şi bolborosea şi dădea cu pumnii-n podea. Am stat umpic acolo şi m-am uitat înăuntru şi simpţeam că-mi pare rău pentru iei - mi-a adus niţel aminte de cân' ieream la şcoala de nebuni.
Câteva zile mai târziu, mi se zice ca să mă duc di'nou la birou la Doctor Walton. Cân' am ajuns acolo, ea mai ierea cu încă doi ţipi înbrăcaţ' în doctori, şi îmi zice că iei ierea Doctoru' Duke şi Doctoru' Earl - amândoi de la Institutu' Naţional de Sănătate Mentală. Şi cei doi, îmi mai zice ea, ierea foalte interesaţi de căzu' meu,.
Doctoru[1] Duke şi Doctoru' Earl mi-a zis ca să stau jos ş'a-nceput să mă-ntrebe întrebări - to' felu[1] de-ntrebări - ş'amândoi m-a pocnit cu ciocănaşu' în genunchi pe rând. Dup'aia Doctoru' Duke zice:
- Aici, Forrest, ai rezultatele de la testu' tău şi ie remarcabil ca' de bine te-ai descurcat la partea de matematică. Aşa c-am vrea să-ţ' mai dăm şi alte teste.

Dup'aia îmi livrează instantaneu testele, şi mă pune să le fac, şi astea ierea mai complicate decât primu' da' io cred c'am făcut destul de bine. Dacă ştiam ce urma să se-ntâmple pe chestia asta, varză le-aş fi făcut.
- Forrest, zice Doctoru' Earl, ieste fenomenal. Ai un creier ezact ca un compiuter. Nu ştiu ca' de bine poţi să gândeşti cu iei - şi pro'abiî d'asta şi eşti aicea - da' n-am mai văzut aşa ceva înainte.
- într-adevăr, George, zice Doctoru' Duke, acest om este cu adevărat remarcabil. Acum ceva timp am lucrat pentru NASA şi cred c-ar trebui să-l trimitem la Houston la Centrul Spaţial şi de Aeronautică ca să îl verifice şi iei. Căutau chiar genu' ăsta de persoană.
Tot' doctorii se benocla la mine şi dădea din cap şi dup'aia m-a mai pocnit înc'odată cu ciocănaşu' în genunchi ş'aşa că Forrest, p'aci ţ'e drumu' înc-odată.
M-au ecspediat cu avionu' la Houston, Texas, într-un aparat mare fără nimeni al'cineva în el, afară de io şi Doctoru' Duke, da[1] a fost o călătorie plăcută, cu escepţia că m-a legat de scaun de mâini şi de picioare.
- Uite care-i treaba, Forrest, zice Doctoru' Duke. Facem o afacere, în aces' moment tu ieşti într-un mare rahat pen'c-ai aruncat cu medalia aia în Secretam' Congresului. Poa' să te trimită la închisoare zece ani pentru chestia asta. Da' dacă mătăluţă cooperezi cu oamenii ăştia de la NASA, voi avea grijă personal să fii eliberat - okei?
Io am dat din cap că da. Ştiam că trebe să scap de închisoare ca s-o găsesc iar pe Jenny. îmi ierea dor de ea ceva de speriat.
Am stat la NASA la Houston timp de fo' lună. Ăia m-a ecsaminat şi m-a testat şi mi-a pus atâtea întrebări, că

simpţeam că urma să mă ducă la „The Tonight Show" cu Johnny Garson. Da' nu m-a dus.
într-o zi mă basculează într-o ditamai sala şi mi-a esplicat care ierea schepsisu'.
- Gump, îmi zic ei, vrem ca să te folosim într-un zbor în spaţiu' cosmic. Aşa cum Doctoru' Duke a demonstrat, mintea ta ie ca un compiuter - doar că şi mai bună. Dacă putem s-o programăm cu ce avem nevoie, vei fi foalte folositor programului spaţial al Americii. Ce zici?
M-am gândit cam un minut, şi dup'aia le spun că ar fi mai bine s-o întreb pe mama înainte, da' iei a reluat discuţia cu un argument foalte puternic - ca de egzemplu să-mi petrec următorii zece ani din viaţă la pârnaie.
Ş'aşa că am zis da, chestie care dă'obicei mă bagă în toate belelele.
Planu' lor ierea să mă bage într-o navă spaţială şi să mă lanseze în juru' pământului la vr'un milion jumate de kilometri. Lansase deja oameni pe lună, da' acolo nu găsise nici un căcat, aşa că se gândise la o vizită pe Marte. Din fericire pentru mine, de data asta Marte nu intra direct în calcolu' lor - chestia asta urma să fie doar un fel de misiune de antrenament în care o să-ncerce să-ş' dea seama ce fel de oameni ierea mai potrivit' pentru o călătorie pe Marte.
în'afară de mine mai alesese o femeie ş'o maimuţă ca să mergem cu tot' înpreună.
Femeia ie o cucoană foalte acră pe care-o cheamă Maioru' Janet Fritch, care urma ca să fie prima femeie astronaut din America, numai că nimeni nu ştia de ea pen'că toată chestia ierea top-secret. Ie destul de scundă şi

cu păru' zici că cineva îi pusese un castron în cap şi dup'aia o tunsese,
131
FORREST **GUMP**
şi care nu prea părea să aivă mare nevoie nici de mine, nici de maimuţă.
Maimuţa în schinb nu ierea deloc rea. Ie o femelă de urangutan pe care o cheamă Sue, şi care fusese capturată în jungla din Sumatra sau pe undeva p'acolo. De fapt ei avea o grămadă de maimuţe acolo, şi maimuţele alea avea ceva lansări în spaţiu la activ; da' pentru misiunea asta mi-a zis că Sue avea ca să fie cea mai bună pen'că ierea femelă şi urma să fie mai prietenoasă decât un mascul, plus că ăsta urma să fie al treilea ei zbor spaţial.
Cân' am aflat chestia asta am început să mă-ntreb cum naiba plănuia ei să ne trimită acolo sus cân' cel mai ecsperimentat menbru al echipajului urma să fie o maimuţă. Cum să nu te pună pe gânduri o treabă ca asta!
Or'cum, a trebuit să facem o grămadă de antrenamente înainte de zbor. Ne-a băgat în ceva de-i zicea „ciclotron" care ne-vârtea, şi în cămăruţe în care nu ierea gravitaţ'e şi-n to' felu[1] de alte chestii. Şi cât ierea ziulica de lungă îmi îndesa în cap to' felu' de porcării pe care io trebea ca să le ţin minte, ca de egzemplu ecuaţii ca să calcolez distanţa între locu' în care sântem şi locu' în care trebe să ajungem şi dup'aia cum să ne-ntoarcem; to' felu' de tâmpenii ca de egzemplu coordonate coacsiale, calcole cosinoidale, trigonometrie sferoidală, algebră Booleana, antilogaritmi, analiză Fourier, ecuaţii pătratice şi matrici. Zicea că io urma ca să fiu „rezerva" la compiuterul de rezervă.
la-m scris o grămadă de scrisori Iu' Jenny Curran da' toate s'a-ntors înapoi cu ştampila „Adresant necunoscut."
I-am scris şi Iu' mama şi mi-a răspuns c-o scrisoare foalte lungă din care esenţeal ieste următoarele lucruri:
„Cum pot' să-i faci una ca asta Iu' sărăcuţa de mămică-ta cân' iea ie la azilu' pentru săraci şi tu ieşti to' ce mai are pe lume?"
WINSTON GROOM
132
Nu îndrăznisem ca să-i spun că alternativa la chestia asta ierea stătu[1] la închisoare, aşa că i-am scris înpoi şi i-am zis că să nu-ş' facă griji, pe motivu' că ieream un echipaj ecsperimentat.
Pan' la urmă a sosit şi ziua cea mare şi credeţi-mă: dacă aş' fi avut umpic de emoţii ar fi fos[1] cum ar fi fost, da' io ieream speriat de moarte! Chiar dacă ierea top secret, povestea tot transpirase la jurnalişti ş'acuma urma s-apărem în presă şi la televizor.
în dimineaţa aia cineva ne-a adus ziarele ca să ne arate ca' de faimoşi ieream. lete câteva dintre titluri:
„O Femeie, o Maimuţă şi-un Idiot în Următoare Misiune Spaţială Americană."
„Bizarii Mesageri ai Americii către Planetele Extraterestre" „Gagica, Gogomanul şi Gorila Decolează Azi." Ierea chiar şi unul în New York Post care zicea: „Se ridică -Da' cine comandă?"
Singuru' care suna cât de cât drăguţ ierea titlu' din New York Times, care spunea: „Noua Capsulă Spaţială are un Echipaj Divers."
Ce să zic, în ziua aia totu' a fost foalte înbârligat din momentu' în care ne-am trezit. Ne ducem la micu' dejun şi cineva zice: „Vezi că n-are voie să mănânce micu' dejun în ziua zborului." Dup'aia al'cineva zice: „Ba da, are voie", şi dup'aia al'cineva: „Ba nu, n'are voie" şi dup'aia chestia asta continuă până cân' ne-a trecut foamea cu totu'.
Ne-a înbrăcat în costumele noastre spaţiale şi ne-a transportat la plantforma de lansare cu un autobuz mai mic şi-a adus-o şi pe Sue într-o cuşcă în spate. Nava spaţială are fo' sută de etaje înălţime şi făcea spume şi şuierea şi scotea aburi ş'arăta de parcă urma ca să ne mănânce de
133
FORREST **GUMP**
vii! Dup'aia ne-a urcat cu un lift la capsula în care trebea să stăm noi şi ne prinde în nişte curele şi o pune şi pe Sue la locu' ei în spate. Dup'aia am aşteptat.
Ş'am mai aşteptat umpic.
Şi dup'aia am mai aşteptat niţel.
Şi dup'aia iar am mai aşteptat umpic.
To' timpu ăsta nava spaţială fierbea şi şuierea şi mârâia şi scotea aburi. Cineva ne-a zis că o sută de milioane de oameni se uita la noi la televizor. Cre' că şi ăia a tot aşteptat şi iei.
Or'cum, pe la amează, cineva a venit sus la noi ş'a ciocănit la uşă ş'a zis că pentru moment misiunea se anulează pen'că trebea ca să repare niţel nava spaţială.

Aşa că iar am loat liftu', da' acuma-n jos, io, Sue şi Maioru' Fritch. Ea ierea singura care se văicărea şi-ş' băga picioarele, da' io şi Sue ieream foalte uşuraţi.
Numa' că treaba asta n-a durat mult totuş'. După fo' oră sau ceva de genu', cineva intră alergând în camera unde noi tocma' ne pregăteam să lom masa de prânz şi zice
- Echipaţi-vă rapid în costumu' spaţial! Tocma' se pregăteşte ca să vă lanseze în spaţiu!
Toată lumea a-nceput să urle şi să strige şi s-alerge de colo-colo. Cre' că nişte oameni care se uita la televizor a dat telefon şi s-a plâns sau a făcut reclamaţ'e sau ceva de genu', ş'atuncea ăştia otărâse să lanseze or'cum racheta şi cu noi la pachet. Orcare ar fi fost esplicaţea, acuma nu mai conta.
Aşa că iar ne urcă în autobuz şi ne duce la nava spaţială şi tocma' ajunsesem pe la jumatea drumului cu liftu' şi cineva se pomeneşte că zice „lisuse, am uitat să luăm maimuţa!" ş'a-nceput să urle jos la gagii care ierea pe sol ca să se ducă înapoi s-o recupereze pe Sue.

Tocma' ne prinsese iară în centuri ş'o voce număra invers de la sută, cân' a ajuns ş-ăia cu maimuţa sus. Stăteam întinşi în scaunele noastre şi numărătoarea ajunsese pe la „zece", cân' d'odată aud nişte mârâieli ciudate din spatele nostru unde ierea Sue. M-am întors cât am putut, şi cân' colo în spatele nostru, să fac apoplecsie, nici pe departe nu ierea Sue, ierea un dihai masculu' de urangutan ce-ş' scosese dinţii şi trăgea ca nebunu' de centurile de siguranţă ş'arăta de parcă urma ca să scape în orice moment!
îi spun Iu' Maioru' Fritch şi ea se uită în spate şi zice „Dumnezeule mare!" şi transmite prin radio pentru ăia de la turma' de control.
-Ascultaţi, zice ea, aţi făcut o greşală şi ne-aţi dat unu' dintre masculi cu noi, aşa că mai bine oprit' totu' niţel până lămurim toată problema.
Da' dintr-o dată nava spaţială începe să huruiască şi să se zgâlţâie şi tipu[1] de la turnu' de control transmite prin radio.
- Acuma ie problema ta, soro, noi avem un orar de respectat.
Ş'aşa ne-a lansat.
Prima mea impresie a fost de turtire sup' ceva, cum fusese tata cân' căzuse bananele pe iei. Nu po' să mă mişc, nu po' să strig, nu po' să zic nimica, nu po' să fac nimica -ieream acolo strict pentru zburat. Afară, pan' ferestuică po' să văd numa' ceru' albastru. Şi dup'aia nava spaţiala se urneşte dan loc.
După umpic de timp, se părea că-ncetinisem niţel, şi lucrurile se mai uşurase. Maioru' Fritch zice că acu' puteam să ne desfacem centurile şi să trecem la treabă, or'ce însemna chestia asta. Dup'aia mi-a zis că acum mergeam cu viteza de douoş de mii de kilometri pe oră. Mă uit înapoi şi'n-tradevăr pământu' ierea doar o mingie undeva în spatele nostru, ezact cum arată în toate pozele din spaţiu. Mă uit prim'prejur şi iete şi gogeamitea maimuţoiu' c-o privire acră şi încruntată, se uita foalte fics la mine şi la Maioru' Fritch. Ea îmi zice că poate îi ierea foame sau ceva de genu', şi să mă duc în spate şi să-i dau o banană până nu face fo' tâmpenie.
Tipii împachetase o sacoşă cu mâncare pentru maimuţă şi înăuntru ierea nişte banane, nişte cereale şi fructe uscate şi frunze şi to' felu' de porcării d'astea. Până când am început io să caut ceva să-i dau Iu' maimuţoi să-l fac fericit, Maioru' Fritch comunica prin radio cu Centru' de Control de la Houston.

- Ascultaţi-mă ce vă zic, zice ea, tre[1] să facem ceva cu maimuţa asta. Nu ie Sue - ie un maimuţoi şi nu pare foalte fericit că ie aicea. S-ar putea chiar să fie violent.
A trecut umpic pan' s-ajungă mesaju[1] acolo şi dup'aia s-ajungă răspunsu' înapoi la noi, da[1] un gagiu' de jos zice,
- Eeeh, rahat! Nu contează, toate maimuţele alea îs la fel.
- Ba contează la naiba zice Maioru' Fritch. Dacă iereai tu în capsula asta minuxulă cu ditamai creatura ere' că ereai de altă părere.
Şi după un minut sau douo o voce pârâie la radio şi zice:
- Rezolvarea situaţiei: ţi se ordonă să nu divulgi nimănui chestia asta, ca să nu devenim ţintă de batjocură a tuturora. în măsura în care chestia asta interesează pe cineva maimuţa aia ie Sue - indiferent de ce i-a dat mama natură între picioare, nţeles?
Maioru' Fritch se uită la mine şi dă din cap.

- Recepţionat, să trăit', zice, da' o să-l ţin pe nenorocitu' ăla legat to' timpu' zborului - înţelegeţi?
Şi de la sol a ajuns un singur cuvânt:
- Okei.
Pan' la urmă, după ce te obişnuieşti, ie destul de distractiv să zbori în spaţiu. Nu ie gravitaţie şi putem pluti pan' toată nava spaţială, şi peisaju' ie foalte ecstraordinar - luna şi soarele, pământu' şi stelele. Mă întreb unde-o fi Jenny Curran în toată treaba aia şi ce-o fi făcând.
Şi ne-am tot învârtit în juru' pământului. Ş'a trecut zile şi nopţi, oră după oră ş'a-nceput să-mi schinbe perspectiva asupra lucrurilor. Adică, ieream aici sus şi făceam chestia asta, şi când mă-ntorc - sau tre' să zic okc/mă-ntorc - ce să fac atuncea? Să mă duc şi sâ-ncep mica afacere cu crescutu' crevetelor? Să mă duc s-o găsesc iar pe Jenny? Să fac ceva cu mama care ierea la azilu' pentru săraci? Totu' părea foalte ciudat.

Maioru[1] Fritch moţăia niţeluş de fiecare dată cân' prindea ocazia, da' cân' nu dormea, înjura de mama focului. Se inerva pe maimuţă, se inerva că ca' dă cârnaţ' ierea ăia de la controlu[1] de la sol, se inerva că nu poate să se machieze, se inerva pe mine că mâncăm cân' nu ierea ora mesei. Or'cum, mama mă-sii, to' ce-aveam de mâncare ierea batoane de cereale. Io nu vreau ca să mă plâng prea mult, da' ere' că ar fi putut cel puţin s-aleagă o femeie care s-arate bine sau cel puţin una care să nu înjure to' timpu'. îm'plus tre' să vă mai zic o chestie: nici maimuţoiu' nu ierea ceva de vis.
Prima oară îi dai o banană - okei? A-nhăţat banana ş'a-nceput s-o cojească, da' dup'aia a aruncat-o cât colo. Banana a-nceput să plutească de nebună pan' cabina navei spaţiale şi io trebea ca s-o recuperez. Dup'aia i-o dau înapoi la maimuţoi da' începe s-o terciuiască şi s-azvârle terciuiala peste tot, ş'aşa c-a trebuit să strâng tot' după ea. Plus că vrea să ai grijă de el to' timpu'. De fiecare dată cân' îl laşi singul începe să facă scandal şi să clămpăne tare din fălci de parcă are-n gură proteze. Te-nnebuneşte nu alta.
Pan' la urmă mi-am scos musicuţa ş-am început să cânt umpic - ere' că „Home on the Range". Şi maimuţoiu' parcă s-a mai calmat niţel. Aşa c-am mai cântat ş'alte melodii -„The Yellow Rose of Texas" şi „I Dream of Jeannie with the Light Brown Hair". Urangutanu' stătea pe scaun şi se uita la mine, liniştit ca un copilaş. Uitasem că ie o cameră tv în nava spaţială şi ăia de la controlu' de la sol urmărise toată chestia şi neaţa ailantă, cân' mă trezesc, cineva ne-a pus un ziar în faţa camerei de loat vederi din Houston ca să-l vedem ş'avea titlu' „Idiotul Interpretează Muzică Spaţială ca să Liniştească Maimuţa." Cam astea ierea porcăriile pe care trebea să le suport.

Or'cum se pare că ne descurcăm destul de bine, da[1] am opservat că acest „Sue" se uită la Maioru[1] Fritch într-un fel foalte ciudat. De fiecare dată când s'apropia de el, Sue se-nvigorează şi-ncearcă să se-ntindă ca'ş'cum ar vrea ca s-o prindă sau ceva de genu' ăsta, ş'atuncea iea începe să-l blesteme: „Cară-te de lângă mine, dobitoc bulangiu ce eşti. Ţine-ţ' labele acasă!" Da' Sue, băiatu', are iei ceva în cap. Asta până şi io po' să-mi dau seama. N-a durat prea mul' să mă bunghesc care ierea treaba. Mă trăsesem după um'fel de paravan ca să mă micţionez într-un borcan, cân' d'odată aud dihai tărăboiu'. Scot capu' de după paravan şi văd că Sue reuşise s-o apuce pe Maioru' Fritch şi îs' băgase mâna jos în costumu' iei. Maioru' ţipa şi urla să-nceteze şi îl pocnea în cap pe Sue cu microfonu' de la radio.
Ş'atuncea m-am prins io care ierea problema. To' timpu' ăsta care fusesem în spaţiu, fo' douo zile, Sue băiatu' fusese legat de scaun şi nu putuse să se *picure* deloc cum tocma' făcusem io! Şi pe bune dacă nu-mi aduceam aminte ce-nsemna asta. Pro'abil că mai avea umpic şi ecsploda! Or'cum m-am dus şi l-am despărţit de Maioru' Fritch, da' asta tot răcnea şi ţipa, şi-i zicea „animal scârbos" şi-n to' felu' de feluri. După ce-a scăpat din strânsoare, Maioru' Fritch se duce în partea din faţă a cabinei şi-ş' pune capu' pe bord şi-ncepe să suspine de mamă Doamne. Io îl dezleg pe Sue şi-l iau cu mine după paravan.
Acolo am găsit fain-frumos o sticlă goală ca să facă pipi'n ea, da' după ce-a termenat, a loat sticla ş'a azvârlit-o într-un panou cu lumini colorate şi s-a făcut ţăndări şi tot pisatul ăla de maimuţoi a-nceput să plutească prin nava spaţială. Io zic, fir'ar mama iei de treabă, şi-l iau pe Sue să-l duc înapoi la scaunu' lui, cân' văd d'odată un glob mare

139
FORREST **GUMP**
de pişat care se-ndrepta vertiginos spre Maioru' Fritch. Urma s-o lovească fics în ceafă, aşa că-i dau drumu' Iu' Sue şi-ncerc să prind globu' de pişat c-o plasă pe care ne-o dăduse ca să prindem lucrurile ce zbura pan' cabină. Da' egzact în momentu' în care urma ca să prind globu'n plasă, Maioru' Fritch se-ntoarce şi globu' o ţâşneşte fics în faţă.
Aşa că s-a pus iar pe strigat şi pe planşete şi-ntre timp, Sue se dusese şi s'apucase să zmulgă fire din tablou' de comandă. Dup'aia Maioru' Fritch a-nceput să ţipe „Opreşte-l! Opreşte-l!" da' înainte s'apucă să facem ceva, to' felu' de scântei ş'alte chestii a-nceput ca să zboare prin nava spaţială şi Sue sărea din tavan în podea zmulgând to' felu' de drăcii. Dup'aia s-aude o voce la radio care vroia ca să ştie ce naiba se-ntâmplă acolo sus? da' în momentu' ăla ierea or'cum prea târziu.
Nava spaţială se legăna în toate direcţiile şi parcă se dădea de-a berbeleacu' iar io, Sue şi Maioru' Fritch sântem aruncaţi de-a valma ca nişte dopuri. Nu puteam să ne prindem de nimica, nu puteam opri nimica, nu puteam nici să ne ridicăm nici să stăm. Vocea de la centrul de comandă s'aude iar la radio şi zice:
- Opservăm un fel de probleme minore de stabilizare la navă. Forrest, poţi să introduci în modul manual programul D-şase în compiuteru' de la tribord?
Ce puii mei - ere' că glumea! Io mă-nvârteam ca titirezu' şi în cabină mai ierea ş'o maimuţă liberă mai mul' decât trebea! Maioru' Fritch urla aşa de tare că-mi făcea urechile ţăndări şi nici măcar nu mai puteam să gândesc ceva, da' or'cum esenţialu' la ce vroia ca să zică ierea că urma să ne prăbuşim şi să ardem complect. Am reuşit s'arunc o privire pe ferestuică şi chiar că lucrurile nu părea prea bune pen'că pământu' se apropia de noi al naibii de repede.
WINSTON GROOM
140
Da' pan' la urmă am reuşit io cumva să ajung la compiu-teru' de la tribord, să mă ţin cu mâna d'un panou şi să bag D-şase în maşinărie. Ierea un program proiectat să aterizeze nava spaţială în Oceanu' Indian în caz că dădeam de belea, chestie de care acuma sigur dădusem.
Maioru' Eritch şi Sue se ţinea cu disperare de to' ce-apuca, da' Maioru' Fritch zbiară la un moment' dat:
- Ce naiba faci acolo? După ce i-am zis, ea spune:
- Las-o baltă, căcărez cretin ce eşti, am trecut deja peste Oceanu' Indian. Aşteaptă să ne mai învârtim umpic şi vezi dacă poţi s-aterizezi în Pacificu' de Sud.
Puteţ' să nu mă credeţ', da' nu-ţ' ia prea mult timp să faci înconjom' pământului cân' ieşti într-o navă spaţială, şi Maioru' Fritch ţinea strâns de microfonu' de la radio şi urla la ăia de la centru' de comandă că urma să facem fie o aterizare forţată, fie o amerigzare forţată în Oceanu' Pacific de Sud şi să vină să ne ia d'acolo cât de repede putea. Io loveam butoanele alea ca un dement şi drăguţu' de pământ s-apropia din ce în ce mai tare. Trecem peste ceva ce Maioru' Fritch credea că seamănă cu America de Sud şi dup'aia iar apare numa' apă, cu Polu' Sud în stânga noastră şi cu Australia drept în faţă.
Dup'aia totu' a-nceput să se facă foalte fierbinte şi to' felu' de chiţăieli şi scârţâieli carachioase se auzea din afara navei spaţiale şi dup'aia începe să se zgâlţâie şi să sâsâie ş'aveam pământu fics în faţă. Maioru' Fritch îmi strigă, „Trage maneta paraşutei!" da' io ieream blocat pe scaunu' meu. lea ierea şi iea presată de tavanu' cabinei, ş'uite aşa în momentu' ăla se părea că urma să plecăm în ecscursie pe lumea ailantă, pe considerentu[1] că aveam fo' cinşpe mii de kilometri la oră şi ne îndreptam fics spre o ditamai pata verde de pământ în mijlocu' oceanului. Dacă ne loveam
141
FORREST **GUMP**
de chestia aia la viteza asta, prafu' şi pulberea s'alegea dan noi, şi nici alea.
Da' dup'aia dintr'odată s'aude ceva de genu' „pac" şi nava spaţială se-ncetineşte. Mă uit şi cân'colo, să-ncremenesc că drăguţu[1] de Sue trăsese de maneta paraşutei şi tocma' ne scosese fundurile din rahat. Ş'atuncea mi-am promis c-o să ţin minte să-i dau o banană cân' urma' să se termine toată porcăria.
Or'cum, nava spaţială se legăna înainte şi-napoi atârnată de paraşută, şi se părea c-o să cădem pe ditamai pata verde de pământ - lucru care pan' la urmă nu ierea aşa de bun, pen'că normal trebea să cădem numa' în apă şi dup'aia venea navele să ne ia. Da' pen'că nimica nu mersese bine de cân' pusesem picioru' în şandramaua aia, cine naiba să-se mai mire că ş'acuma lucrurile mergea prost?
Maioru' Fritch vorbea iar la radio şi le zicea la ăia de la centru:
- Tocma' urmează s'atetizăm undeva mai la nord de Australia ezact în ocean, da' nu ştiu sigur unde.
Câteva secunde mai târziu unu' d'acolo răspunde:

- Dacă nu ştii egzact unde ieşti, de ce naiba nu te uiţi pe giam, cap'sec?
Aşa că Maioru' Fritch lasă jos radiou' şi dup'aia se duce
la ferestuică şi zice:
- Iisuse - ere[1] că-i Borneo sau ceva pe lângă, da' cân' a încercat să le spună chestia asta la radio, aparatu' nostru tocma' îs[1] dăduse definitiv duhu'.
Ne apropiasem deja foalte tare de pământ şi nava spaţială încă se bălăngănea atârnată de paraşută. Nu ierea decât junglă şi munţi supt noi, cu escepţia la un lac minu-xul şi de culoare un fel de maro. Lângă lacu' ăla se-ntâmpla ceva numa' că nu ne puteam da bine seama ce. Tot' trei -
WINSTON GROOM
142
io, Sue şi Maioru' Fritch - stăteam cu nasu[1] presat pe giam şi ne holbam în jos, cân' d'odată Maioru' Fritch strigă:
- Dumnezeule sfinte! Aicea nu-i Borneo - sântem în răpciugă aia de Noua Guinee, şi to' rahatu' care se-ntâmplă la sol ere' că are legătură cu vr'un cult Cargo!
Io şi cu Sue ne uitam în jos foalte tare şi jos pe pământ, lângă lac ierea fo' mie de băştinaşi care se uita şi ei la noi, tot' cu mâinile ridicate. Ierea înbrăcaţ' în nişte fuste scurte de iarbă ş'avea păru' smuls, şi câţ'va avea scuturi şi suliţi.
- La naiba, zic io, ce zici că ie ăştia?
- Cult Cargo, zice Maioru' Fritch. în al doilea război mondial paraşutam baloturi cu dulciuri ş'alte chestii de genu' pentru iepuraşii ăştia de junglă ca să-i ţinem de partea noastră, şi d'atuncea n-a uitat niciodată. Cre' că s-a gândit că ierea Dumnezeu sau ceva de genu', şi d'atuncea aşteaptă ca să ne întoarcem. Ş'au construit chiar şi piste rudimentare cu tot tacâmu' - opservi acolo? A marcat chiar şi zona de aterizare cu semnele alea rotunde şi negre.
- Alea arată mai mul' ca nişte oale de gătit, zic io.
- îhî, adevărat, aduce'umpic, zice dup'aia curioasă Maioru' Fritch.
- Nu p'aicea iereau canibali? întreb io.
- Presupun c-o să ne dăm seama destul de curând, zice iea. Nava spaţială se leagănă uşurel spre lac, şi ezact înainte
să aterizăm, ăia începe să bată tobele şi să dea din guri. Nu putem ca să auzim nimica, pen'că sântem în capsulă, da' imaginaţia noastră îs[1] făcea or'cum liniştită treaba.
Căzătura noastră în micu' lac n-a fost prea rea. Capsula a ţâşnit cu apă peste tot şi dup'aia a ricoşat şi dup'aia picat din nou în lac. Se făcuse foalte linişte, şi io cu Sue şi cu Maioru' Fritch ne uitam pe furiş pe ferestuică. La fo' cinci metri mai încolo, pe mal, un întreg trib de băştinaşi stătea şi se uita la noi şi ere' că ierea cei mai fioroşi şi dat' naibii cu putinţă - şi se-ntindea încruntat' spre noi ca să vadă cine sântem. Maioru' Fritch zice că poate că ierea supărat' pen'că nu le aluncasem nimica din nava spaţială. Or'cum, a zis că stă să se gândească ce să facem acuma, pe considerentu' că dacă tot ajunsesem cu bine pân'acia, n-avea de gând ca să facă nicio mişcare greşită cu arătările astea. Fo' şapte sau opt dintre cei mai nămiloi băştinaşi sare în apă şi începe ca să ne împingă spre ţărm.
Maioru' Fritch încă mai stătea să se gândească şi d'odată s-aude lovitură barosană la uşa navei spaţiale. Ne uităm tot' unu' la ălălant da' Maioru' Fritch zice:
- Nimenea nu mişcă. Şi io zic:
- Poate c-o să se inerveze dacă nu îi lăsăm înăuntru.
- Linişte, zice iea, şi poate c-o să creadă că nu-i nimeni înăuntru ş-o să plece.
Aşa c-am aşteptat, da' numa' că dup-o vreme iar s-aude altă ciocănitură la uşa capsulei.

gWINSTON GROOM

V

142

io, Sue şi Maioru' Fritch - stăteam cu nasu' presat pe giam şi ne holbam în jos, cân' d'odată Maioru' Fritch strigă:
WINSTON GROOM
144
Io zic „Nu ie politicos să nu răspunzi la uşă?", şi Maioru Fritch şuieră la mine „Tacă-ţi fleanca, creier pane, nu vezi că oamenii ăştia ie periculoşi?"

Dup'aia dintr-o dată Sue frumosul se duce şi deschide el uşa. în faţa uşii ierea cel mai mare cioroi de-l văzusem de cân' jucasem cu slăninoşii ăia labagii din Nebraska pe Orange Bowl.
Are un os băgat prin nas şi poartă o fustă de iarbă şi ţine-n mână o suliţă şi-n juru' gâtului avea o grămadă de şiraguri de mărgele, şi păru' semăna umpic cu peruca de Beatles pe care de-o purta Tom O'Bedlam Nebunu' în piesa de Shakespeare.
Gagiu' ăsta părea să fie foalte suprins cân' l-a văzut pe Sue că se uita fics la el din uşa navei spaţiale. De fapt, l-a pocnit aşa de rău năuceala, că imediat s-a prăbuşit leşinat la pământ. Maioru' Eritch şi cu mine trăgeam iar cu ochiu' pe ferestuică, şi cân' tot' ăilanţi băştinaşi l-a văzut pe tip că pică ca secerat pe jos, a tăiat-o în tufişuri şi s-a ascuns - pro'abil ca s-aştepte să vadă ce se-ntâmplă dup'aia, mă gândeam io.
Maioru' Fritch zice: „Stai pe loc - nu te mişca", da' dră-guţu' de Sue a pus mâna p-o sticlă care ierea p'acolo şi dup'aia a sărit afară din capsulă ş'o toarnă pe faţa gagiului ca să-l trezească. D'odată ăla se ridică şi-ncepe să bolborosească şi să tuşească şi să scuipe şi să dea dan cap dintr-o parte-n alta. Se trezise, nimic de zis, numa' că Sue loase să-i toarne pe faţă sticla în care urinasem io cu succes. Dup'aia gagiu' o recunoaşte iar pe Sue, şi şi-a aluncat mâinile-n sus şi lăsat la pământ cu faţa-n jos ş'a-nceput să se închine şi să se târâiască cum face arabii. Şi dup'aia din tufişuri a ieşit şi restu' şi se mişca încet şi foalte speriat', cu ochii cât cepele, gata s'arunce cu suliţile. Gagiu' care stătea pe jos s-a oprit din închinat

pentru un moment şi se uită şi cân' îi vede p'ăilanţi şi le strigă ceva şi ăia lasă suliţile de-o parte şi vin şi s'adună în juru' navei spaţiale.
- Acu' arată destul de prietenoşi, zice Maioru' Fritch. Cre' c-ar fi bine să ieşim şi să ne prezentăm. Or'cum tipii de la NASA o să fie aicea în câteva minute ca să ne ia. Pan' la urmă s-a dovedit că asta ierea cea mai mare idioţenie de o auzisem io vr'odată în viaţă - şi-nainte şi după.
Aşa că Maiorul Fritch şi cu mine ieşim afară din nava spaţială şi tot' băştinaşii începe să facă „oooooh" şi „ahhhhh". Gagiu' care ierea pe jos se uită la noi cu ochii beliţi, da' dup'aia se ridică şi zice:
- Noroc - io băiat bun. Cine ie voi? şi întinde mâna. Io dau noroc cu el, da dup'aia Maioru' Fritch încearcă să-i spună cine ieream noi şi zice că noi ieream, „participanţi în misiunea de antrenament pentru zbor spaţial multi-orbital pre-planetar sub-gravitaţional şi inter-sferoidal a NASA."
Tipu' stătea efectiv şi se holba la noi de parcă ieream marţieni, şi dup'aia io adaug:
- Noi sântem americani şi dintr-o dată i se luminează faţa şi zice:
- Pe bune! Americani! Ce chestie nemaipomenită -măi să fie!
- Vorbeşti engleză? întreabă Maioru' Fritch.
- Ba' bine că nu, zice el. Am şi fost în America, în timpu' războiului. Am fost recrutat de Direcţia pentru Servicii Strategice ca să învăţ limba engleză şi apoi am fost trimis aici ca să organizez triburile noastre pentru războiul de gherilă cu japonezii. La toată treaba asta, ochii Iu' Sue d'odată s-a luminat.

Muma' că mie mi se părea o chestie foalte ciudată - un dihai goriloiu' ca ăsta vorbea americana aşa de bine fics unde ş'a-nţărcat dracu' copiii, aşa că zic:
- Unde-ai fos' la şcoală?
- Păi am fost la Yale, drăguţu' de tine zice el. Boola-Boola, şi to' restu'. Cân' a zis „boola-boola", tot[1] ăilanţi nepricopsit' a-nceput să intoneze şi ei, şi tobele a-nceput iară, până cân' zdrahonu' le-a făcut semn să-nceteze.
- Pe mine mă cheamă Dihai Şam, ne zice, sau cel puţin aşa mă chema la Yale. Numele meu adevărat este foalte dificil de pronunţat. Ce plăcere că treceţi pe la noi. Serviţi nişte ceai?
Io şi cu Maioru' Fritch ne uitam unu' la altu'. Ea aproape că-ş' înghiţise linba, aşa că io zic „Da, am fi încântat'," şi dup'aia Maioru' Fritch îs[1] drege vocea şi dup'aia îngaimă pe un ton destul de înalt „Aveţi cumva un telefon pe care să-l putem folosi?"
Dihai Şam se cam încruntă şi dă din mâini şi dup'aia tobele începe iară să bată şi noi sântem ecscortaţ' în junglă şi toată lumea cânta „boola-boola".
Tribu' avea un sătuleţ micuţ în junglă cu colibe de crengi şi tot tacâmu' ezact ca-n filme, şi coliba Iu' Dihai Şam ierea a mai mare dintre toate, în faţa ei avea un scaun care semăna c-un tron, şi fo' patru sau cinci femei la bustu' gol făcea to' ce le zicea el. Unul dintre lucrurile pe care le-a zis ie s'aducă

nişte ceai şi dup'aia ne arată douo pietre mari pe care să stăm io şi cu Maioru' Fritch. Sue se ţinuse to' timpu' după noi şi mă ţinea de mână, şi Dihai Şam îi face semn să s-aşeze jos.
- Aveţi un urangutan nemaipomenit, zice Şam. De unde îl aveţi?"

- Lucrează pentru NASA, zice Maioru' Fritch. Nu prea părea deloc mulţumită de situaţea noastră.
- Ei ca să vezi! zice Dihai Şam. E plătit?
- Cre' că i-ar plăcea o banană, zic io. Dihai Şam îndrugă ceva şi una dintre femeile băştinaşe îi aduce o banană Iu' Sue.
- îmi cer mii de scuze, zice Dihai Şam, cred că n-am avut plăcerea să vă-ntreb cum vă numiţi.
- Maioru' Janet Fritch, Forţele Aeriene ale Statelor Unite. Cod personal 04534573. Asta este tot ce vă voi spune.
- Ah, draga mea doamnă, zice Dihai Şam. Nu sunteţi prizoniera noastră. Noi suntem un trib foalte înapoiat. Unii zic că nu am progresat foalte mult din epoca de piatră. Nu avem intenţii rele.
- Nu vă mai spun nimic altceva până nu-mi dat' voie să folosesc telefonu' zice Maiorul Fritch.
- Este decizia dumneavoastră, zice Dihai Şam. Şi tu tinere?
- Pe mine mă cheamă Forrest, îi spun.
- Zău!, zice el, Ţi s-a pus numele după faimosul general din Războiul Civil, Nathan Bedford Forrest?
- Da, zic io.
- Cât de interesant, îmi cer scuze, Forrest, unde ai mers la şcoală?
Mă gândeam să-i zic toată tărăşenia cu mersu' la Universitatea din Alabama o perioadă, da' dup'aia m'am gândit să fiu prudent, aşa că i-am zis că am fost la Harvard, lucru care nu ierea chiar o minciună.
- Ah, Harvard - bătrânul Carminium[1], zice Dihai Şam. Da, cunosc bine universitatea. Nişte confraţi fermecători,
[1] Carminium = carmin, purpuriu; culoare specifică a Universităţii Harvard, prezentă şi în numele ziarului universitar fondat în 1873, „Harvard Crimson" |crimson (engl.) + carmin] (n.t.)

chiar dacă n-au putut intra la Yale.'Şi dup'aia a-nceput să râdă în hohote. De fapt, din punctul ăsta de vedere, chiar arăţi ca un tip de la Harvard, zice el. Io or'cum miroseam că urmează nişte belele.
Se făcuse dup'amează târziu şi Dihai Şam le-a zis la câteva dintre femeile băştinaşe să ne arate unde urma ca să stăm. Ierea vorba de o colibă de crengi cu pământ bătătorit pe pos' de podea şi c-un fel de mic hol pe pos' de intrare, şi-mi aducea niţel aminte de cocioaba unde se dusese Regele Lear. Dup'aia doi vlăjgani cu suliţi a venit şi s-a pus pe păzit afară la uşă.
Toată noaptea băştinaşii a bătut din tobe ş'a cântat „boola-boola", ş-am putut vedea afară pe uşă că instalase în centru un cazan enorm şi făcuse focu' sup' el. Io şi cu Maioru' Fritch nu prea ştiam ce să credem la toată tărăşenia asta, da' ere' că drăguţu' de Sue ştia, pen'că stătea singul într-un colţ ş'arăta foalte mohorât.
Pe la ora nouă sau zece încă nu ne dăduse nimica de mâncare, şi Maioru' Fritch zice că mai bine să mă duc să-l întreb pe Dihai Şam poate ne dă ceva de cină. Am încercat ca să ies pe uşă da' ăia doi băştinaşi şi-a încrucişat suliţile în faţa mea, ş'am înţeles aluzia şi dup'aia am intrat la loc înăuntru. D'odată îmi pică fisa că de ce nu fusesem invitaţi la masă - noi *feream masa.* Ieste o perspectivă foalte tristă. Dup'aia tobele încetează şi tot' se opreşte din cântat „boola-boola". D'afară s-aude cum cineva scoate nişte ţipete ascuţite şi al'cineva îi răspunde to' cu nişte ţipete ascuţite ş'ăsta semăna cu Dihai Şam. Chestia aia a durat niţel şi se părea că cearta aia sencinsese destul de tare. Fics cân' părea că ajunsese în ultimu' hal de urlat, auzim d'odată un fel de „zdrang", ca şi cum cineva tocma' fusese pocnit în cap c-o scândură sau ceva de genu' ăsta. Dup'aia a fost

umpic de linişte şi dup'aia tobele a-nceput iar să bată şi toată lumea intona iară „boola-boola".
Neaţa următoale stăteam la noi în colibă şi dup'aia intră Dihai Şam şi zice:
- Bună dimineaţa! Aţi dormit bine?
- Apsolut deloc, zice Maioru' Fritch. Pentru numele Iu' Dumnezeu, cum ţe'aî închipuit că puteam să dormim cu tot tontoroiu' ăla d'afară?

Dihai Şam face o mutră foalte supărată şi zice:
- Ah, îmi cer scuze pentru asta. Dar vedeţi dumneavoastră, oamenii mei... hmm... aşteptau un ceva daruri când au văzut nava căzând din cer. Aşteptăm din 1945 să vă întoarceţi şi să ne mai aduceţi cadouri. Când au văzut că nu aveţi nimic, în mod firesc s-au gândit că voi sunteţi cadoul, şi erau gata să vă gătească şi să vă mănânce aşa că a trebuit să îi conving că nu era aşa.
- Faci mişto de mine, jmechere, se esprimă Maioru' Fritch.
- Chiar din contra, zice Dihai Şam. Vedeţi dumneavoastră, tribul meu nu este, după cum ştiţi şi dumneavoastră, *civilizat*- cel puţin după criteriile americane - pe motivul că au o atracţie deosebită pentru carnea de om. în special carne albă.
- Vrei să-mi zici că oamenii tăi îs canibali? zice Maioru' Fritch. Dihai Şam dă din umeri:
- Da. Cam cu asta ar fi echivalent.
- Ie dezgustător, zice Maioru' Fritch. Ascultă, trebuie să garantezi că nu păţim nimica, şi că ajungem cu bine de aici înapoi la civilizaţie.Echipe de căutare de la NASA sânt pe punctu' de a sosi în orice clipă. Cer să ne trataţi cu aceeaşi demnitate pe care aţi acorda-o unei naţiuni aliate.
- Of..., zice Dihai Şam, exact acest lucru doreau să facă noaptea trecută.

- încă n-am terminat! spune Maioru' Fritch. Cer să fim eliberaţi imediat şi să ni se dea voie să ne-ndreptăm spre cel mai apropiat oraş sau loc unde egzistă un telefon.
- îmi pare rău, zice Dihai Şam, dar acest lucru este cvasi-imposibil. Chiar şi în cazul în care v-am elibera, pigmeii v-ar prinde înainte să faceţi o sută de metri în junglă.
- Pigmei? întreabă Maioru' Fritch.
- Da. Suntem în război cu pigmeii de generaţii întregi. Cred că la un momen' dat cineva a furat un porc - nimeni nu îşi mai aduce aminte cine sau unde - un detaliu pierdut în legendă. Dar suntem practic înconjuraţi de pigmei şi am fost din totdeauna.
- Or'cum, zice Maioru' Fritch, Aş prefera să risc cu pigmeii decât să mai stau cu o grămadă de canibali împuţit' -pigmeii nu sânt canibali, nu?
- Nu doamnă, zice Dihai Şam, pigmeii sunt vânători de capete.
- Grozav, zice Maioru' Fritch acră la voce.
- în ceea ce priveşte noaptea trecută, adaugă Dihai Şam, am reuşit să vă salvez de la cazan, dar nu ştiu cât pot îmi mai ţin oamenii în şah. Sunt foalte hotărâţi să profite de aparaţia dumneavoastră într-un fel sau altul.
- Chiar aşa? Ca de egzemplu cum? întreabă Maioru' Fritch.
- Ce să spun... de exemplu maimuţa dumneavoastră. Cred că ei ar dori cel puţin să fie în stare să mănânce maimuţa.
- Acest urangutan este proprietatea ecsclusivă a Statelor Unite ale Americii, zice Maioru' Fritch.
- Cu toate acestea zice Dihai Şam, Cred că ar fi un gest diplomatic important din partea dumneavoastră.
în timpu' ăsta drăguţu' de Sue ierea foalte posomorât şi dădea încet dan cap şi se uita cu mare tristeţe la uşă.

- Iar după aceea, continuă Dihai Şam, cred că în perioada în care sunteţi aici aţi putea să ne ajutaţi cu ceva.
- Cu ce anume? zice Maioru' Fritch cu suspiciune.
- Ar fi vorba, zice Dihai Şam, de o colaborare agronomică. Agricultură. Vedeţi dumneavoastră, eu am încercat în permanenţă să îmbunătăţesc infama soartă a tribului meu. Şi nu cu mult timp în urmă mi-a venit o ideie. Dacă am putea să folosim avantajul solului fertil de aici şi să îl combinăm cu câteva tehnici agronomice moderne, poate că am putea în acest mod să ieşim din dificultatea condiţiei noastre tribale şi să ne asumăm un rol pe piaţa mondială. Pe scurt, să părăsim această economie înapoiată şi perimată şi să devenim o rasă viabilă şi cultivată de oameni.
- Ce fel de agricultură? întrebă Maiorul Fritch.
- Bumbac, scumpa mea doamnă, bumbac! Regele agricol al banului gheaţă! Această plantă a ridicat un imperiu în ţara dumneavoastră cu ceva timp în urmă.
- Vă aşteptaţi ca noi să cultivăm bumbac? a ţipat strident Maioru' Fritch.
- Pe posterioru' tău dulce că egzact la asta mă aştept, zice Dihai Şam.
Ş'aşa că iată-ne plantând bunbac. Hectare peste hectare, peste hectare de bunbac. Peste tot, de la dracu'n praznic până unde ş'a-nţărcat nevastă-sa copiii. Dacă ierea vr'un lucru de care puteam ca să fiu sigur în viaţă ierea că,

dacă o să-mi scap f odată pielea d'acolo, n-o să mă fac plantator de bunbac pentru nimic în lume.
Câteva lucruri s-a mai întâmplat după prima zi în junglă petrecută cu Dihai Şam şi cu canibalii. Primu' lucru ierea că Maioru' Fritch şi cu mine l-am convins pe Dihai Şam să nu ne oblige ca să-l dăm pe drăguţu' de Sue să-l halească ăia. Am reuşit ca să-l facem să-nţeleagă că Sue ie mai bun la plantat bunbac decât gătit pe masa ălora. Ş'aşa că-n fiecare ziuliţă lăsată de la Dumnezeu, Sue frumosu' ieşea cu noi la câmp şi purta o pălărie de paie ş'avea o geantă de pânză cu seminţe şi planta zor nevoie bunbac.
Plus că, pân'tr-a treia sau a patra săptămână de cân' ierea acolo, Dihai Şam intră la noi în colibă şi zice:
- Fii atent la mine, Forrest, băiete, ştii să joci şah? Şi io zic:
-Nu. Şi el zice:
- Păi, tu mi-eşti om de Harvard, s-ar putea să-ţi placă. Ş'am dat din cap că da, ş'aşa am învăţat io să joc şah.
153
FORREST **GUMP**
Dup'aia, în fiecare seară după ce termenam cu munca pe ogoarele de bunbac, Dihai Şam îs' scotea tabla de şah şi ne aşezam lângă foc şi jucam până noaptea târziu. Mi-a arătat toate mutările şi-n primele zile m-a-nvăţat strategie. Da' dup'aia a renunţat să mă mai înveţe, pen'că începusem
să-l bat.
Dup'aia mai trece niţel şi jocurile începe ca să devină mai lungi. Câteodată dura zile-ntregi, pen'că Dihai Şam nu prea putea să se otărască unde să mute. Stătea înţepenit în faţa tablei şi studia piesele alea de pe iea şi pan' la urmă făcea ceva cu una' dintre iele cu greu, da' de bătut nu m-a bătut niciodată. Cât'odată se inerva foalte tare pe el înşişi şi se lovea cu un băţ în picior sau se dădea cu capu' de fo' stâncă sau ceva de genu' ăsta.
- Pentru un tip de la Harvard, eşti un jucător de şah destul de bun, zicea el, sau mai zicea, măi Forrest, de ce ai făcut
mutarea aia?
Io nu ziceam nimica, sau doar dădeam dan umeri, şi chestia aia îl făcea să-ş' iasă din minţi.
într-o zi zice:
- Ştii Forrest cum ie treaba? Io sân' foalte bucuros că ai venit aici, c'aşa am şi io cu cine să joc şah şi sunt foalte bucuros îm'plus şi că te-am salvat de la cazan. Da' mima' un singur lucru te rog, aş vrea şi io să câştig o partidă de
şah cu tine.
Şi dup'aia Dihai Şam îs' plescăie fălcile şi, chiar dacă iereai idiot, ţ'ai fi dat seama că dacă îl lăsam să câştige numa' un singur joc, urma să fie foalte satisfăcut de chestie şi dup'aia urma să mă pună pe meniu' de dineu instantaneu. Cu chestia asta mă ţinea mereu în alertă la şah, dacă-nţelegeţ' ce vreau să zic.
între timp s'a-ntâmplat ceva foalte ciudat cu Maioru' Fritch.
WINSTON GROOM
154
într-o zi se-ntorcea de la plantaţia de bunbac cu mine şi cu Sue, când o ditamai labă mare şi neagră iese dintr-un desiş încâlcit de tufişuri şi îi face semn că să se ducă pân'aco-lo. Io şi cu Sue ne oprim, şi Maioru' Fritch se duce lângă tufişuri şi zice: „Cine-i acolo?" Dintr-odată, laba aia uriaşă se-ntinde prin frunziş ş'o prinde pe Maioru' Fritch ş-o trage în tufiş. Sue şi cu mine ne uităm unu' la altu' ş'alergăm la locu' unde se-ntâmplase pocinogu'. Sue ajunge acolo primu' şi io ieream gata ca să sar io înşimă în tufişuri, cân' d'odată Sue mă opreşte, începuse să dea din cap şi să-mi facă semn să plec, ş'atuncea ne-am îndepărtat niţel ş'am aşteptat. To' felu' de zgomote venea dinăuntru d'acolo şi tufişurile se clătina de mama focului. Pan' la urmă m'am bunghit că ce se-ntâmpla, mai ales că dan tonu' vocii Iu' Maioru' Fritch ierea clar că nu ierea în niciun pericol, aşa că io şi cu Sue ne-am întors în sat.
Cam la o oră mai târziu, iete c'apare şi Maioru' Fritch ş'un drăguţ de hăndrălău care zânbea cu gura pan' la urechi. Ea îl ţinea de mână şi mergea înainte. Dup'aia l-a adus în colibă şi îmi zice:
- Forrest, vreau să faci cunoştinţă cu Grurck, şi îl trage mai în faţă.
- Salut, zic io. îl mai văzusem pe tipu' ăsta înainte prin sat. Grurck rânjea şi dădea dan cap şi io dădeam şi io la rându' meu din cap. în timpu' ăsta Sue îl scărpina la boaşe.
- Grurck mi-a zis că să mă mut cu el, zice ea şi io cred c-o să fac chestia asta, din momen' ce or'cum ie cam aglomerat aicea cu noi trei, ce părere ai?
Io am dat din cap că da.
- Forrest. N-o să spui la nimeni despre treaba asta, nu-i aşa? întreabă Maioru' Fritch.
155
FORREST **GUMP**

Ce vroiam io să ştiu ierea cui naiba credea ea c-o să m-apuc să-i zic! Da' am dat din cap că nu şi Maioru' Fritch ş'a loat calabalâcu' şi s-a cărat să stea la Grurck. Ş'asta a fos' povestea.
Zilele şi lunile şi dup'aia anii a venit ş'a trecut, şi în fiecare zi io şi Sue şi Maioru' Fritch lucram într-una pe plantaţiile de bunbac, ş'aproape c-am început să mă simpt ca unchiu' Remus[1] sau ceva de genu' ăsta. Noaptea, după ce i-o articulez suculent Iu' Dihai Şam la şah, intru în colibă şi mai stau niţel cu Sue. Am ajuns în stadiu' în care Sue şi cu mine aproape că ne înţelegem unu' cu altu', prin to' felu' de mormăituri, ecspresii faciale şi dat dan mâini. După multe chinuri şi timp pierdut, am reuşit să reconstitui povestea vieţii lui, şi s-a dovedit că şi el ierea aproape la fel de necăjit ca şi mine.
Cân' d'abea ierea o maimuţă minuxulă, mama Iu' Sue şi tata Iu' Sue se plinba într-o zi pan junglă şi d'odată apare nişte ţipi care alunea peste el o plasă, şi îi prinde şi îi ia cu japca. Aşa că dup'aia o perioadă a trebuit să stea cu unchi-su şi mătuşi-sa până cân' el l-a alungat că zicea că mânca prea mult, şi dup'aia a trebuit ca să se descurce de unu' singul.
Or'cum cică îi ierea bine ş'aşa, toată ziua se hâţâna prin copaci şi mânca banane şi n-avea nicio treabă până cân' într-o zi l-a mâncat în cur să vadă ce se întâmplă în restu' lumii, şi hâţa-hâţa dântr-o cracă-n alta a ajuns la marginea junglei unde ierea un sat. Dup'aia i s-a făcut sete ş-a coborât la un izvor ca să bea nişte apă cân' d'odată a apărut

' Personaj literar, fost sclav şi ulterior servitor în conacul unui plantator de bumbac şi figură centrală în căr;ile de povestiri ale lui Joel Chandler Harris (1848-l908), care descriu universul folcloric al sclavilor negri din sudul american (n.t.)

un gagiu care lopăta într-o pirogă. Sue numai văzuse în viaţa lui o pirogă, aşa că se opreşte ca să se uite la ea pan' cân' tipu' cu piroga a ajuns la el. Sue a crezut că ăla vroia să-l plinbe şi pe el, da' în schinb to'arşu l-a pocnit pe Sue în cap c-o lopată şi dup'aia l-a legat de picioare şi dup'aia, pan' să se bungheascâ ce şi cum, l-a vândut la un tip care l-a dus la o ecspoziţie la Paris.
La ecspoziţie ierea şi alt urangutan, o femelă pe care o chema Doris, care ierea una dintre cele mai mişto maimuţe pe care le văzuse el vr'odată, şi dup'aia amândoi s-a îndrăgostit. Tipu' care organiza ecspoziţiile i-a plinbat pan' toată lumea şi or'unde se ducea atracţia principală ierea să-i pună pe Doris şi pe Sue înpreună într-o cuşcă ca toată lumea să-i poată vedea cum şi-o înşuruba foalte artistic unul la altu' - cam ăla ierea genu' de ecspoziţii pe care le organiza tipu'. Or'cum, chestia a fos' destul de penibilă pentru săracu' Sue, da' n-avea ce să facă, pen'că ierea singura ocazie de'o aveau, din momen' ce nu putea s-o facă prin corespondenţă.
Dup'aia, odată cân' ierea la o ecspoziţie în Japonia, vine un tip la proprietaru' care avea şandramaua şi se oferă s-o cumpere pe Doris. Ş'aşa a plecat Doris, şi dusă a fost, şi Sue nu ştia unde, şi iar rămăsese singul.
Chestia aia îl schinbase complect pe Sue. A devenit mai morocănos şi, când îl etalau la ecspoziţii, începea să mârâie şi să-şi arate colţii şi dup'aia se chircea şi făcea un cârnat ş'arunca cu nobilu' produs în lumea care plătise bani grei ca să vadă cum se comportă un urangutan.
Cân' toată chestia asta s-a prelungit, tipu' cu ecspoziţiile s-a săturat şi l-a vândut pe Sue unora de la NASA, ş'uite-aşa ajunsese el aicea. Io înţelegeam perfect cum se simple, mai ales că ierea dor rău de Doris, şi mie mi-era

to' la fel de dor de Jenny Curran, şi nu trece-o zi fără să mă gândesc oare ce mai face şi ce s-o fi-ntâmplat cu iea. Aşa că amândoi ieream acolo, împotmolit' fics unde'ş priponise mutu' iapa.
Una peste alta, aventura plantaţiei de bunbac a Iu' Dihai Şam depăşea or'ce putere de imaginaţie, or'cât de fantezistă. Am semănat până ne-a ieşit peri albi şi dup'aia am recoltat balot după balot, balot după balot; totu' ierea dup'aia depozitat în nişte barăci babane de crengi pe care canibalii le ridicase special. Dup'aia, într-o bună zi Dihai Şam zice că în sfârşit tocma' venise timpu' să s'apuce să construiască o barcă mară - o barjă - ca să-ncarce bunbacu' şi să se lupte cu pigmeii ca să poată tranversa ţinutu' lor şi s'ajungă în locu' în care puteam să vindem bunbacu' şi să ne-nbogăţim.
- Am plănuit totu', zice Dihai Şam. Mai întâi vindem bunbacu' la licitaţie şi ne luom banii. Dup'aia o să cunpărăm to' felu' de lucruri de care are nevoie tribu' meu.
Io l'am întrebat despre ce ierea vorba şi el zice:
- Aah, ştii şi tu, colega, mărgele şi brelocuri, poate fo' oglindă sau douo - un casetofon portabil şi poate o cutie de trabucuri Cubaneze de calitate - ş'o ladă poate douo de băutură.
Cu alte cuvinte cam ăsta ierea genu' de afacere în care ieream vârât'.
Or'cum, trece câteva luni şi noi tocma' strângeam ultima recoltă din sezonu' ăla. Dihai Şam terminase şi el de

curând barja cu care urma să tranversăm ţinutu' pigmeilor spre oraş, şi dup'aia, în seara dinaintea plecării organizează un bairam grupa mare ca să sălbătorească toată treaba şi de asemenea ca s'alunge spiritele rele. Tot tribu' stătea adunat în juru' focului şi cânta „boola-boola" şi bătea de zor la tobe. îm'plus scosese şi ceaunu'
WINSTON GROOM
158
cel mare şi îl pusese la fiert pe foc, da' Dihai Şam zicea că ie doar „un gest sinbolic."
Stăteam şi jucam şah şi, pe cuvânt de onoare dacă nu ieream foalte emoţionant, de-mi venea să urlu! Muma' să ne apropiem de oraşu' ăla şi ne căram definitiv d'acolo cu surle şi trânbiţe. Drăguţu' de Sue ştia şi el toată treaba, pen'că stătea acolo şi rânjea cu gura pan' la urechi şi se gâdila la supţioară.
Tocma' jucasem una sau douo partide de şah şi tocma' urma s-o terminăm p'a treia, cân' d'odată mă uit pe tablă şi al naibii Dihai Şam tocma' îmi dăduse şah. Zânbea cu toată faţa, şi pe întunericu' ăla îi vedeam doar dinţii, şi io atuncea mă gândesc că trebea să ies urgent din situaţea aia.
Singura problemă ierea că nu mai puteam. Se-ntâm-plase că dădusem vrabia din mână p'aia de pe gard sau, cu alte cuvinte, cât timp îmi număram io puii care nu-i clocise încă cloşca, ajunsesem cu partida într-o situaţ'e imposibilă şi fără scăpare. Nu prea mai ierea nicio ieşire.
Am studiat io umpic poziţia şi-n timpu' ăsta dinţii zânbitori a Iu' Dihai Şam îmi reflecta pe faţă focu' care ardea sup[1] căldare, şi dup'aia zic:
- Ştii ceva, trebe să fac pipi. Dihai Şam a dat dan cap rânjind de fericire, şi să steie mâţa-n coadă daca nu ierea prima oară cân' zisesem chestia aia şi, în loc să-mi pun pielea la fript, mi-am salvat-o
M-am dus în spatele colibei ş'am făcut pipi, da' dup'aia, în loc să mă întorc la partida de şah, am intrat în colibă şi l-am pus la curent pe Sue cu toată treaba. Dup'aia m-am furişat la coliba Iu' Grurck ş'am strigat-o în şoaptă pe Maioru' Fritch. Cân' a ieşit, i-am esplicat şi ei tărăşenia şi i-am zis că cel mai bine ar fi să ne căram d'acolo cât putem de repede, înainte să ne pună ăia la înăbuşit sau mai rău.
159
FORREST **GUMP**
Aşa că ne-am otărât cu toţii ca s-o întindem. Grurck zice că şi el o să vină cu noi, pe motivu' că el ie îndrăgostit de Maioru' Fritch - sau or'cum ceva de genu' ăsta. Dup'aia, tot' patru am început să ne furişăm spre ieşirea din sat ş'am ajuns până pe malu' râului şi, tocma' ne pregăteam să ne urcă într-o pirogă a băştinaşilor, când d'odată mă uit şi-l văd pe Dihai Şam în faţa mea cu fo' mie de băştinaşi d'ai lui, privindu-mă cu răutate şi aparent foalte dezamăgit.
- Ce credeai, colega, zice el, chiar credeai că păcăleşti tu un drac mai împieliţat?
Şi io-i zic:
- Ăă, ştii, noi tocma' vroiam ca să facem o plinbare romantică cu piroga - înţelegi ce vreau să spun?
- Mda, zice el, cam ştia ce vroiam să spun, şi dup'aia oamenii lui ne-a înfăşcat şi ne-a basculat înapoi în sat, sup' pază. Ceaunu' de gătit clocotea şi scotea aburi grupa mare şi pe noi ne-a legat de nişte pari înfipt' în pământ ş'aşa că perspectiva nu ierea foalte ispititoare.
- Dragă colega, zice Dihai Şam, într-adevăr este vorba de o turnură neplăcută a evenimentelor. Da' încearcă să vezi situaţ'ea şi din alt punct de vedere, ş'anume că cel puţin vei putea să te consolezi cu ideia că ai hrănit fo' câteva guri înfometate rău. Plus că trebe să-ţ' zic şi chestia asta - eşti fără îndoială cel mai bun jucător de şah de l-am întâlnit io vr'odată, şi io am fost, vorba aia, campionul de şah de la Yale tot' ăia trei sau patru ani cât am fost acolo.
- Cât despre dumneavoastră, doamnă, îi zice Dihai Şam Iu' Maioru Fritch, îmi pare rău să fiu în situaţia de a pune capăt micei dumneavoastre *aferd'amurcu* Grurck, dar ştiţ' cum ie.
- Nu, nu ştiu cum ie, sălbatic împuţit, zice Maioru' Fritch. Unde vrei s-ajungi cu toate astea? Ar trebui să-ţ' fie ruşine!
WINSTOM GROOM
160
- Cre' c-ar fi bine să vă servim împreună cu Grurck pe acelaşi platou, s'amuză Dihai Şam, mix-grill cu umpic de carne albă şi neagră - eu însumi voi lua o coapsă, sau poate un sân, ne ne, mda, aia ar fi o alegere pe cinste!
- Jigodie abominabilă şi dezgustătoare! zice Maiorul Fritch.
- Te oftici! zice Dihai Şam. Ş'acuma, să-nceapă ospăţul! Dup'aia câţ'va a-nceput să ne dezlege ş'un grup de cioroi d'ăia ne-a loat pe sus să ne ducă la cazan, întâi l-a ridicat pe săracu' Sue, pen'că Dihai Şam zisese c-o să dea gust la „supă", şi îl ţinea deasupra cazanului, şi cân' colo, apsolut dintr-odată zboară o săgeată care mi ţi-l smulge pe Sue. Ăla de-l ţinea cade şi dup'aia Sue se prăvăleşte şi el deasupra lui. Dup'aia începe să plouo c'o grămadă de săgeţ' venind dispre marginea junglei, şi toată lumea intră-n panică.

- Sunt pigmeii! strigă Dihai Şam. La arme! şi tot' a-nceput s'alerge să-şi ia suliţile şi cuţitele.
Din momen' ce noi n-aveam suliţi sau cuţite, Maiorul Fritch, io, Sue şi Grurck o luăm la fugă din nou spre râu, da' nu reuşim să facem nici câţ'va metri pe cărare şi dântr'odată ne trezim luat' şi ridicat' cu picioarele-n sus în nişte capcane de erea instalante sus în pomi.
Atârnam acolo, cu capu'n jos ca liliecii, de ne venea sângele-n cap, şi dup'ai d'odată iese din tufişuri un individ mai mititel, ş'ăla începe ca să chicotească şi să râdă de mama focului de noi că ieream făcut' mănunchi d'o cracă. Din sat s-auzea to' felu' de ţipete sălbatice, da' după un timp s-a făcut linişte. Dup'aia vine o ceată de pigmei la noi şi taie frânghiile şi ne dă jos din pom şi dup'aia ne leagă de mâini şi de picioare şi ne ia la marş înapoi în sat.

Maiculiţă mare ce peisaj acolo! îl capturase pe Dihai Şam şi pe tot' băştinaşii lui şi îi legase pe tot' de mâini şi de picioare. Şi să părea că urma să-i arunce în cazan la fiert.
- Zău, colega, zice Dihai Şam, se pare c'ai fost salvat la momentu' oportun, nu?
Io dau din cap că da, da[1] nu ieream încă sigur dacă nu nimerisem din lac în puţ.
- Uite cum ie treaba, zice Dihai Şam, io şi toar'şii mei se pare c'am înbulinat-o, da' poate tu pot' să scapi. Dacă reuşeşti să pui mâna pe musicuţa aia a ta şi să cânt' ceva rapid, s'ar putea să-ţi salvezi fundu'. Regele pigmeilor ie înnebunit după muzică americană.
- Mulţam, îi zic.
- N-ai pentru ce, colega, zice Dihai Şam. Dup'aia pigmeii îl ridică sus şi-l ţinea deasupra cazanului, şi d'odată el îmi strigă „cal ge trei ia nebunu' de naş cinci - şah mat -aşa te-am bătut!"
Dup'aia a urmat un dihai pleosc şi dup'aia tot' băştinaşii legaţi a Iu' Dihai Şam începe să cânte iar „boola-boola". Lucrurile nu stătea prea bine pentru nimenea.
După ce-a terminat de gătit tribu' Iu' Dihai Şam şi le-a scurtat la tot' capetele, pigmeii ne-a atârnat de nişte beţe lungi şi ne-a cărat, cu capu-n jos ca pe mistreţ', în junglă.
- Ce crezi că urmează să facă cu noi? îmi strigă Maioru' Fritch.
- Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, îi răspund, şi chestia aia ierea adevăru' gol goluţ'. Ieream obosit de toate căcăţişurile alea. Purşi-sinplu nu mai puteam îndura.
Or'cum, după fo' zi sau douo ajungem la sătucu' pigmeilor, şi ezact cum îmi închipuiam, avea o mulţime de colibe mici şi drăgălaşe într-o poiană din junglă. Ne-a cărat până la o colibă din mijlocu' poienii unde ierea o ceată de pigmei care stătea p'acolo - ş'un individ d'ăla mic cu o barbă lungă şi albă şi fără dinţ' stătea pe un scaun înalt, ca un copil. Am presupus că ăla trebea să fie regele pigmeilor.
Pigmeii care ne-adusese ne-a trântit pe pământ şi dup'aia ne-a dezlegat şi noi ne-am ridicat în picioare şi ne-am scuturat de praf şi regele pigmeilor începe să trăncăne într-un fel de bolboroseală păsărească şi dup'aia se dă jos de pe scaunu' lui şi se duce ezact la Sue şi îi trage una-n ouă.
- Da' de ce-a făcut chestia asta? îl întreb pe Grurck, care învăţase niţel de engleză în timpu' cât stătuse cu Maioru' Fritch.

- Vrea ca să ştie dacă maimuţa ie băiat sau fată, zice Grurck.
Io unu' mă gândeam că trebe să fii fost ş'o metodă mai drăguţă ca să afle, da' n-am zis nimica.
Dup'aia regele a venit la mine ş'a-nceput să trăncănească iar în linba aia imposibilă - pygmalion sau cum naiba i-o zice - şi mă pregăteam să primesc şi io un şut în zona cu pricina, da' Grurck îmi zice:
- \frea să ştie de ce locuieşti cu groaznicii canibali.
- Spune-i că nu prea ierea după capu' nostru, se bagă şi Maioru Fritch în discuţie.
- Am io o ideie, zic io. Spune-i că noi sântem cântăreţi Americani.
Grurck îi zice chestia asta Iu' regele şi ăsta a-nceput să se benocleze la noi foalte tare şi atent, şi dup'aia l-a-ntre-bat ceva pe Grurck.
- Ce zice? vrea să ştie Maioru' Fritch.
- întreabă că la ce cântă maimuţoiu', zice Grurck.
- Spune-i că urangutanu' cântă la suliţi, zic io, şi Grurck îi spune, şi dup'aia regele pigmeilor anunţă în

gura mare că vrea să ne audă cântând.
îmi scot musicuţa şi încep ca să cânt o melodioară -„De Comptown Races". Regele pigmeilor ascultă umpic şi dup'aia începe ca să bată din palme şi să danseze ceva ce semăna cu *step.*
După ce am termenat, el îmi zice că vrea ca să ştie la ce cântă Maioru' Fritch şi Grurck, şi io îi zic Iu' Grurck să zică de Maioru' Fritch la cuţite şi ca Grurck nu cântă la nimica pen'că el ie manageru'.
Regele pigmeilor se uită cam încurcat şi zice că n-a mai auzit de nimeni care să cânte la suliţi şi la cuţite, da' dup'aia le zice la oamenii lui să-i dea Iu' Sue nişte suliţi şi
WIHSTDN GROOM
164
Iu' Maioru' Fritch nişte cuţite şi că să vedem ce fel de muzică o să iasă dan chestia asta.
După ce ne-a dat cuţitele şi sulițile, io zic: - Okei, acuma! Şi drăguţu' de Sue mi ţi-l pocneşte pe regele pigmeilor cu suliţa fics în moalele capului şi Maioru' Fritch ameninţă fo' câţ'va pigmei cu cuţitele şi-o zbanghim la goană directamente în junglă cu hoarda de pigmei pe urmele noastre.
Pigmeii alunea din spate cu to' felu' de pietre ş'alte porcării după noi şi trăgea cu arcurile cu săgeţ' şi cu suflătoare cu ace şi to' tacâmu'. Dup'aia nu'şt'u cum da' ajungem pe malu' râului şi nu mai aveam încotr-o s-o luom şi pigmeii s-apropia din ce în ce mai tare. Tocma' ne pregăteam să sărim în râu cân' d'odată, ca din pământ, s-aude un foc de puşcă de pe malu' celălant.
Pigmeii ajunsese fics aproape călare pe noi, da' dup'aia iar s-aude un foc de puşcă şi tot' face automat stânga-mprejur şi-o taie în junglă. Ne uităm peste râu şi cân' colo, să vezi şi să nu crezi, pe malu' ălălant ierea fo' doi ţipi înbrăcaţ' în veste de safari şi cu căşti tropicale albe cum ierea la televizor în *Ramar of the Jungle.* Dup'aia se urcă într-o pirogă şi lopătează spre noi şi, cân' s-apropie umpic mai tare, văd că unu' dintre ei are scris pe casca lui tropicală „NASA", în cele din urmă ieream salvaţi!
Cân' piroga a ajuns pe malu' nostru, tipu' cu ştampila NASA pe cască se dă jos şi vine la noi. Se duce fics la dră-guţu' de Sue şi-ş' întinde mâna şi zice:
- Presupun că dumneavoastră sunteţ' domnu' Gump?
- Pe unde dracu' aţi unblat tâmpiţii naibii? urlă d'odată Maioru' Fritch. Sântem naufragiaţi în junglă de fo' patru ani nenorociţi!
165
FORREST **GUMP**
- îmi pare rău pentru asta, doamnă, zice gagiu', da[1] ştiţi, avem şi noi priorităţile noastre.
Or'cum, cel puţin ieream salvaţi d-o soartă mai nasoală decât moartea, şi dup'aia ne-a înghesuit pe tot' în pirogă ș'a-nceput să ne lopăteze în josu' râului. Unu' dintre ţipi zice:
- Oameni buni, civilizaţia ie doar la o aruncătură de băţ. Cre[1] c-o să puteţi să vă vindeţi povestea unei reviste şi să câştigaţi o avere.
- Oprit' piroga! strigă dintr-o'dată Maioru' Fritch. Tipii se uită unii la alţii, da' dup'aia vâslesc piroga până la mal.
- Am luat o decizie, zice Maioru' Fritch. Pentru prima oară în viaţa mea am găsit bărbatul care într-adevăr mă înţelege şi n-o să mă despart de el purşi-sinplu. Aproape patru ani am trăit cu Grurck fericiţi în aceste locuri, ş'acum am otărât să rămân aicea cu el. O să ne ducem singuri în junglă ş'o să luăm viaţa de la capăt înpreună, ş-o să întemeiem o familie ş'o să trăim fericit' pan' la adânci bătrâneţi.
- Da' omu' ăsta ie un canibal, zice unu' dintre ţipi.
- Oftică-te până crapi, meştere, zice Maioru' Fritch şi dup'aia iea şi Grurck se dă jos din pirogă ş'o iau spre junglă din nou, mână'n'mână. Chiar înainte ca să dispară, Maioru' Fritch se întoarce niţel şi ne face mie şi Iu' Sue cu mâna şi dup'aia s-a evaporat.
Mă uit înapoi în pirogă şi săracu' Sue stătea acolo şi-şi răsucea deştele.
- Numa' umpic băieţi, le zic io la ţipi. Mă duc şi m-aşez lângă Sue şi îi zic
- La ce te gândeşti?
Sue nu zice nimica, da' în ochi avea nişte lacrimi mititele şi m-am prins atuncea ce urma să se-ntâmple. M-a prins
WINSTON GROOM
166
de umeri şi m-a înbrăţişat foalte frumos şi dup'aia a sărit din barcă ş-a fugit şi s-a urcat în primu' pom de pe mal. înainte să dispară complect l-am văzut că se legăna prin junglă p'o liană.
Tipu' de la NASA dădea din cap.

- Şi cu tine cum ie treaba, cap sec? Te duci şi tu după prietenii tăi în ţara zevzecilor?
Mă uit la ei ca la un minut, şi dup'aia zic „Nţţ" şi m-aşez înapoi în pirogă. In timp ce ei trăgea la lopeţ' de zor, să nu credeţ' că nu m-am gândit umpic la varianta aia. Da' efectiv n-am putut ca s-o fac. Pro'abil mai aveam şi alţi cârnaţ' de fript.
Am plecat cu avionu' înapoi spre America şi pe drum mi s-a zis că urma să fie o mare recepţie de bunvenit acasă în cinstea mea, da[1] or'cum io ştiam cum ie treaba, pen'că mai trecusem prin chestia asta.
Cu toate astea, cân' am aterizat în Washington aproape vr'un milion de oameni ierea acolo, cu aclamaţii şi aplauze şi per total se purta caşi cum ierea foalte bucuroşi ca să mă vadă. M-au condus în oraş într-o dichisită de maşină mare şi neagră şi îmi zice că urma să mă ducă la Casa Albă ca să-l văd pe Preşedinte. Mare brânză, că nu ierea prima oară!
în rest ce să vă zic, cân' am ajuns la Casa Albă, mă aşteptam să îl găsesc pe vechiul ş'acelaş' Preşedinte care mă servise cu micu' dejun şi mă lăsase să mă uit la „Ţărănoii la Beverly Hills", da' de data asta ierea al' Preşedinte - un gagiu' cu păru' lins pe spate, obrăjori buhăit' ş-un nas ca a Iu' Pinnochio.
- Spune-mi te rog, zice Preşedintele ăsta, ai avut o călătorie captivantă?

Un tip în costum care stătea lângă Preşedinte se apleacă şi îi şopteşte ceva, şi dup'aia Preşedintele zice dintr-odată:
- Oo, ah... de fapt ce vroiam să zic ierea că ce bine că ai reuşit să scapi de acele întâmplări cumplite din junglă.
Dup'aia tipu' îi mai şopteşte ceva Preşedintelui şi el îmi zice:
- Ăă, ce s-a întâmplat cu însoţitoarea ta?
- Sue? zic io.
- Aşa o chema? Şi se uita pe un document pe care-l ţinea în mână. Aici scrie că ierea vorba de Maioru' Janet Fritch, şi chiar în timp ce ereaţi salvat' a fost târâtă înapoi în junglă de un canibal.
- Unde spune chestia asta? întreb io.
- Chiar aici, zice Preşedintele.
- Nu ie aşa, zic io.
- \frei să spui cumva că sân' un mincinos? zice Preşedintele.
- Nu, purşi-sinplu zic că nu-i aşa, zic io.
- Fi atent la mine, zice Preşedintele, eu sânt comandantul tău suprem. Nu sânt un escroc. Şi eu nu mint!
- îmi pare foalte rău, zic io, da' ce ziceţ' în legătură cu ea nu ie adevărat. Cre' că ce scrie în caseta de tecst despre Maioru' Fritch ie greşit, şi -.
- Casetă! strigă Preşedintele.
- Ăăăh? zic io.
- Nu, nu, zice tipu' în costum. A zis text, casetă de text - nu casetă - domnu' Preşedinte.
- CASETĂ! ţipă Preşedintele. V-am spus să nu mai rostiţi niciodată cuvântu' ăla în prezenţa mea! Sânteţi cu toţii o grămadă de porci comunişti neloiali. Preşedintele se lovea cu pumnu' în genunchi de unu' singul.
- Nici unu' dintre voi nu înţelegeţ'. Nu ştiu nimic despre nimica! N-am auzit niciodată despre nimica! Şi chiar dacă am auzit, ori am uitat, ori ie la top secret!

- Dar domnu' Preşedinte, zice tipu' în costum, omu' ăsta vorbea de al'ceva. A vrut doar să zică de...
-Acuma *turna* faci mincinos! zice el. Eşti concediat!
- Dar nu puteţi să mă concediaţi, zice tipu'. Eu sunt vicepreşedintele.
- Atunci îmi pare rău c-am zis aşa ceva, zice Preşedintele, da' n-o s-ajungi niciodată Preşedinte dacă spui la toată lumea că comandatul tău suprem ie un mincinos.
-Aşa e. Cred că aveţi dreptate, zice Vice Preşedintele, îmi cer scuze.
- Nu, io îţi cer scuze, zice Preşedintele.
- Fie cum o fi, zice Vice Preşedintele, fâţâindu-se pe loc. îmi cer scuze tuturor acum, trebe să fac pipi.
- Asta-i prima chestie de bun-simţ pe care o aud pe ziua de azi, zice Preşedintele. Dup'aia se întoarce la mine şi-ntreabă, Auzi, nu eşti tu acelaş' tip care juca pinpong şi i-a salvat viaţa Preşedintelui Mao?
Io zic, „îhî" şi dup'aia Preşedintele zice:
- Poate mă faci şi pe mine să-nţeleg de ce ai făcut chestia aia?
Şi io zic:

- Pen'că se îneca, şi Preşedintele zice:
- Ar fi trebuit să-l ţii sub apă niţel, în loc să-l salvezi. Orc'um s-a isprăvit cu el, a murit nenorocitu' cât timp tu erai în junglă.
-Aveţi un televizor? întreb io.
Preşedintele se uită la mine destul de carachios.
- Da, am televizor, da' în perioada asta nu mă uit prea mult la el. Prea multe ştiri tâmpite.
- Vă uitaţi vr'odată la „Ţărănoii la Beverly Hills?" zic io.
- N-a început încă, zice el.
- Da' ce-i acuma? întreb io.
169
FORREST **GUMP**
- Cre' că serialu' „Cu mâinile curate" - da' să nu te uiţi la asta - ie o mare porcărie. Dup'aia zice, uite cum ie treaba, trebe să mă duc la o întâlnire, nu vrei să te conduc spre ieşire? Cân' ajungem pe terasa de la intrare, Preşedintele îmi zice pe şoptite:
- Ascultă, nu vrei să cumperi un ceas? Io zic:
-Ăăh?
S'apropie de mine şi-ş' ridică mâneca de la costum şi cân' colo ere' c-avea douoj'sau treijdă ceasuri de mână puse de sus pană jos.
- Nu am bani, zic io.
Aşa că Preşedintele îşi trage mâneca la loc şi mă bate uşor pe spate.
- Păi, întoarce-te când ai ş'aranjăm ceva, okei? Dup'aia dă noroc cu mine ş'un grup de fotografi s-apropie repede şi-ncepe să ne facă poze şi dup'aia am plecat. Da' pe cuvânt de onoare că Preşedintele ăsta[1] părea un gagiu foalte de treabă pan' la urmă.
Dup'aia am început ca să mă întreb ce urma să facă cu mine acuma, da' numa' că n-am avut prea mul' timp să mă gândesc.
A durat fo' câteva zile pan' ce s-a mai liniştit lucrurile şi mă cazase la un hotel, şi dup'aia nişte ţipi au venit la mine într-o dup'amează şi zice:
- Uite care-i chestia, Gump, cursa gratis s-a cam ter-menat. Din acest moment guvernu' nu-ţi va mai plăti nimca -de acum te descurci singurel.
[1] Richard Nixon (n.t.)
WINSTON GROOM
170
- Păi, okei, zic io, da' ce ziceţ' să-mi dat[1] şi mie nişte bani doar cât s-ajung şi io acasă. Afacerile a mers cam prost şi la ora asta sânt lefter.
- Fă-te că uit', Gump, îmi zice ăia. Ai noroc că nu eşti la răcoare, pen'că l-ai lovit în cap pe Secretarul Senatului în cap cu medalia aia. Ţi-am făcut un serviciu c-ai scăpat aşa de uşor - şi ezact din momentu' ăsta nu ne mai cunoaştem.
Aşa c-a trebuit să plec de la hotel. Din cauză că n-aveam nimica de împachetat, n-a f os' prea greu ş'aşa că purşi-sinplu am ieşit în stradă. M-am plinbat niţel ş'am trecut şi pan' faţă pe la Casa Albă unde locuieşte Preşedintele, şi, spre surprinderea mea, se strânsese acolo o mulţime de oameni care purta măşti de cauciuc cu faţa Preşedintelui şi căra şi nişte plancarde sau ceva de genu' ăsta. Pro'abil ere' că lui îi plăcea să fie aşa de popular cu toată lumea.
Chiar dacă zisese că nu-mi dă niciun ban, unu' dintre ţipi mi-a înprumutat un dolar înainte să plec de la hotel. Dup'aia, imediat ce-am avut ocazia, am dat telefon acasă la azilu' pentru săraci unde stătea mama ca să-i zic că îs bine. Da' una dintre călugăriţe mi-a zis:
- Nu mai avem nicio doamnă Gump aicea.
Cân' am întrebat-o unde ierea, călugăriţa mi-a zis:
- Nu cunosc - da' din câte ştiu a fugit c'un protestant. I-am mulţumit şi dup'aia am pus telefonu' în furcă.
într-un fel ieream destul de uşurat. Cel puţin mama fugise cu *cineva* şi nu mai ierea la azil. Mi-am zis că trebe s-o găsesc, da' ca să fiu sincer nu mă-npingea nimic de la spate, pen' că puteam să pun pariu pe or'ce, de egzemplu că urma să-ncea-pă ploaia, că imediat ce m-ar fi văzut ar fi-nceput să zbiere şi

să ţipe şi să facă tărăboi pe motivu' că am plecat d'acasă. Dup'aia chiar a-nceput să plouo. Ploua cu găleata, şi mi-am găsit o marchiză sup' care să mă adăpostesc, pan' a ieşit un tip şi mi-a zis ca s-o şterg d'acolo. Ieream ud loarcă şi mă luase frigu' şi tocma' treceam prin faţa unei clădiri a guvernului în Washington, cân' am văzut d'odată sac mare de plastic numa' bun care zăcea în miljocu' trotualului. Chiar în momentul în care-am vrut să m-apropii de el, sacu' a-nceput să se mişte ca'ş'cum ierea ceva acolo!

M-am oprit şi m-am dus pan' acolo şi i-am dat un ghiont cu bonbeu'. Dântr-odată sacu' a sărit mai bine d'un metru înapoi şi s-a auzit o voce dinăuntru care zice:
- Cară-te dracului d'aicea!
- Cine-i acolo? întreb io Vocea răspunde:
- Asta-i capacu' meu, du-te şi găseşte-ţ' altu'.
- Ce to' zici acolo? întreb io.
- Capacu' meu, zice vocea, cară-te de pe capacu' meu!
- Ce capac? zic io.
D'odată sacu' se dă la o parte umpic şi de dedesupt îs' scoate unu' căpăţâna, uitându-se chiorâş la mine de parcă ieream cine ştie ce idiot.
- Ieşti nou-venit p'acia sau ce? întreabă tipu'.
- Ceva de genu' ăsta, răspund io. încerc să scap de ploaie. Tipu' cu sacu' arăta destul de jalnic, ierea jumate chel,
neras cu lunile, avea ochii bulbucat' şi roşii ş'aproape tot' dinţii lipsă.
- Păi atuncea, zice el, în căzu' ăsta ere' că pot' să stai niţeluş acia - ţine. Se ridică umpic şi-mi întinde al sac de plastic, înpăturit frumos.
- Şi ce trebe să fac io cu ăsta? întreb io.
- Desfă-l şi înfăşoară-te în el, prostovane - ziceai că vrei să scapi de ploaie. Şi dup'aia se bagă la loc la el sup[1] sac.
Aşa c'am făcut ce mi-a zis şi ca să fiu sincer, nu ierea chiar aşa rău, pe bune. Din capacu' de la canalizare ieşea aier cald şi făcea sacu' să fie foalte comfortabil şi cald, plus că nu mă mai ploua. Ne ghemuisem unu' lângă altu' pe capac cu sacii peste noi şi dup'o vreme, gagiu' mă-ntreabă:
- Da' cum zici că te cheamă?
- Forrest, zic io.
- Da? Am cunoscut şi io un Forrest odată. Acu' multă vreme.

- Pe tine cum te cheamă?
- Dan, zice el.
- Dan? *Dan?*- ia stai umpicuţ, zic io. îmi dau d'o parte sacu', îl ridic p'al lui într-un colţ şi el ierea! N-avea picioare şi stătea pe un cărucior de lemn cu roţi de patine cu rotile pe dedesupt. Cre' că-nbătrânise fo' douoj' de ani şi d'abea am putut să-l recunosc. Da' el ierea. Nici mai mul' nici mai puţin decât Locotenentu' Dan, drăguţu'.
După ce ieşise din spitalu' militar, Dan se-ntorsese înpoi în Connecticut ca să încerce să-ş' recapete vechea slujbă de profesor de istorie. Da' nu ierea nici un post de profesor de istorie disponibil, aşa că l-a pus să predea matematică. Ura matematica, plus că orele de matematică se ţinea la etaju' doi al şcolii şi se căznea de mama focului să ajungă acolo, cum ierea el fără picioare. Plus că nevasta îi fugise între timp cu un producător de televiziune care stătea în New York şi băgase divorţ pe motiv de „incompatibilitate".
Iei s-a apucat de băut şi ş'a pierdut slujba şi o vreme n-a mai făcut nimica. Dup'aia l-a călcat hoţii şi i-a luat to' ce-avea, iar picioarele artificiale pe care i le dăduse la Administraţia Veteranilor iereau altă mărime. După câţ'va ani a zis că efectiv „a renunţat" să mai lupte ş'a ajuns vagabond de meserie.

Primea nişte bani lunar cu pensia lui de handicapat, da' maşoritatea timpului o dădea de pomană la alt' vagabonzi.
- Habar n-am Forrest, zice el, ere' că purşi-sinplu aştept ca să mor sau ceva de genul ăsta.
Dup'aia Dan îmi dă câţ'va dolari şi-mi zice să mă duc după colţ la un magazin şi să cunpăr fo' douo sticle de vin Red Dagger. Da' am luat numa' una şi cu restu' mi-am cunpărat

un senviş d'ăla făcut d'a gata, pen'că mrmâncasem nimica toată ziua.
- Aşa că, dragă Forrest, zice Dan după ce-a ras scurt jumate din sticla de vin, zi-mi ce-ai făcut mătăluţă de cân' te-am văzut io ultima oară.
Aşa că i-am povestit. I-am zis despre cum am fost în China ş'am jucat pinpong, şi cum am găsit-o pe Jenny Curran din nou, şi cum am cântat cu formaţea Ouăle Sparte şi demonstraţia pentru pace unde mi-am aluncat medalia şi dup'aia am ajuns la închisoare.
- Da, da - îmi aduc şi io aminte de chestia asta. Cre' că ieream încă aici în spital. M-am gândit să mă duc şi io, da' ere' că nu mi-aş fi aluncat medalia. Uită-te niţel acia, zice el. Ş'a desfăcut nasturii de la jachetă şi pe dinăuntru, pe cămaşă ierea toate medaliile lui - Inima de Purpură, Steaua de Argint - ere' că ierea fo' zece sau doişpe în total.
-Astea îmi aduc aminte de ceva, zice el. Nu sânt sigur egzact de ce anume - războiu' cu siguranţă, da[1] ăsta ie doar un episod. Am suferit o mare pierdere, Forrest, mul' mai mare decât picioarele. Spiritu' meu, sufletu' dacă vrei. în locu' ăla a rămas un gol acuma - şi medaliile agăţate pe locul în care pe vremuri îmi ierea sufletu'.
- Da' cum rămâne cu „legile naturale" care guvernează totu'? îl întreb io. Cum rămâne cu „schema lucrurilor" în care tot' trebe să ne potrivim?
- Dă-le naibii pe toate, zice el. Ierea doar o grămadă de porcării filozofice.
- Da' de cân' mi-ai zis de chestiile astea io m-am ţinut de ele. Am lăsat „valu"' să mă poarte şi io am încercat să fac to' ce puteam. Şi să fac ce ierea bine şi drept.
- Păi poate pentru tine funcţionează, Forrest. Credeam că funcţionează şi pentru mine - da' numa' uită-te la mine.

Uită-te la mine, îmi zice. La ce naiba-s io bun? Mi-s un nenorocit de olog monstruos. Un vagabond. Un beţiv. Un aurolac de treişcinci de ani.
- Putea să fie mai rău, zic io.
- Pe naiba! Cum putea? zice el, şi recunosc că acolo m-a cam înfundat, aşa c-am terminat de povestit ce mai rămăsese despre mine - cum ajunsesem la casa de nebuni şi dup'aia cum fusesem lansat cu racheta ş'aterizasem cu canibalii şi despre Sue frumosu', şi Maioru' Fritch, şi pigmeii.
- Pentru numele Iu' Dumnezeu, Forrest, băiete, da' ai avut ceva aventuri la viaţa ta, zice Dan. Aşa că cum naiba stai aici cu mine pe-un capac de canalizare sub nişte saci de plastic?
- Habar n-am, zic io, da' nu vreau să stau mul' p'acia.
- Păi şi ce-ai în cap atuncea?
- Imediat ce se opreşte ploaia, zic io, o să-mi scot fundu meu mare şi barosan d'aci şi mă duc s-o caut pe Jenny Curran.
- Da' ea unde-i?
- Habar n-am nici chestia aia, zic io, da' descopăr io.
- După cum s-aude, ai avea nevoie de ceva ajutor, zice el. Mă uit la Dan şi ochii îi licăreau deasupra la maldăru' de barbă. Ceva îmi spunea mie că el ierea ăla d'avea nevoie de ceva ajutor, da' pe mine or'cum nu mă deranja ce zicea.
Dup'aia Dan şi cu mine ne-am dus în noaptea aia la un adăpost oferit de o misiune religioasă din cauză că ploaia nu se oprise şi Dan a plătit cinzeci de cenţi de persoană pentru câte-o masă pentru fiecare şi câte douojcinci pentru paturi. Puteai să mănânci gratuit, dacă stăteai şi ascultai o predică sau ceva de genu', da' Dan a zis că el mai bine doarme în ploaie decât să piardă timpu' nostru

preţios ca s-asculte un „răsfoitor" de Biblie, care să predice propria-i perspectivă asupra lumii.
Neaţa a doua zi, Dan mi-a împrumutat un dolar ş'am găsit un telefon public ş'am dat telefon la Boston Iu' Mose,

tipu' care fusese bateristu' la „Ouăle Sparte". Spre norocu' meu, tot acolo stătea şi-a fost foalte suprins să m-audă la telefon.
- Forrest - nu-mi vine să cred! zice Mose. Te dădusem dispărut d'a binelea!
„Ouăle Sparte", îmi zice, s-a despărţit. Tot' banii pe care îi promisese Domnu' Feeblestein fuseseră măcinaţi cu to' felu' de cheltuieli şi după al doilea album, n-a mai găsit alte contracte. Mose zicea că lumea ascultă acuma la al' fel de muzică - „Rolline Stoned" şi „The Iggles"[1] sau ceva de genu' ăsta or'cum, şi maşoritatea tipilor de la „Ouăle Sparte" plecase în alte direcţii şi-ş' găsise slujbe adevărate.
De Jenny, zice Mose, nu s-a mai auzit de ceva vreme. După ce se dusese la Washington la demonstraţia pentru pace cân' fusesem io arestat, se întorsese şi mai cântase cu Ouăle Sparte fo' câteva luni, da' Mose zicea că după episodu' ăla se schinbase ceva cu Jenny. Odată, îmi zice Mose, a-nceput efectiv să plângă pe scenă şi el a trebuit să improvizeze la instrumental ca să termine melodia. Dup'aia se apucase de băut vodcă şi să întârzie la concerte şi tocma' se pregăteau cu tot' să vorbească cu iea despre toate problemele astea când iea i-a părăsit ş'a plecat.
Mose zicea că el personal crede că comportamentu' el avea ceva de-a face cu mine, numa' că iea nu vorbea

[1] *RollingStones* şi *The Eagles*(n.t.)

de chestia asta niciodată. După fo' câteva săptămâni s-a mutat din Boston ş-a zis că se ducea la Chicago, ş'atucea a fos' ultima oară cân[1] o mai văzuse în ultimii cinci ani.
L-am întrebat dacă îs' închipuia vr'o metodă prin care aş mai fi putut da de iea, şi el îmi zice că poate că mai are vechiu' număr pe care Jenny i-l dăduse înainte ca să plece. A lăsat telefonu' şi s-a întors după fo' câteva minute şi mi-a dat număru'.
- Al'ceva în afară de chestia aia, zice el, nu mai ştiu apsolut nimica.
I-am zis că să aivă grije, şi dacă vr'odată mai trec pan' Boston o să trec pe la el să-l caut.
- Mai cânt' la musicuţa aia? mă-ntreabă Mose.
- Da, câteodată, zic io.
M-am dus ş'am mai împrumutat un dolar de la Dan ş'am dat telefon la Chicago.
- Jenny Curran - Jenny? zice o voce de tip. Da, aha - îmi aduc aminte de ea. Super mişto bucăţică. Acu' multă vreme.
- Ştii pe unde mai ie?
- Indianapolis. Zicea că se duce la Indianapolis cân' a plecat d'aicea. Cine ştie? Cre' că ş'a găsit o slujbă la Temperer.
- Unde?
- Temperer - fabrica de anvelope. Ştii tu, fac cauciucuri -pentru maşini.
I-am mulţumit tipului şi dup'aia m-am întors la Dan.
- Păi, zice el. N-am fost niciodată la Indianapolis. Am auzit că cică toamna ie calumea acolo.
Am încercat să facem autostopu' ca să plecăm din Washington, da' n-am avut noroc deloc, ca s-o spui p'a dreaptă. Un tip ne-a dus pan' la marginea oraşului într-un camion plin

cu cărămizi, da' după chestia aia nimeni n-a mai vrut să ne ia în maşină. Cre' că arătam prea ciudat sau, or'cum, ceva p'acolo.
- Dan călare pe cărucioru' lui şi io dihai matahala stând lângă el. Or'cum, Dan zice că de ce nu luăm autobuzu', pen'că are destui bani pentru bilete. Ca să fiu sincer, mă simpţeam destul de nasol să-ş' cheltuie banii cu mine, da' pe de altă parte simpţeam şi că vrea ca să meargă, şi or'cum ierea bine să îl scot şi din Washington cu ocazia asta.
Aşa c-am luat un autobuz spre Indianapolis şi l-am pus pe Dan pe scaun lângă mine şi i-am aranjat cărucioru' sus pe poliţa de bagaje. To' drumu' pan' acolo a dat pe gât vin Red Dagger şi se văicărea că ce loc de căcat e lumea. Poate c'avea dreptate. Habar n-am. Or'cum io-s doar un idiot.
Autobuzu' ne-a lăsat ezact în centru' Indianapolisului şi io cu Dan purşi-sinplu stăteam pe stradă încercând să ne dăm seama ce mai trebea să facem şi dup'aia a venit un poliţai şi zice:
- E interzis vagabondajul pe străzi, aşa că a trebuit să plecăm. Dan l-a întrebat pe un tip unde ie Fabrica de Anvelope Temperer şi ierea în afara oraşului, aşa c-am luat-o pe jos în direcţia aia. După un timp s-a terminat trotualu' şi Dan nu mai putea să-ş[1] împingă căruţu', aşa că l-am luat pe el c-o mână şi căruţu' cu ailantă ş'am ţinut-o înainte.

Pe la amează, am văzut o plancardă mare pe care scria „Anvelopele Tempers" ş'am presupus că ăla trebea să fie locu'. Dan zice că m-aşteaptă afară şi io intru şi înăuntru ierea o femeie la un birou ş'am întrebat-o dacă pot s-o văd pe Jenny Curran. Femeia s-a uitat pe o listă şi zice că jenny lucrează la „reşapare", da' nimeni n-avea voie să se ducă acolo, cu escepţia dacă lucra la fabrică. Aşa că stăteam pe

loc încercând ca să otărăsc ce mai trebea să fac dup'aia şi femeia îmi zice:
- Dragul meu, tocma' tre' să intre-n pauza de prânz în câteva minute, du-te în spatele clădirii ăleia. Pro'abil c-o să iasă afară. Şi fics aşa am făcut.
Dup'aia o grămade de oameni a ieşit afară şi dup'aia am văzut-o şi pe Jenny că iese singulă pe-o uşă şi că se duce la un locşor sup' un copac şi scoate un senviş dintr-o pungă de hârtie. M-am dus şi io acolo şi m-am cam furişat în spatele ei şi iea stătea jos pe pământ şi io zic:
- Tre' să fie un senviş foalte bun de mâncat.
Nici măcar nu s-a uitat înapoi. Se uita drept înainte şi zice:
- Forrest, tu ieşti.
•"1
Sincer să fiu - aia a fost cea mai fericită regăsire din viaţa mea. Jenny plângea şi mă-nbrăţişa şi io făceam acelaş' lucru şi toată lumea de la „reşapare" stătea acolo şi se mira că ce se-ntâmplă. Jenny zice că iese de la servici în trei ore, iar io şi Dan să ne ducem la o cârciumioară de vizavi şi să bem o bere sau al'ceva şi s-o aşteptăm. Dup'aia avea ca să ne ducă acasă la ea.
Ne ducem la cârciumioară respectivă şi Dan s-apucă să bea nişte vin Ripple, pen'că acolo n-avea Red Dagger, da' zice că Ripple ie or'cum mai bun din cauză că are un „buchet mai amplu".
La cârciumă mai ierea şi alt' ţipi care juca biliard şi bea şi făcea scandărbeg la o masă. O namilă de tip d'acolo părea că ierea cel mai bun la chestia asta dan toată cârciuma, şi din cân' în când mai venea câte-un tip care-ncerca să-l doboare da' nu putea nici unu'. Pe chestia asta se şi paria şi costa cinci sau zece dolari porţia de scandărbeg.
Trece niţel şi Dan îmi şopteşte la ureche:
- Forrest, crezi că-l baţi pe bivolu' ăla la scandărbeg? Şi io zic că habar n-am, şi Dan zice:
- Păi atuncea ai de la mine cinci dolari, pen'că pun pariu că pot'.
Aşa că mă ridic şi mă duc la tip şi-i zic:

- Te super' dacă m-aşez aicia şi fac scandărbeg cu tine? el se uită la mine zânbind şi zice:
- Atâta timp cât ai bani, pot' să-ncerci liniştit.
Aşa că m-aşez şi dup'aia ne apucăm fiecare de mână şi cineva zice „Start!" şi porneşte lupta. Celălalt tip grohăia şi se-ncorda de parcă ierea un câine care încerca să-ş' ţâşnească pe dos un sânbure de persică, da' în fo' zece secunde i-am lipit mâna de masă şi l-am bătut măr la scandărbeg. Tot' tipii ăilanţi se adunase în juru' mesei şi făceau „oooh" şi „ahhh" şi îl auzeam pe Dan ţipând şi bucurându-se.
Ce să zic, tipul ălălant nu ierea prea vesel, da' mi-a plătit cinci dolari şi s-a ridicat de la masă.
- Mi-a alunecat cotu', zice el, da' data viitoare cân' mai treci p'aicia trebe neapărat să mai încercăm odată, ai auzit? Io am dat din cap că da şi m-am dus la masa unde stătea Dan şi îi dau banii înapoi.
- Forrest, zice el, ere' că m-am bunghit d'o metodă uşoară ca să ne câştigăm pâinea, îl întreb pe Dan dacă îmi dă o monedă de douşcinci de cent', ca să-mi iau un ou murat din borcanu' de pe teşghea şi el îmi dă un dolar şi zice:
- Ia-ţ' ce vrei Forrest. Tocma' am descoperit cum ne vom câştiga noi egzistenţa.
După servici, Jenny vine la cârciumă şi ne ia şi ne duce la ea acasă. Locuia într-un apartament mic, nu prea departe de Fabrica de Anvelope Temperer şi şi-l aranjase foalte drăguţ cu to' felu' de animale împăiate şi mărgele colorate care atârna la uşa dormitorului. Am ieşit la cunpărături ş'am cunpărat pui şi Jenny a pregătit masa pentru Dan şi mine şi io i-am spus to' ce se-ntâmplase de cân' nu ne mai văzusem.

WIMSTOH GROOM
182
Ierea interesată în special de Maioru' Fritch, da' cân' a auzit că fugise cu un canibal, parcă se mai liniştise. Ne-a zis că viaţa ei nu fusese tocma' o feerie nici pentru iea în ultimii câţ'va ani.
După ce s-a despărţit de „Ouăle Sparte", Jenny se dusese la Chicago cu o fată de-o cunoscuse în timpu' demonstraţiilor pentru pace. Ieşiseră înpreună pe străzi şi fuseseră aluncate la închisoare de fo' câteva ori şi Jenny zice că pan[1] la urmă se săturase să se mai ducă la tribunal şi îm'plus îs' făcea probleme că i se mărea prea mul' cazieru'.
Plus de astea, la Chicago trăia într-o casă cu încă fo' cinşpe persoane şi zicea că ăia nu ierea ezact persoanele cu care să se potrivească ea cel mai bine. De egzemplu ăia nu purta deloc lenjerie de corp şi nu trăgea apa la veceuri. Dup'aia încercase să găsească un apartament în alt loc împreună cu un tip, pen'că nici lui nu-i prea plăcea unde stătea, da' nici chestia aia nu îi ieşise.
- Ştii ceva, Forrest, zice Jenny, chiar am încercat să mă îndrăgostesc de el, da' efectiv n-am putut pen'că mă gândeam mereu la tine.
îi scrisese o scrisoare mamei el şi o rugase ca s-o caute pe mama mea şi să întrebe pe unde ieream io, da' maică-sa îi scrisese înapoi şi i-a povestit cum a luat foc casa noastră şi cum că mama trăia acuma la azilu' pentru săraci, da' pan' a ajuns scrisoarea la Jenny, mama deja plecase cu protestanţii' ăla.
Or'cum, Jenny ne-a zis că rămăsese fără bani şi dup'aia a auzit că se făcea angajări la fabrica de cauciucuri, ş'aşa că a venit la Indianapolis ca să se angajeze. Ezact în perioada aia, a văzut la televizor că io urma să mă lanseze ăia în spaţiu, numa' că n-a avut cum să ajungă la Houston. Mi-a zis că s-a uitat îngrozită cum s-a prăbuşit capsula noastră
183
FORREST **GUMP**
şi d-atuncea ierea sigură că murisem. De atuncea to' timpu' nu făcuse al'ceva decât reşapări.
Am luat-o în braţe ş-am strâns-o, ş-am stat un timp aşa, nemişcat'. Dan s-a ondulat pan' la baie, zicea că trebe să facă pipi. Cân' el ierea înăuntru, Jenny mă-ntreabă cum se descurca el cu treaba aia singul, şi că n-are nevoie de ajutor? Şi io zic:
- Nu, l-am mai văzut şi-nainte. Se descurcă el. Ea dă din cap şi zice:
- Uite ce a provocat războiu' din Vietnam.
Nu ierea prea multe de adăugat la chestia aia. Cân' un tip fără picioare trebea să facă pipi întâi în pălărie şi dup'aia să verse totu' la veceu, într-adevăr că ierea un spectacol trist.
Dup'aia am rămas tot' trei în apartamentu' Iu' Jenny. Jenny i-a pus Iu' Dan o saltea într-un colţ din livingrum şi a apus un borcan pe podea în baie ca să nu mai trebească să-ş' folosească pălăria, în fiecarea dimineaţă se ducea la fabrica de cauciucuri, iar Dan şi cu mine rămâneam acasă şi stăteam de vorbă şi dup'aia ne duceam la cârciuma de lângă fabrica Iu' Jenny ş'aşteptam să iasă de la servici.
Prima săptămână cân' ne-am apucat să facem chestia asta zi de zi, tipu' pe care-l bătusem la scandărbeg a ţinut morţiş ca să-ş' ia revanşa şi să-ş' ia înapoi cei cinci dolari şi i-o i-am oferit această oportunitate pe care a irosit-o. Dup'aia a mai încercat de fo' douo trei ori şi pan' la urmă a pierdut fo' douojcinci de dolari şi dup'aia n-a mai trecut niciodată p'acolo. Da' to' timpu' se mai găsea câte unu' care vroia să-ş' încerce norocu' şi după o lună sau douo începuse să vină ţipi din tot oraşu' şi din alte oraşe mai mici dan jur. Mie şi Iu' Dan începuse să ne iasă cam la o sută cin'zeci
WINSTON GROOM
184
185
FORREST **GUMP**
douo sute de dolari pe săptămână, chestie care pe cuvân' de onoare că nu ierea rău deloc. Şi proprietaru' cârciumii zicea că vrea ca să organizeze un concurs naţional şi să cheme televiziunea acolo şi cu to[1] tacâmu'.
Da' înainte ca să se-ntâmple chestia aia, mi s-a întâmplat altă treabă care, pe bune, că mi-a schinbat viaţa.
într-o zi vine ia cârciumă un gagiu înbrăcat într-un costum alb şi c-o cămaşa *hauaianaş'o* grămadă de bijuterii de aur în juru' gâtului. S-a aşezat mai întâi la bar ş'a aşteptat să termen cu nişte ţipi la scandărbeg şi dup'aia a venit şi s-a aşezat la masă.
- Mike îmi zice, spune el, ş'am auzit câte ceva despre tine. Dan îl întreabă că ce-a auzit şi Mike zice că tipu' ăsta ie cel mai puternic om din lume.
- Şi ce-i cu asta? zice Dan. Şi gagiu' zice. Cre' că ştiu o-nvârteală cum pot' să câştigi mul' mai mult' bani decât amărâţii ăştia de parai care-ţ' iese aicea.

- Şi cum ie chestia? zice Dan.
- Wrestling, zice Mike, adică ceva mul' mai tare decât chestia asta cu îndoitu' mâinii - mă refer la o chestie adevărată, lupte corp la corp. în ring, cu sute de mii de client' plătitori.
- Resling cu cine? întreabă Dan
- Cu or'cine, zice Mike. Egzistă un circuit de luptători profesionişti - poate ai auzit de câţ'va dintre el, Minunea Mascată, Incredibilu' Hulk, Făt-Frumos George, împuţitu' McScroafă şi înc-o grămadă întreagă. Cei mai baştani dintre ei face cam o sută douo sute de mii de dolari pe an. Cu băiatu' ăsta o luăm de jos şi încet, îl învăţăm nişte prize, lovituri, alte chestii şi socoteli, ce să mai, toate detaliile meseriei. Io pun pariu' că'n doi timpi şi trei mişcări ăsta ajunge vedetă - şi toată lumea câştigă o grămadă de bani.
Dan se uită la mine şi zice:
- Ce zici de chestia asta, Forrest?
- Habar n-am, zic io. Io unu' mă gândeam să mă duc acasă şi să-ncep mica afacere cu crevete.
- Creveţ'! zice Mike. Mă băiete, po' să câştigi de cel puţin cinzeci de ori mai bine dacă faci chestia asta decât să pescuieşti creveţ'! Nu tre' s-o faci toată viaţa - doar fo' câţ'va ani şi dup'aia ai pa ce să te bazezi, bani la bancă, un fond de rezervă.
- Poate că trebe s'o-ntreb şi pe Jenny, zic io.
- Uite care-i treaba, zice Mike, am venit aicea ca să-ţ' ofer şansa vieţii tale. Dacă nu-ţ' place, zi-mi şi io mă car d'aci.
- Nu, nu, zice Dan. Dup'aia se întoarce la mine.
- Uite, Forrest, tipu' ăsta are şi el dreptate în anumite chestii. Cum crezi tu, de egzemplu, că pot' să câştigi al'fel bani ca să deschizi afacerea cu crevetele?
- Uite ce-ţ' mai propun io, zice Mike, poţi să-l el pe amicu' tău cu tine. Poa' să-ţ' fie manager. Plus că, or'când vrei să te laşi de sport, eşti liber s-o faci. Ce zici?
M-am gândit vr'un minut sau douo. Suna destul de bine, da' de obicei ie o jmecherie. Da' cu toate astea, mi-am deschis gura mea mare ş'am zis cuvântu' fatal: „Da."
Cam asta-i povestea cum am ajuns io luptător profesionist de restling. Mike avea propriu' lui birou la o sală de sport în centru' Indianapolisului şi în fiecare zi io şi Dan luam autobuzu' pan' acolo ca să mă-nveţe, cum ar veni, metoda corectă de resling.
într-un cuvânt esenţa ierea următoalea: nimeni nu trebea ca să fie rănit, da' trebea s-arate ca şi cum fusese. Aşa că mă-nvăţa to' felu' de chestii - semi-nelsonuri, prize la braţ, împingeri, răsuciri, răsturnări, macaraua din

Boston, piedici, învârtirea Avion, eccetera eccetera eccete-rea. îm'plus, l-a învăţat pe Dan cum să urle şi să strige la arbitru şi să facă cel mai mare tărăboi posibil.
Jenny nu ierea foalte încântată de treaba cu reslingu', pe considerentu' că zicea că po' să mă accidentez şi cân' îi zic că nimenea nu se accidentează că ie doar un spectacol, ea zice:
- Ş'atuncea ce rost mai are toată tărăşenia? Ierea o întrebare bună la care nu prea puteam ca să răspund, da' or'cum d'abea aşteptam să câştig nişte bani.
Intr-o zi ăia de la sală încerca să-mi arate o schemă de-i zicea „plescăitu' din burtă", unde io trebea să m-arunc pan aier şi s-aterizez fics pe ălălant tip, da' ăla se rostogolea într-o parte în ultimu' moment. Muma' că nu'ştu'cum o dădeam mereu în bară şi de fo' douo sau de trei ori am aterizat ezact pe gagiu, înainte ca el să aivă timp să se dea la o parte. Pan' la urmă Mike urcă şi el în ring şi zice:
- lisuse, Forrest - ce te-a apucat? Ieşti dus cu mintea sau ieşti idiot? Dac-o ţii tot aşa, sigur o s-accidentezi pa cineva, dihai drăguţu' de elan ca tine!
Şi io zic:
-Ezact-Io Â idiot.
Şi Mike zice:
- Ce vrea să-nsemne chestia asta? şi dup'aia Dan îi face semn Iu' Mike să se ducă pan' la el şi îi esplică umpic ceva, şi Mike zice:
- Sfinte Dumnezeule! Faci mişto de mine! şi Dan dă dan cap că nu. Mike se uită la mine şi dă dan umeri şi zice:
- Mare ie grădina Iu' Dumnezeu.

Or'cum, după fo' oră Mike coboară ca vântu' de la el din birou şi vine la ringu' unde ieream Dan şi cu mine.

- Am descoperit! ţipa el de colo-colo.
- Ce ai descoperit? întreabă Dan.
- Numele lui! Trebe să-i dăm Iu' Forrest un nume de scenă pentru resling. Şi tocma' mi-a venit cel mai tare nume.
- Şi care să fie ăla? zice Dan.
-Tâmpiloiu'! zice Mike. O să-l înbrăcăm cu peimpărşi, iar în cap o să-i punem un capişon d'ăla conic ascuţit de Oblio, cum purta pe vremuri elevii tonţi sau leneşi la şcoală ca pedeapsă. Publicu' o să se înnebunească după el!
Dan se gândeşte preţ de vr'un minut.
- Habar n-am, zice el, nu mă omor după numele ăsta. Sună de zici că vrei să faci mişto de el.
- E numai pentru public, zice Mike. Or'cum ar fi, el trebe să iasă pe scenă cu ceva care să-l definească, un punct de atracţie personal. Toate marile staruri are o personalitate anume. Ce-ar putea fi mai bun pentru el decât „Tâmpiloiu'!"
- Ce-ar fi să-i spunem „Speismen"[1] că tot a zburat el în spaţiu? zice Dan. Chestia asta i s-ar potrivi, în plus ar purta o cască de plastică şi ceva antene.
- Deja egzistă cineva cu numele ăsta, zice Mike.
- Păcat. Da' or'cum mie Tâmpiloiu' nu prea-mi place, zice Dan. Se benoclează la mine, şi întreabă. Da' tu ce crezi, Forrest?
- Ca să spui drept, mă doare undeva, zic io.
în cele din urmă aşa mi-a rămas numele. După nu'şt'u câte luni de antrenamente, ieream gata să-mi fac debutu' ca luptător. Mike vine în sala de gimnastică în ziua dinaintea marelui meci şi ţinea o cutie în care ierea peimpărsu' meu şi drăguţu' de ditamai capişonu' negru de tâmpiloi.
[1] Spaceman |engl.| - astronaut (n.t.)

Dup'aia îmi zice să vin a doua zi la doişpe la sala de antrenament, ca să ne ducă cu maşina la primu' meu meci de resling care avea loc la Muncie.
în seara aia, cân' Jenny s-a întors acasă, io intru la baie şi îmi pun pe mine peimpărsu' şi capişonu' şi ies aşa în living-rum. Dan stătea pe cărucioru' lui şi se uita la televizor şi Jenny citea o carte. Cân' ies din baie, amândoi întoarce capu' la mine.
- Forrest, ce Dumnezeu ie astea?
- Ie costumu' lui, zice Dan.
- Arăt' ca un tâmpit d-adevăratelea în ele, zice iea.
- Tre' să priveşti din altă perspectivă, zice Dan. Ie ca şi cum ar fi într-o piesă de teatru sau ceva de genu' ăsta.
- Or'cum, to' ca un tâmpiţel arată, zice Jenny. Nu-mi vine să cred! îl laşi purşi-sinplu să se înbrace aşa şi să apară în public?
- Muma' ca să producă bani, zice Dan. Ie unu' de pildă pe care-l cheamă „Legumă", care are nişte napi în loc de suspensor şi pe cap poartă un pepenoi verde scobit şi cu nişte găuri pe pos' de ochi prin care să vadă. Lu' al' tip îi zice „Zâna" ş'are aripi pe spate şi în mâini ţine o baghetă fermecată. Plus că nesănătosu' ăla cântăreşte fo' sută cinzeci de chile - ar trebui să-l vezi.
- Nu-mi pasă ce fac ceilalţi, zice Jenny, iar ăsta nu-mi place de nici o culoare. Forrest, du-te şi schinbă-te de ţoalele alea.
Mă duc înapoi în baie şi dau jos costumu'. Poate că Jenny are dreptate, mă gândesc io - da' tre' să şi trăieşti dan ceva. Or'cum, nici nu mă comparam cu tipu' cu care trebea să fac restling a doua zi în Muncie. îs' zice „Cârnatu"' şi se-nbra-că într-un fel de ciorap de damă care ie făcut să semene cu un rahat. Naiba ştie cum o să miroasă.
Afacerea din Muncie ierea în felu' următor: trebea s'o-nca-sez de la Cârnat.
Mike m-a pus la curent cu chestia asta în timp ce ne ducea cu maşina acolo. Se pare că acest Cârnat opţinuse

„vechimea" necesară ş'aşa că urma ca să câştige, şi, pen'că apariţia mea ierea o premieră, trebea în mod necesar ca să pierd. Mike zice că a vrut să mă anunţe de la început ca dup'aia să nu egziste resentimente.
- E apsolut ridicol, zice Jenny, ca cineva să-ş' zică „Cârnatu"'.
- Cine zice ăla este, zice Dan, încercând s-o mai înveselească.
- Ţine minte, Forrest, zice Mike, ie doar pentru spectacol. N'ai voie să-ţ' pierzi cumpătu' şi să te inervezi. Nimenea nu se va accidenta. Cârnatu' trebe să câştige.
Ce mai, cân' ajungem în cele din urmă la Muncie, ne ducem la o sală de spectacole unde urma să aivă loc reslingu'. O luptă ierea deja în plină desfăşurare: „Legumă" se lupta cu un tip care-ş' zicea „Animalu"'.
Animalul ie păros ca o gorilă şi poartă o mască neagră pe ochi, şi primu' lucru pe care-l face ie să smulgă pepenele scobit pe care îl purta Legumă pe cap şi să-l şuteze ezact în ultima tribună. Dup'aia îl apucă pe Legumă de cap şi-l pocneşte de stâlpu' ringului. Dup'aia îl muşcă pe Legumă de mână. Mi-era cam milă de săracu' Legumă, da' ştia şi

iei nişte jmecherii - de egzemplu, îs' bagă mâna în foile verzi de varză creaţă pe care le purta pe pos' de suspensor ş'a luat un pumn de nu-ş' ce naiba porcărie şi i-a vârât-o Iu' Animal în ochi.
Animalu' mugea şi se clătina pan[1] to' ringu' şi se freca la ochi ca să scoată porcăria, şi Legumă se strecoară pe la spate şi îi trage una fics în cur. Dup'aia îl alunea pe Animal în corzi şi-l înfăşoară cu iele ş'ăsta nu mai poate ca să se mişte şi dup'aia începe să-l mătrăşească de-ţ' venea să-i plângi de milă. Publicu' îl huiduia pe Legumă dan răsputeri ş'arunca în el cu paharele de plastic ş'alte chestii şi Legumă şi le şi arăta deştu' cu pricina. Ieream destul de curios ca să văd cum urma să se termene, da' dup'aia a venit Mike şi ne zice mie şi Iu' Dan să ne ducem în cabină şi să mă-nbrac în costum, pen'că meciu' meu cu Cârnatu' ierea ulmătoru' în program.
După ce îmi pun peimpărsu' şi capişonu', cineva bate la uşă şi dup'aia întreabă:
- Tâmpiloiu' ie înăuntru? Dan zice: „Da", şi tipu' zice:
- Vezi că urmezi acuma, ie timpu' să ieşi, ş'am ieşit. Cârnatu' ierea deja urcat în ring cân' am intrat io pe culoaru' care ducea la ring, şi Dan înpingea la roţ' pe lângă mine. Cârnatu' dădea ture de colo-colo în ring şi se strânba la public şi pe bune că chiar că arăta ca un rahat în ciorapii' ăla maro. Or'cum, m-am urcat în ring şi arbitru' ne-a chemat pa amândoi şi zice:
- Okei băiet', vreau să fie un meci frumos şi curat -fără scos de ochi şi lovituri sup' centură sau muşcături sau zgârieturi sau or'ce fel de alte tâmpenii de genu' ăsta.
Io dau din cap şi zic „îhî", şi Cârnatul se holba la mine fioros.

Cân' a bătut gongu', io şi Cârnatu' am început să ne rotim unu' în juru' ăluilant şi dup'aia a încercat să-mi pună piedică cu picioru' da' nu m-a nimerit şi io l-am luat de umeri şi l-am azvârlit în corzi. Atuncea am descoperit că se unsese cu un fel de rahat alunecos şi ierea destul de greu să-l apuci bine. Am încercat să-l prind de miljoc da' mi-a scăpat printre deşte ca un tipar. Dup'aia l-am prins de mână, da' s-a smuls iară ş'a-nceput să rânjească şi să râdă de mine.
Dup'aia s-a repezit la mine cu capu' înainte ca să mă buşească în stomac da' io m-am dat la o parte şi Cârnatu' a decolat printre corzi ş'a aterizat pe rându' din faţă. Toată lumea îl huiduia şi hătcăia, da' el s-a urcat înapoi în ring ş'a adus cu el un scaun rabatabil. Dup'aia a-nceput să m-alerge cu el prin ring şi din momen' ce io n-aveam cu ce să mă apăr, am luat-o la fugă. Da' Cârnatu' mă loveşte în spate cu scaunu', şi pe cuvânt de onoare c-a durut d-adevă-ratelea. Am încercat să-i iau scaunu', da' el mă pocneşte-n cap cu el şi ieream înghesuit într-un colţ şi nu prea aveam unde să m-ascund. Dup'aia mă loveşte în fluieru' piciorului şi când mă aplec să mă ţin de locu ăla, m'a lovit şi-n celălant fluier al piciorului.
Dan ierea pe avanscena ringului şi urla la arbitru să-l facă pe Cârnat să lase scaunu', da' nu prea avea succes. Cârnatu' m-a lovit de f o' patru sau cinci ori cu scaunu' şi m'a-ntins lat şi dup'aia -s-a urcat pe mine şi m-a prins de păr ş'a-nceput să mă dea cu capul de podea. Dup'aia m-a prins de mână ş'a-nceput să-mi sucească deştele. Io mă uit la Dan şi-l întreb „Ce naiba-i chestia asta?" şi Dan încerca să se strecoare printre corzi da' Mike se ridică şi-l trage pe Dan înapoi de guleru' cămăşii. Dup'aia dintr-o dată se aude clopotu' şi tre' să mă duc în colţu' meu.

- Ascultă, zic io, „nenorocitul ăsta încearcă să mă omoare, că mi-a dat în cap cu scaunu' ăla şi to' restu'. Tre' să fac ceva nu po' să stau aşa."
- Ce trebe tu să faci ie să pierzi, zice Mike. Nu încearcă să te omoare - purşi-sinplu încearcă să dea senzaţia că

ie veridic.
- Să-ţ' spună pielea mea ce senzaţie ie aia, zic io.
- Mai rezistă câteva minute şi dup'aia lasă-l să te ţintuiască cu umerii la podea, zice Mike. Aduţ' aminte că în seara asta câştigi cinci sute de dolari ca să pierzi, nu ca să câştigi.
- Dacă mă mai loveşte cu scaunu' ăla nu ştiu cum o să reacţionez, zic io. Mă uit la public ş'o văd pe Jenny foalte supărată şi stingherită. Dup'aia am început să mă gândesc că ce fac nu ie lucru' bun.
Or'cum, gongu' a sunat din nou ş-o iau de la-nceput. Cârnatu' încearcă să mă prindă de păr, da[1] io mi ţi-l zvârl şi el se duce învârtindu-se ca un titirez în corzi. Dup'aia l-am prins iar de miljoc da' a alunecat din strânsoare ş-a aterizat în fund ş'a-nceput să se văicărească şi să se plângă şi-şi freca dosu', şi dup'aia manageru' lui îi dă o pompă de desfundat, cu chestie d'aia de cauciuc la un cap ş'a-nceput să-mă lovească-n cap cu el. Aşa că i-am prins desfundacu' şi îl rup în doua de genunchi şi încep s-alerg după el, da' fl văd pe Mike acolo dând din cap, aşa că l-am lăsat pe Cârnat să vine să mă prindă de mână şi să mi-o-ndoaie la spate.
Nenorocitu' aproape că mi-a rupt mâna. Dup'aia m'a târât pe podea şi dup'aia a-nceput să mă lovească în ceafă cu cotu'. Din poziţia aia îl puteam vedea pe Mike şi dădea din cap şi zânbea c'aşa trebe. Dup'aia Cârnatu' se dă jos de pe mine şi începe să mă lovească în coaste şi-n stomac, dup'aia iar a luat scaunu' şi m-a troznit cu el în cap de fo'
193
FORREST **GUMP**
opt sau nouă ori şi în cele din urmă m-a trântit pe spate şi mă ţinea şi efectiv numai puteam ca să fac nimica. Cân' stăteam întins acolo el s-a aşezat pe umeri şi arbitru' a numărat pan' la trei şi trebea să se termene. Cârnatu' s-a ridicat şi s-a uitat la mine şi dup'aia m-a scuipat în faţă. A fost groaznic şi n-am mai ştiut ce să fac al'ceva şi dup'aia nu m-am mai putut apţine ş'am început ca să plâng.
Cârnatu' făcea pe grozavu' în juru' ringului şi dup'aia Dan s-a ondulat pan' la mine ş'a-nceput să mă şteargă pe faţă cu un prosop şi pan' să mă dezmeticesc a venit şi Jenny pe ring şi m-a luat în braţe ş'a-nceput şi iea să plângă şi mulţimea urla şi striga ş'alunca cu lucruri în ring.
- Hai să ne evaporăm d'aci, zice Dan şi io mă ridic în picioare şi Cârnatu' îmi scotea linba şi se strânba la mine..
- Chiar că îţ' meriţi numele, îi zice Jenny Iu' Cârnat în timp ce ieşeam din ring. A fost foalte dezonorant ce-ai făcut.
Cre' c-ar fi putut spune chestia asta despre amândoi, în viaţa mea nu m-am mai simpţit niciodată aşa de umilit. Drumu' înapoi la Indianapolis a fos' destul de penibil. Dan şi Jenny nu prea zicea nimica şi io stăteam pe bancheta din spate ologit şi vai de capu' meu.
- Ai făcut un spectacol nemaipomenit în seara asta, Forrest, zice Mike, în special plânsu' de la sfârşit - publicului i-a plăcut foalte tare!
- N-a fost nici un spectacol, zice Dan.
- Aiurea, zice Mike. Uite cum stă treaba - mereu ie cineva care tre' să piardă. Da' uite ce-ţ' promit - data viitoare o să am grijă ca Forrest să câştige. Ce-ai zice de chestia asta?
- N-ar mai trebui să fie nicio data viitoare, zice Jenny.
- Da, da' a câştigat binişor în seara asta, nu? zice şi Mike.
WINSTON GROOM
194
- Cinci sute de dolari ca să fie bătut măr, nu prea ie binişor, zice Jenny.
- Las' c-a fost primu' lui meci. Uite cum facem - data viitoare ofer şase sute.
- Nţţ, mai corect ie o mie douo sute, sare Dan.
- Nouă sute, zice Mike.
- Ce-ar fi să-l laşi să poarte un costum de baie în loc de peimpărs cu capişon? zice Jenny.
- Da' le-a plăcut aşa, zice Mike, acuma ie o parte din personalitatea lui.
- Ce-ai zice dacă ar trebui să te înbraci şi tu cu ceva de genu' ăsta? zice Dan.
- Io nu mi-s idiot, zice Mike.
- Să-ţ' muşti limba la chestia asta, zice Dan.
Or'cum, Mike s-a ţinut de cuvânt. Data următoare am luptat la resling cu unu' pe care-l chema „Musca Umană". Ierea înbrăcat în ceva care-avea un fel de bot mare ş'ascuţit cum are muştele, şi o mască cu nişte ochi holbat[1] complect. Am moşmondit la el pan tot ringu' până l-am stors şi dup'aia am ajuns la episodu' cu stătu' pe capu' lui şi dup'aia mi-am primit cei nouă sute de dolari. Ba mai mult, tot publicu' aclama ca turbaţii şi urla-ntr-una: „'Vrem Tâm-piloiu'! Vrem Tâmpiloiu'!" Nu ierea o afacere chiar aşa dă proastă.

Dup'aia a trebuit să fac resling cu „Zâna" şi ăia care organiza chiar mi-a dat voie să-i rup bagheta-n cap. Dup'aia m-am mai luptat cu înc-o grămadă de gagii şi Dan şi cu mine am reuşit să punem d'o parte fo' cinci mii de dolari pentru afacerea cu crevete. Da' mai ierea o chestie: devenisem foalte popular şi publicu' mă iubea tare. Nişte femei chiar mi-a scris nişte scrisori şi dup'aia s-a pus în vânzare şi nişte capişoane ca ale mele pe pos' de suvenire.
195
FORREST **GUMP**
Câteodată urcam în ring şi în public ierea cel puţin fo' cinzeci sau o sută de oameni care purta capişoane, toţi aplaudând şi ovaţionând şi-mi striga şi numele. Nu şt'u, da' chiar m-a făcut să mă simpt bine.
între timp, io şi Jenny ne înţelegeam destul de bine, cu escepţia la treaba cu cariera mea de resling. în fiecare seară cân' se întorcea la apartament de la servici ne găteam ceva de mâncare şi ea şi cu mine şi cu Dan stăteam dup'aia în livingrum şi făceam planuri despre cum o să-ncepem afacerea cu crevete. în mare, planu' suna cam aşa: urma ca să ne ducem la Bayou La Batre, locu' de unde ierea săracu' Bubba, şi să facem rost de nişte pământ mlăştinos undeva lângă Golfu' Mexicului. Mai trebea ca să cunpărăm nişte plase şi fire de-mpletit năvoade şi o barcă şi câte ceva de dat de mâncare la crevete în timp ce cresc, şi mai ierea ş'alte lucruri. Dan mai zicea că ne trebea ş'un loc unde să stăm şi să facem to' felu' de cunpărături în timp ce aşteptăm să ne iasă primii bani şi plus că trebea ca să ştim cu să scoatem crevetele pe piaţă. După ce-a făcut toate calcolele astea complecte, Dan zice că aveam nevoie cam de fo' cinci mii de dolari ca să aranjăm totu' în primu' an şi dup'aia urma să stăm pe picioarele noastre.
Problema care o aveam acuma ierea cu Jenny. Ea zicea că noi avem deja cinci mii de dolari ş'aşa, că dece nu ne punem pe înpachetat şi să plecăm deja acolo? Ce să zic, cam avea dreptate la chestia asta, da' ca să fiu sincer, io nu mă simpţeam încă gata ca să plec.
Adevăru ierea însă că, de la meciu' cu labagii porun-biferi din Nebraska pe Orange Bowl, nu mai simpţisem cu adevărat că realizasem ceva. Poate doar cu escepţia la cân' jucam pinpong în China Roşie, da' chestia aia a durat doar fo' câteva săptămâni. Da', vedeţ' voi, acuma în fiecare
WINSTON GROOM
196
197

A

sânbătă noapte mă urc în ring şi îi aud pe tot' cum aclamează. Şi fac chestia asta pentru *mine* - idiot sau nu. Trebea să-i fii auzit cân' mă ovaţiona cân' l-am betegit pe „Şlefuitorul din Grosse Pointe", care-a venit în ring cu hârtii de o sută de dolari lipite pe piele. Dup'aia a urmat „Ardentul Al din Amarillo" pe care l-am caftit cu figura „macaraua din Boston" ş'aşa am câştigat centura Campeo-natului Diviziei de Est. Dup'aia urma să mă bat resling cu „Uriaşul Juno", care-avea fo' sută op'zeci de kile şi se-nbră-ca în piele de leopard ş'avea o bâtă de burete înbrăcat în hârtie creponată.
Da'ntr-o zi cân' se întoarce Jenny de la servici îmi zice:
- Forrest, io şi cu tine trebe ca să stăm de vorbă. Am ieşit p'afară şi ne-am dus să ne plinbăm pe lângă un pârâuleţ şi Jenny a găsit un loc ca să stăm jos, şi dup'aia zice:
- Forrest, ere' că treaba asta cu reslingu' de-acuma ie ecsagerată.
- Ce vrei să spui? am întrebat io, deşi de fap' cam bun-ghisem ideia.
- Vreau să zic că avem acuma aproape zece mii de dolari, ceia ce-nseamnă de douo ori mai mult decât a calcu-lat Dan c-avem nevoie ca să punem pe picioare firma de crevete. Şi încep să mă întreb de ce-ţ' place să te duci în ring în fiecare sânbătă şi să te faci de râs.
- Nu mă fac de râs chiar de loc, zic io. Am şi io fanii mei la care mă gândesc, îs o persoană foalte populară. Nu prea po' ca să plec aşa purşi-sinplu.
- Tâmpenii, zice Jenny. Ce înseamnă-n căzu' ăsta „fân" şi ce vrei să spui cu „populară"? Tot' ăia nu sân' de fapt de cât o adunătură de ţicniţi care plătesc nişte bani să se uite la porcăria aia. Şi încă o adunătură de alt' ţicniţi care se
FORREST **GUMP**
urcă în ring în suspensoare şi to' felu' de costume şi se face că se bat. Şi cine naiba a mai auzit de oameni care sâ-ş' zică „Legumă" sau „Cârnatu"' şi-n' to' felu' de feluri -şi *tu,* să-ţ' zici „Tâmpiloiu"'
- Păi şi care ie problema?
- Păi ie o problemă, cum naiba crezi că mă simpt io că tipu' cu care sânt înpreună ie cunoscut peste tot ca Tâmpiloiu' şi că se dă în spectacol în fiecare săptămână -plus la televizor!

- Primim bani în plus de la televiziune, zic io.
- Fac pe el de bani în plus, zice Jenny. N-avem nevoie de nici un ban în plus!
- Cine naiba a mai auzit de cineva care să n-aivă nevoie de bani în plus? zic io.
- N-avem nevoie chiar aşa de tare, zice Jenny. Ce vreau io să zic ie că aş vrea să găsim un locşor liniştit unde să stăm, numa' al nostru, şi tu să-ţ' găseşti o slujbă respectabilă, ca afacerea cu crevetele - şi s-avem o căsuţă şi s-avem o grădină şi poate un câine sau ceva, poate chiar copii. Am avut şi io porţia mea de glorie cu „Ouăle Sparte" şi oricum nu mi-a folosit la nimica. Nu ieream deloc fericită. Am aproape treiş-cinci de ani şi vreau să mă aşez şi io la casa mea...
- Uite, zic io, cred că *i'o-s* cel care trebe ca să mă otărăsc cân' trebe să mă las sau nu de resling. N-o să fac chestia asta mereu - numa pan' la momentu' potrivit.
- Or'cum nici io n-am de gând să te-aştept d'a pururi, zice Jenny, da' nu cred că ierea prea serioasă.
ti

Am mai avut fo' douo meciuri dup'aia şi normal că le-am câştigat pe amândouo, şi dup'aia Mike ne dă telefon să ne ducem la el la birou într-o zi şi zice:
- Uite care-i treaba, săptămâna asta urmează să te lupt' cu „Pofesoru"'.
- Cine-i ăsta? întreabă Dan.
- Ie unu' din California, zice Mike, şi cică-i destul de meseriaş acolo. A fost finalist în Campionatu' Diviziei de Vest.
- Dan partea mai ie okei, zic io.
- Muma' că mai ie o treabă înafară de asta, zice Mike. De data asta, Forrest, trebe să pierzi.
- Să pierd? zic io.
- Să pierzi zice Mike. Problema ie în felu' următor: de luni întregi, săptămână după săptămână câştigi meci după meci. Nu te-ai prins că trebe ca să pierzi din când în când ca să-ţ' păstrezi popularitatea?
- Da' tu de unde ştii?
- Păi sinplu. Lumea ţine cu ăia mai slabi. Chestia asta te-ajută că dă mai bine data viitoare.
- Mie nu-mi place, zic io.
- Cât se plăteşte la afacerea asta? întreabă Dan.
- Douo miare.
- Mie nu-mi place, zic io dan nou.
- Douo miare îs destul de mult' bani, zice Dan.
- Mie to' nu-mi place, zic io.
Da' pan' la urmă am acceptat.
Jenny se purta destul de ciudat în ultima vreme, da' io am crezut că din cauză că ierea nervoasă.
Dup'aia într-o zi vine acasă şi zice:
- Forrest, am ajuns la capătu' puterilor. Te rog nu te mai duce la meciu' ăsta.
- Trebe ca să mă duc, zic io. Or'cum, urmează ca să pierd.
- Să pierzi? zice ea.
îi esplic şi el ce-mi zisese Mike, şi dup'aia iea zice:
- Un căcat în ploaie, Forrest, chestia asta ie prea mult.
- Da' ie viaţa mea, zic io - ce-nsemna chestia asta totuşi nu ştiu nici azi ezact.
Or'cum, o zi-douo mai încolo, Dan se-ntoarce de nu şt'u unde şi-mi zice că trebe ca să stăm de vorbă.
- Forrest, îmi zice, ere' c-am descoperit cum să ne rezolvăm toate problemele.
Io am întrebat că cum.
- Cre' că ie momentu', zice Dan, ca să ne facem bagaju' dan meseria asta cât de curând. Ştiu că Iu' Jenny nu-i place, şi, dacă vrem ca să începem afacerea cu crevete, ar cam fi timpu' s-o facem. Dar, zice el, ere' c-am descoperit modu' în care să ne şi facem bagaju' şi să şi lăsăm curat în urma noastră în acelaş' timp.
- Cum? întreb io.
- Am vorbit cu un tip din oraş. Are o agenţie de pariuri şi s-aud zvonuri că tu urmează să pierzi meciu'

cu Profe-soru' sânbăta asta.
- Şi? întreb io.
- Şi ce-ar fi să câştigi?
- Să câştig?
WINSTOH GROOM
200
201
FORREST **GUMP**
- Să-l faci zob.
- Dau de bucluc cu Mike, zic io.
- Dă-l naibii pe Mike, zice Dan. Uite care-i treaba. Să zicem că luăm cei zece mii de dolari de-i avem şi îi pariem pe tine c-o să câştigi? Cota la pariu ie doi-la-unu. Dup'aia tu îl mătrăşeşti pe ăla ş'o s-avem *douoj'te* miare.
- Da' o să dau de to' felu' de belele, zic io.
- Las' că încasăm bănuţii şi ne evaporăm din oraş, zice Dan. Ştii ce putem să facem cu douoj'de miare? Nu numa[1] că o să dăm drumu' la cea mai tare afacere cu crevete da' ne rămâne ş'o grămadă pentru noi. Or'cum mă gândeam că venise timpu' să terminăm cu reslingu' ăsta.
Io mă gândesc că Dan ie manageru', plus că Jenny mi-a to' zis să încetez cu reslingu' şi la urma urmei douozeci de motani nu-i o afacere nasoală.
- Ce zici? zice Dan.
- Okei, zic io. Okei.
Ş'a venit şi ziua în care trebuia să mă lupt cu Profeso-ru'. De data asta meciu' trebea să aivă loc la Fort Wayne, şi Mike a venit să ne ia cu maşina şi în momentu' ăsta ierea în stradă şi clacsona într-o fericire, şi io am întrebat-o pe Jenny dacă ie gata.
- Io nu vin, zice ea. O să mă uit la televizor.
- Da' trebe să mergi, zic io, şi dup'aia îi zic Iu' Dan să-i esplice de ce.
Dan îi spune Iul Jenny care ierea planu' şi că aveam nevoie de ea ca să vină, pen'că ne trebuia cineva ca să ne aducă cu maşina înapoi la Indianapelis după ce îl aranjam pe Profesor.
- Noi nu putem să conducem nici unu, zice el, şi la ieşirea din sală o să ne-aştepte o maşină bună şi rapidă cu care să ne-ntoarcem aici să ridicăm banii de la agenţia de pariuri şi dup'aia să ne teleportăm din oraş.
- Nţţ, io nu vreau să am nimic d'a face c-o afacere de genu' ăsta, zice Jenny.
- Da' ie vorba de douozeci de mii, zic io.
- Bani cinstiţi, nu? zice ea cu reproş.
- Las' c-a fost destul de necinstit şi ce i-a făcut ăştia pân'acuma, zice Dan, cu toate chestiile alea aranjate dina-inte, cân' să piardă şi cân' să câştige.
- Io nu vin, zice Jenny, şi dup'aia s-aude Mike că clacso-neză iar, şi Dan zice:
- Păi atuncea noi cam trebe să plecăm. Rămâne să ne vedem acia la un momen' dat după ce se termină toată treaba - orc'um ar fi.
- Ar trebui să vă fie ruşine, zice Jenny.
- N-o să mai fii aşa de afectată cân' o să ne-ntoarcem cu douof de mii de verzişori în buzunar, zice Dan.
Şi dup'aia am întins-o.
Pe drumu' către Fort Wayne io n-am zis mare lucru pe motivu' că mi-erea cam ruşine de chestia pe care i-o coceam Iu' Mike. Nu s-a purtat urât cu mine, da' pe de altă parte, după cum îmi esplicase Dan, câştigase un vagon de parai de pe urma mea, aşa că cu toată chestia asta urma să fim chit.
Am ajuns la sala unde avea loc treaba şi primu' meci începuse deja - Uriaşu' Juno tocma' o-ncasa cu ardoare de la Zână. Şi dup'aia urma să fie un meci pe echipe între gagici pitice. Io mă duc la cabină şi îmi pun peimpărsu' şi capişonu'. Dan' îl roagă pe unu' să-i formeze număru' de la compania de tacsimetre ş'aranjează ca imediat după meci s-avem la dispoziţie, la ieşirea din sală, un tacsi care să ne aştepte cu motoru' pornit şi gata de drum.
WINSTON GROOM
202
203
FORREST **GUMP**
Dup'aia cineva bate la uşă şi vine momentu' să urc în ring. Io şi Profesoru' urma să ne luptăm în derbiu' serii. Cân' am ieşit pe scenă, Profesoru' ierea deja sus în ring. Ierea un tip mic da' zdravăn, cu barbă şi cu ochelari şi avea pe el o robă neagră şi pălărie cu vârf pătrat, cum am purtat şi io cân' am apsolvit liceu' şi mi-a dat diploma.

Pe bună dacă n-arăta ca un profesor adevărat înbrăcat aşa. Şi dup'aia io mi-am zis că o să-l fac să mănânce pălăria aia.
Aşa că mă urc în ring şi şpicheru' zice:
- Doamnelor şi Domnilor.
La chestia asta s-aude o grămadă de huiduieli, şi dup'aia zice:
- Sântem bucuroşi în seara asta să avem ca puncte de atracţie pentru titlul de campion al Asociaţiei Nord Americane de Wrestling Profesional pe doi dintre cei mai de temut candidaţi din ţară - Profesoru' versus Tâmpiloiu'!
Cân' a termenat de zis chestia asta s-a auzit atâ' de multe huiduieli şi ovaţii, că ierea inposibil să-ţ' dai seama dacă publicu' ierea fericit sau inervat. Or'cum, numai conta în niciun fel, pen'că imediat dup'aia s-aude clopotu' şi-a început meciu'.
Profesorul şi-a dat jos roba, ochelarii şi chestia pătrată din cap şi-ncepe să se-nvârtă în juru' meu şi să-mi facă cu deştu' de parcă mă certa. Am încercat să-l apuc cumva, da' de fiecare dată se ferea şi dup'aia îmi făcea semn cu deştu'. Chestia asta a durat cam un minut sau douo da' dup'aia a făcut o greşală. A luat-o la fugă ca s-ajungă în spatele meu şi să-mi tragă un şut în cur, da' atuncea în sfârşit l-am prins d'o mână şi l-am aluncat în corzi. Dup'aia el a ricoşat din corzi şi s-a repezit înapoi ca din praştie şi-n timp ce trecea pe lângă mine io i-am pus o piedică şi dup'aia am vrut să m-arunc pa el cu schema cu „Plescăitul din Burtă", de a
reuşit ca să se dea la o parte în ultimu' moment ş-a fugit la colţu' lui şi cân' mă uit, îs' luase în mână o riglă cam mare.
îmi făcea semne cu rigla ca şi cum vroia ca să mă pleznească cu iea, da' în loc să facă chestia asta, la un momen' dat, cân' în cele din urmă ierea să-l apuc zdravăn, mi-a băgat rigla-n ochi şi se făcea că-mi scoate ochiu'. Jur pe ce ştiu io - m-a durut al nabii, şi mă împiedicam de colo-colo şi-ncercam ca să-mi recapăt vederea cân, d'odată, Profesoru' vine pe la spate şi-mi pune ceva în peimpărs. N-a durat prea mul' ca să aflu ce ierea - îmi pusese nici mai mult nici mai puţin decât fulnici! De unde puii mei le luase, naiba ştie, da' dup'aia fulnicile a-nceput să mă muşte şi să colcăie de colo colo şi io o cam belisem.
Dan ierea şi el acolo şi urla ca să-l termin, da' nu ierea prea uşor cu furnicile alea în chiloţi. Or'cum, a sunat gongu' şi s-a terminat *repriza* şi io mă-ntorc la colţu' meu şi Dan încerca să-mi scoată fulnicile.
- A fos' o cioacă şucară, zic io.
- Forrest, nu mai sta, mardeşte-l purşi-sinplu, zice Dan, n'avem voie să dăm rasol supt nicio formă.
Dup'aia începe repriza a doua şi Profesoru' s-apropie şi începe să se strânbe la mine. Şi dup'aia, la un momen' dat, s-a apropiat îndeajuns de mul' de mine ca să pot pune mâna pe el zdravăn ş'aşa că l-am prins şi dup'aia l-am ridicat deasupra capului ş'am început să fac învârtirea Avion.
L-am învârtit ere' că de fo' patruzeci sau cinzeci de ori, până cân' ieream sigur că ameţise şi dup'aia i-am făcut vânt ca' de tare am putut peste corzi direct în public. A aterizat la mama naibii, ere' că în al cincilea rând din spate în poala unei bătrânici care stătea şi croşeta un plovăr, şi iea a-nceput să-l pocnească în cap c-o unbrelă.

Necazu' ierea că învârtirea Avion mă afectase şi pe mine. Toate se-nvârtea în juru' meu da' îmi ziceam că nu contează pen'că or'cum treaba urma să se termine ca' de curând şi că Profesoru' ierea or'cum termenat. însă chestia asta n-o prea nimerisem.
Aproape îmi revenisem de la învârteală, cân' d'odată ceva mă ţine de glezne. Mă uit jos şi cân' colo Profesoru' tocma' se căţăra înapoi în ring ş'adusese şi ghemu' de lână cu care croşeta bătrânica şi mi-l învârtise în juru' picioarelor.
Am încercat să mă zmucesc din chestia aia, da' Profesoru' făcea ture în juru' meu cu sfoara şi mă înfofolea ca pe-o mumie. Pan' s-apuc io să mai fac ceva m-a legat complect de sus până jos, şi de mâini şi de picioare şi numai puteam să fac nimica. Dup'aia Profesoru' se opreşte din legat şi face un nod foalte frumos şi se opreşte în faţa mea şi face o plecăciune - de parcă ierea un magician care tocma' făcuse o jmecherie sau ceva de genu'. Dup'aia face o promenadă pan' la colţu' lui şi ia o carte groasă - arăta ca un dicţionar - şi dup'aia se-ntoarce şi mai face o plecăciune. Şi dup'aia mă troznește-n cap cu cartea. După cum v-am zis deja io nu puteam să fac apsolut nimica. Cre' că m-a pocnit de fo' zece sau doişpe ori înainte să cad jos şi io stăteam acolo-ntins şi neajutorat ş'aud pe toată lumea că aclamează şi dup'aia Profesoru' se urcă pe mine şi m-atinge cu umerii de podea ş'arbitru' mă numără - ş'aşa a câştigat meciu'.
Mike şi Dan a venit dup'aia în ring şi-a descâlcit firu' şi m-a ajutat să mă ridic.
- Ecstraordinar! zice Mike. Cât se poate de ecstraor-dinar! Nici io nu puteam s-aranjez totu' mai bine!

- Hai taci din gură, zice Dan. Şi dup'aia se întoarce spre mine. Zău, zice el, ie o situaţ'e al naibii de faină - iar tu să te laşi păcălit chiar aşa de Profesor.
205
FORREST **GUMP**
Io tăceam mâlc. Mă simpţeam foalte jalnic. Pierdusem totu', da' un lucru ştiam acu' cu siguranţă, ş'anume că nu mai aveam să fac resling niciodată.
După chestia asta nu mai aveam nevoie de tacsiu' cu care trebea să fugim, aşa că Dan şi cu mine ne-am întors la Indianapolis cu Mike. To' drumu' de întoarcere se dădea cu părerea că ce adevărată fusese toată chestia cum pierdusem meciu' cu Profesoru', şi cum data ailantă urma să câştig şi să produc o grămadă de bani pentru toată lumea.
Cân' am ajuns în faţa apartamentului, Mike se întoarce spre Dan şi îi dă un plic cu cei douo mii de dolari pe care trebea să-i iau pe meci.
- Nu-i lua, zic io.
- Ce? zice Mike.
- Ascultă, zic io. Trebe ca să-ţ' spun ceva. Atuncea Dan s-a băgat el în discuţie.
- Ce vrea să-ţ' spună ie că de azi înainte n-o să se mai lupte.
- Voi vă ţineţ' de poante? zice Mike.
- Nu, nu ie nicio poantă, zice Dan.
- Păi ce dracu' s'a-ntâmplat? întreabă Mike. Forrest, ia zi, s'a-ntâmplat ceva?
înainte să mai apuc io să zic ceva, Dan zice:
- Nu vrea ca să vorbească despre chestia asta acuma.
- Păăi, zice Mike. Cre' că înţeleg. Mai bine du-te şi te culcă şi odihneşte-te cât pot' de bine. Şi io o să mă-ntorc cât pot de devremea dimineaţă şi stăm de vorbă, okei?
- Okei, zice Dan, şi ne dăm jos din maşină. După ce Mike pleacă, io zi:
- Nu trebea să el banii.
WINSTON GROOM
206
- Or'cum în momentu' ăsta asta-i cam to' ce ne-a mai rămas, zice el. Restu' s-a dus pe apa sânbetei. Chestia asta urma io s'o-nţeleg abea mai târziu.
Ne ducem la apartament şi cân' colo, Jenny nu mai ierea acolo, îs' luase toate lucrurile, cu escepţia la faptu' că ne lăsase nişte cearceafuri curate şi prosoape şi nişte oale şi tigăi ş'alte chestii. Pe masa din livingrum ierea un bilet. Dan l-a găsit primu' şi mi l-a citit cu voce tare.
Dragă Forrest, [scria-n bilet]
Pur şi sinplu nu mai sunt în stare să suport. Am încercat să discut cu tine şi să-ţi spun ce simt, dar se pare că ţie nu îţi pasă. în plus, în seara asta vei mai face şi un lucru mizerabil şi necinstit şi nu cred că sunt în stare să mă mai înţeleg cu tine.
Poate că şi eu am o parte din vină, pentru că am ajuns la o vârstă la care simt nevoia să mă aşez într-un loc. Mi-ar plăcea să ara o familie, o casă şi să mă duc la biserică şi alte lucruri asemănătoare şi liniştite. Te cunosc din primul an de şcoală, Forrest, de aproape treizeci de ani, şi ara văzut cum ai crescut zdravăn şi puternic şi de treabă. Şi când în cele din urma mi-am dat seama cât de tare ţin la tine, atunci când ai venit la Boston, am fost cea mai fericită persoană din lume.
Şi dup'aia te-ai apucat să fumezi prea multă marijuana şi te-ai ţinut de prostii cu fetele alea din Providence, şi chiar şi dup'aia mi s-a făcut dor de tine şi m-am bucurat că ai venit la Washington în timpul demonstraţiilor ca să mă cauţi. Dar după ce ai participat în misiunea spaţială şi te-ai prăbuşit în junglă ş 'ai dispărut timp de aproape patru ani, cred că poate m-am schinbat. Nu mai sunt la fel de plină de speranţă cum eram pe vremuri şi cred că m-aş mulţumi din plin cu o viaţă simplă undeva. Aşa că acum trebuie să încerc să văd dacă e adevărat.
207
FORREST **GUMP**
Ceva s-a schimbat şi cu tine, dragă Forrest. Nu cred că-ţi dai seama sau că ai putea să faci ceva în legătură cu asta, pentru că tu ai fost mereu o persoană „specială", dar, într-un cuvânt, se pare că nu mai gândim şi nici nu mai rezonăm în acelaşi mod.
Plâng în timp ce scriu biletul ăsta, dar acum trebuie să ne despărţim. Te rog frumos să nu încerci să mă găseşti. îţi doresc tot binele, dragul meu - adio.
Cu dragoste,
Jenny
Dan mi-a întins biletu', da' io l-am lăsat să cadă pe jos şi-am rămas aşa, şi pentru prima oară în viaţă mi-am dat

seama ce înseamnă cu adevărat să fii idiot.

T

Ei bine, după chestia asta m-am simpţit cu adevărat deplorabil.
Dan şi cu mine am rămas la apartament noaptea aia, da' dimineaţa următoale devreme am început să ne strângem catrafusele pen'că nu mai aveam nici un fel de motiv să rămânem în Indianapolis. Dan vine la mine şi-mi zice:
- Uite, Forrest, ia banii ăştia, şi-mi întinde ăia douo mii de dolari pe care ni-i dăduse Mike ca să fac resling cu Profesoru'.
- Nu-i vreau, zic io.
- Io ere' c-ar fi mai bine să-i el, zice Dan, pen'că ie tot ce-avem.
- Ţine-i tu, zic io.
- Cel puţin ia jumate dîn el, zice el. O să-ţ' trebuiască nişte bani pentru transport ca s-ajungi unde vrei.
- Da' ce, tu nu mergi cu mine? întreb io.
- îmi pare rău, da' nu vin, Forrest, zice el. Or'cum am făcut deja prea mult rău. Az'noapte nici măcar n-am dormit din cauza asta. M'am dat de ceasul morţii, pen'că mi-am dat seama cum te-am convins să pariem tot' banii noştri, şi cum te-am făcut să mai lupţi o perioadă ezact în momentu' în care ierea din ce în ce mai evident că Jenny

vroia să te părăsească. Iar faptu' c-ai încasat-o de la Profesor sigur n-a fos' vina ta. Ai făcut to' ce-ai putut. Io sânt tartoru' în toată afacerea asta. Sânt un ratat.
- Io nu ere' c-a fos' vina ta, Dan, zic io. Dacă nu mi se urca la căpăţână că io ieream celebrul Tâmpiloiu' şi să cred toate prostiile pe care le zicea lumea despre mine, n-aş fi intrat în balamucu' ăsta de la început.
- Or'cum ar fi, zice Dan, nu mă mai simt bine să mă tot ţin după tine. Tu ai alte chestii de rezolvat acum. Du-te şi rezolvă-le. Uită de mine. Sânt un ratat.
Ce să mai zic, io şi Dan am mai stat de vorbă o grămadă dup'aia, da' n-a fost chip ca să-l conving, ş'aşa că niţel mai încolo, şi-a luat calabalâcu' şi l-am ajutat la scări, şi dup'aia a început să împingă la cărucior pe stradă cu tot restu în poală şi asta a fost cam ultima mea imagine cu el.
Dup'aia m-am dus la staţia de autobuz ş'am cunpărat un bilet pan' la Mobile. Urma să fie un drum de douo zile şi douo nopţ', prin Louisville, dup'aia pan' Nashville, dup'aia pan Birmingham şi dup'aia Mobile, şi io ieream un amărât de idiot nenorocit, ş-am stat aşa nemişcat to' drumu'.
Am trecut prin Louisville în timpu' nopţii, şi dup'aia a doua zi am oprit în Nashville ş'a trebuit ca să schinb auto-buzu[1]. Trebea ca s'aştept fo' trei ore, aşa că m-am otărât să mă plinb umpic pan oraş. Mi-am cunpărat un senviş la un *fasfud* ş'un pahar de ceai cu ghiaţă şi cân' mă plinbam io pe stradă, la un moment dat, trec pan' faţă pe la un hotel ş'acolo văd o plancardă mare pe care scria „Bine aţi venit la Turneul de Şah pentru Mari Maeştri - valabil cu invitaţie."
Nu'ş cum să zic, da' mi-a stârnit curiozitatea, pe motivu' că jucasem atâta şah cu Dihai Şam cân' ieream în junglă,

aşa c'am intrat în hotel. Partidele se juca în sala de festi-vităţ' şi ierea în plus ş'o mulţime mare de oameni care se uita, da' ierea ş'un semn care zicea „Intrare - cinci dolari", şi io nu vroiam ca să-mi cheltuiesc banii, da' m-am uitat prin uşă o vreme, şi dup'aia m-am dus şi m-am aşezat în holu' de la intrare pe un fotoliu ca să mă odihnesc. Vizavi de mine ierea un scaun în care stătea un om destul de mititel. Ierea foalte zbârcit ş'arăta foalte deprimant şi purta pe el un costum negru cu ghetre care-i acoperea gleznele şi cravată, iar pe masa din faţa lui avea instalată o tablă de şah.
După ce-am mai stat io acolo, îl văd că din cân' în când mai muta câte o piesă, ş'aşa m-am prins de fapt juca de unu' singul. Am calcolat că mai aveam fo' oră sau cam aşa ceva până pleca autobuzu' şi l-am întrebat dacă vroia să joace şah cu cineva. el s-a uitat la mine şi dup'aia s-a uitat la tabla de şah şi n-a zis nimica.
Niţel mai târziu moşulică studia tabla de şah de fo[1] juma' de oră şi dup'aia ş-a mutat nebunu' alb pe pătrăţelu' negru de la be şapte, şi tocma' se pregătea să-ş' ia mâna de pe el cân' io zic d'odată:

- Mă scuzat'.
Iei sare-n sus de parcă s'aşezase pe o pioneză şi se uită încruntat la mine peste masă.
- Dacă faceţ' mutarea aia, zic io, o să vă descoperit' aşa tare, c-o să pierdeţ' calu', şi dup'aia regina, şi dup'aia aţ' belito complect.
Iei se uită la tabla de şah fără ca să-ş' ia mâna de pe nebun, şi dup'aia mută înapoi şi în cele din urmă îmi zice:
- S-ar putea să ai dreptate.
Aşa că s-a apucat să studieze din nou tabla de şah şi io îmi zic că se făcuse timpu' să mă duc înapoi la stătea
211
FORREST **GUMP**
d'autobuz, da' ezact în momentu' în care mă pregăteam ca să plec, moşulică zice:
- îmi cer scuze, dar observaţia aceea a fost foarte perspicace.
Io am dat din cap şi dup'aia el zice:
- Uite, în mod sigur eşti destul de bun la sportu' ăsta, de ce nu el loc ca să termini partida asta cu mine? Preia tu albele în poziţia asta.
- Nu pot, zic io, pen'că trebea ca să prind autobuzu' ş'aşa mai departe. Aşa că el dă din cap şi-mi face un salut cu mâna şi io m-am dus înapoi la stătea d'autobuz.
Pân'am ajuns io acolo, al naibii de autobuz plecase deja şi uite aşa rămăsesem blocat în Nashville şi nu mai ierea alt autobuz până mâine. Sunt efectiv de groază şi aproape că nu po' să fac nimic calumea. Şi pen'că că n-aveam ce face, m-am întors atuncea la hotel şi moşulică ierea tot acolo şi juca înpotriva lui înşişi şi se părea că câştigă. M-am dus pan' la el şi dup'aia el s-a uitat la mine şi mi-a făcut semn ca să iau loc. Da' acuma ierea într-o situaţie destul de nasoală - avea jumate din pioni luat' şi numai avea decât un nebun şi nici un turn şi regina tocma' urma să fie pierdută la mutarea următoale.
Mi-a luat aproape o oră-ntreagă ca să mai echilibrez lucrurile niţel şi moşulică mormăia şi dădea din cap de fiecare dată cân' îmi înbunătăţeam situaţea. Pan' la urmă l-am atras într-un ganbit şi el a acceptat şi, după trei mutări mai târziu, i-am dat şah şi mat.
- Măi să fie, zice el. Cine-oi //tu de joci aşa bine? Io i-am zis cum mă cheamă, şi el zice:
- Nu, vroiam să spun că unde ai învăţat să joci aşa? Nici măcar nu te recunosc.
Cân' i-am zis c-am învăţat să joc în Noua Guinee el zice:
WINSTON GROOM
212
213
FORREST **GUMP**
- Dumnezeule mare! Şi vrei să spui că n-ai jucat niciodată la o, competiţie regională?
Io dau din cap că nu şi el zice:
- Ei bine, fie că mă cunoşti sau nu, io mi-s un fost mare maestru internaţional şi mătăluţă tocmai ai preluat o poziţie pe care ierea aproape imposibil s-o câştigi, şi m-ai anihilat complect!
L-am întrebat că da' de ce nu joacă în sală cu ceilanţi oameni, şi el zice:
- Aaa... am jucat mai devreme. Am aproape op'zeci de ani şi ăsta ie un fel de turneu pentru cei retraşi. Adevărata glorie aparţine celor tineri acum - pur şi sinplu au mintea mai ascuţită.
Io am dat din cap şi i-am mulţumit pentru joc şi dup'aia m-am ridicat ca să plec, da' el zice:
- Auzi, ai mâncat de seară?
I-am spus că mâncasem un senviş acu' câteva ore şi el zice:
- Ce-ai zice dacă îţi fac cinste c-o masă? în fond mi-ai oferit un joc nemaipomenit.
Io i-am zis c'accept, şi dup'aia ne-am dus la restaurantu' hotelului. Ierea un om foalte de treabă, îl chema Domnul Tribble.
- Uite ce cred io, zice Domnu' Tribble în timp ce mâncăm, în mod cert trebe ca să mai joc nişte jocuri cu tine, dar cu escepţia cazului în care la partida din seara asta ai fost doar băftos, pro'abil că ieşti unul dintre cele mai bune talente necunoscute din şah. Aş vrea să te sponsorizez la fo' câteva turnee, ca să vedem ce se-ntâmplă.
I-am spus despre faptu' că trebea să mă duc acasă şi că vroiam ca să intru în afacerea cu crevete eccetera, da' el zice:
- Ascultă-mă, Forrest, asta ar putea fi şansa vieţii tale. Ai putea să câştigi o grămadă de bani cu jocu' ăsta, înţe-legi?
Mi-a zis că am toată noaptea să mă gândesc la treaba asta şi dup'aia să-i spun dimineaţă ce cred. Aşa că Domnu' Tribble şi cu mine am dat noroc şi dup'aia io am ieşit pe stradă.
M-am tot plinbat umpic de colo-colo, da' nu-s multe de văzut în Nashville, aşa că pan' la urmă m-am aşezat pe-

o bancă în parc. încercam să mă gândesc, chestie care nu ie chiar aşa de uşoară pentru mine, şi să calcolez ce să fac acuma. Cel mai mul' mă gândeam la Jenny şi că unde ierea ea. îmi zisese că să nu o caut sau să fac al'ceva, da' într-un fel simpţeam io că nu mă uitase. Mă făcusem de miru' lumii în Indianapolis, şi io ştiam chestia asta. Cre' că se-ntâm-plase din cauză că nu mai încercasem să fac lucru bun şi drept. Ş'acuma nu mai prea ştiam care ie lucru' ăla. Adică vroiam ca să spun că bun, sânt aicia, nu am prea multe parale să fiu sincer şi îmi trebe ceva cu care să-ncep afacerea cu crevete, şi Domnu' Tribble zice că pot să fac nişte parale bune în circuitu' de şah. Da' se părea că de fiecare dată cân' încercam să fac al'ceva decât să mă-ntorc acasă şi să-ncep afacerea cu crevete, mă tot frig cu to' felu' de chestii - aşa că uite'aşa stau şi mă gândesc ce să fac.
Nici măcare nu stătusem acolo prea mult timp, cân' vine la mine un poliţist şi mă-ntreabă că ce fac io acolo la ora aia.
Io îi esplic că stăteam acolo şi mă gândeam şi el zice că nu ie voie să stai noaptea în parc şi să te gândeşti şi că ar fi bine să plec d'acolo. Am ieşit în stradă şi poliţistu' mă urmărea. Nu prea ştiam unde să mă duc, şi-am mai mers la întâmplare şi niţel mai târziu am văzut o străduţă şi m-am

afundat în ea ş'am găsit un loc unde să şed şi să mă odihnesc. N'apuc să stau un minut acolea şi acelaş' poliţist trece p'acolo şi iar mă vede.
- Ia te uită, ecsclamă el. Şi dup'aia îmi zice:
- Ia vino pan' aici.
Când ajung în stradă mă-ntreabă:
- Ce făceai acolo? Io zic:
- Nimica. El zice:
- Egzact la ce mă gândeam - eşti arestat pentru vagabondaj.
Aşa că m-a luat şi m-a dus la secţie şi m-a închis după gratii şi de dimineaţă mi-a zis că pot să dau un telefon dacă vreau. Normal că nu ştiam pe nimeni cu escepţia Iu' Domnu' Tribble, aşa că pe el l-am sunat. Fo' juma' de oră mai târziu, Domnu' Tribble apare la secţia de poliţie şi mă scoate de la închisoare. «• Dup'aia îmi cunpără un mic dejun baban la hotel şi zice:
- Uite, nu vrei să te înscriu la campionatu' interzonal de la Los Angeles săptămâna viitoare? Premiul întâi are o valoare de zece mii de dolari. O să-ţi plătesc toate cheltuielile şi facem pe din douo orice sumă câştigi. Plus că îmi pare şi că ai nevoie de un antrenor, aşa că mi-ar face plăcere să fiu eu antrenorul şi consilierul tău. Ce zici?
Io tot mai aveam nişte îndoieli, da' or'cum, pan' la urmă mi-am zis că nu aveam nimica de pierdut dacă-ncercam. Aşa c-am zis că accept, cel puţin pentru o perioadă. Adică pan' adun destui bani ca să-ncep afacerea cu crevete. Ş'aşa că io şi Domnu' Tribble ne-am strâns mâinile ş'am devenit parteneri.
Los Angelesu' ierea foalte frumos. Am ajuns acolo c'o săptămână mai devreme şi Domnul Tribble stătea toată ziua

cu mine antrenându-mă şi-mi înbunătăţea jocu', da' după o vreme purşi-sinplu a dat din cap ş'a zis că n-avea niciun sens să mai încerce ca să mă *antreneze,* pen'că io ştiam deja „toate mutările, ca la carte". Aşa că tot ce-am mai făcut a fos' c-am ieşit prin oraş.
Domnu' Tribble m-a dus la Disneyland şi m-a lăsat să mă dau în to' felu' de chestii şi dup'aia a făcut nişte aranjamente ca să facem şi un tur al studiourilor de filme. Acolo se făcea to' felu' de filme şi o grămadă de ţipi alerga de colo-colo şi ţipa „cadru unu" şi „banda", şi „stop banda" şi to' felu' de chestii de genu' ăsta. Unu' dintre filmele pe care le filma ierea un *uestărn* ş-am văzut un gagiu zburând printr-un giam de fo' zece ori pân-a ieşit calumea.
Or'cum, stăteam acolo şi ne uitam la chestia asta când apare un individ şi mi se adresează:
- îmi cer scuze, eşti actor? Io zic:
-Ăăă...
Domnu' Tribble spune:
- Nu, noi sântem jucători de şah. Şi tipu' zice:
- Mare păcat, pentru că băiatul ăsta solid d'aicea pare a fi ideal pentru un rol în filmu' la care lucrez acuma. Şi dup'aia se-ntoarce la mine şi pune mâna pe braţ şi mă pipăie şi zice:
- Mamă, mamă, chiar că eşti beton d-adevăratelea, ieşti sigur că nu te interesează să joci într-un film?
- Am jucat odată, zic io.

- Pe bune! zice tipu'. în ce?
- *Regele Lear.*
- Minunat, dragule, zice el, apsolut minunat - ai la tine legitimaţia de actor?

-Ce?
- Legitimaţia de la Asociaţia Actorilor de Film - eeeh, n-are importanţă, zice el. Dacă ie nevoie, dragă, p'aia o facem rost imediat. Ce vreau io să ştiu, unde naiba ai stat ascuns pân'acuma? Adică vreau să zic, uită-te la tine! Eşti genul mare, zdravăn şi tăcut - un alt John Wayne.
- Nu ie nici un John Wayne, zice Domnul Tribble destul de acru, este un jucător de şah de talie mondială.
- Cu atât mai bine, zice tipu', tipul[1] *inteligent,* mare, zdravăn şi tăcut. Chestie foarte rară.
- Nu mi-s aşa deştept pe cum par, zic io, încercând să fiu cinstit, da' tipu' zice că or'cum chestia aia nu contează, pen'că actorii nu trebe să fie deştept' *sau* cinstit' sau ceva de genu' ăsta, trebe doar să fie în stare să iasă-n faţa camerei şi să zică replica.
- Pe mine mă cheamă Felder, zice el, şi torn filme. Aş vrea să vii la o audiţie pentru filmu' de care ţi-am zis.
- Mâine trebe să joace în turneul de şah, zice Domnu' Tribble. N-are timp pentru actorie sau audiţii.
- Totuşi, poate reuşit' să bifaţi şi chestia asta, chiar dacă sânteţ[1] aglomeraţi! în fond s-ar putea să fie şansa pe care o cauţi. De ce nu veniţi şi dumneavoastră, domnule Tribble, facem o audiţie şi cu dumneavoastră, dacă ie nevoie.
- O să-ncercăm, zice Domnu' Tribble. Hai să mergem acuma, Forrest, mai avem nişte treabă de făcut.
- La bună revedere, dragule, zice Domnu' Felder, să nu uiţi.
Şi dup'aia am plecat.
A doua zi de dimineaţă ierea turneu' de şah care se ţinea la Hotelul Beverly Hils. Io şi Domnu' Tribble ajungem acolo îndeajuns de devreme şi mă înscrie în competiţie; toată ziua urma să am o grămadă de meciuri.
Pan' la urmă am descoperit că nu ierea mare brânză. Mi-a loat fo' şapte minute ca să-l căpăcesc pe primu' tip, care ierea un maestru regional şi profesor de nu ştu ce la nuş' ce colegiu, lucru care m-a făcut să mă simpt destul de bine pan' la urmă. Bătusem totuş' un profesor.
Ulmătoru' ierea un puşti de fo' şaptişpe ani şi i-am tras în mai puţin de juma[1] de oră. Dup'aia l-a apucat un acces de furie ş'a-nceput să ţipe şi să urle ş'a trebuit să vina mama lui şi să-l ia d'acolo.
Ş'aşa că ziua aia şi a doua zi am jucat cu to' felu' de oameni, da' pe tot' i-am bătut destul de repede, lucru care ierea o mare uşurare, din momen' ce cân[1] jucam cu Dihai Şam trebea să stau acolo nemişcat şi să nu mă duc la baie, pen'că dacă mă ridicam de la tabla de şah mişca piesele şi încerca să trişeze.
Or'cum, uite-aşa m-am trezit c-am ajuns în finală şi aveam o zi liberă pan' atuncea. Dup'aia m-am întors la hotel cu Domnu' Tribble ş-am găsit un mesaj pentru noi de la Domnu' Felder, tipu' cu filmele. Zicea că „Vă rog să daţi telefon la mine la birou în dup-amiaza asta şi stabiliţi audiţia

pentru mâine dimineaţă" şi lăsa un număr de telefon la care să sunăm.
- Ei bine Forrest, zice Domnu' Tribble. Nu prea ştiu ce să zic despre chestia asta. Tu ce crezi?
- Habar n-am nici io, zic io, da' ca să fiu sincer părea destul de camptivant s'apar în filme şi to[1] restu. Poate chiar puteam să mă-ntâlnesc cu Raquel Welch sau cu cine mai ştie cine.
- Eeh, pan' la urmă io nu cred că ţi-ar strica, zice Domnu' Tribble. Aşa c-o să sun să fac programarea.
Şi dup'aia a sunat la birou' Iu' Domnu' Felder şi tocma' spunea cân' şi unde să mergem şi d'odată îs' pune mâna ailantă pe receptol şi-mi zice:
- Forrest, ştii să înoţi?
- îhî, şi el zice dup'aia la telefon: - Da, ştie să înoate. După ce-a închis telefonu', io l-am întrebat că de ce vroia ăia să ştie dacă ştiu să înot şi Domnu' Tribble zice că nu ştie, da' că crede c-o să aflăm când o s-ajungem acolo.
Studiou' de film la care ne-am dus acuma ierea diferit de alelante şi la poartă ne-am întâlnit cu un paznic care ne-a dus în locu' în care se ţinea audiţia. Domnu' Felder ierea acolo şi se certa cu o tipesă care de fapt semăna umpic cu Raquel Welch. Domnu' Felder, cân' m-a văzut, dintr-odată a devenit numa' miere.
- Forrest, dragă, zice el, ie minunat că ai venit. Ce vreau io acuma ie s-o el pe uşa şi să te duci la cabinele de Machiaj şi Costumaţie, şi dup'aia o să te trimită înapoi aci cân' o să fii gata.
Aşa c-am intrat pe uşa aia ş'acolo ierea douo cucoane care stătea şi una dintre ele zice:

- Okei, dă-ţ' hainele jos. La chestia asta am devenit foalte suspicios, pen'că vedeam că tărăşenia aia începea
219
FORREST **GUMP**
înc-odată, da' pan[1] la urmă am făcut cum mi s-a spus. După ce^am terminat de dat jos hainele, cealaltă cucoană îmi dă un fel de haine foalte ciudate, care de fapt erea o chestie mare şi fără nici o formă, dintr-un material care semăna cu cauciucu' ş'avea solzi şi to' felu' de drăcovenii şi picioare şi mâini cu menbrane la deşte. Dup'aia îmi zice că să mă înbrac cu costumu' ăla. Am avut nevoie de tot' trei înpre-ună ca să reuşim să intru în chestia aia, da' după fo' oră am reuşit. Dup'aia îmi arată direcţia în care trebea s-ajung la Machiaj şi, cân' ajung acolo, o cucoană ş'un gagiu îmi zice că să m'aşez pe un scaun şi dup'aia începe să se chinuie să-mi îndese o mască de cauciuc pe cap ca să se potrivească cu restu' costumaţiei şi dup'aia începe să coloreze locurile unde se înbina ca să nu se mai vadă unde. Cân' a terminat, mi-a zis să merg înapoi, afară la decoruri.
D'abea puteam să mă mişc din cauza la picioarele cu menbrane şi abea am reuşit să deschid uşa pe motivu' că ie greu să faci chestia aia cu o mână cu menbrane, da' pan' la urmă reuşesc şi dup'aia m-am trezit undeva afară unde ierea un lac mare şi to[1] felu' de copaci cu banane şi to' felu' de porcării cu axpect tropical. Domnu' Felder ierea acolo şi, cân' mă vede, face un pas înapoi şi zice:
- Eşti un barosan, dragule! Ieşti perfect pentru rol!
- Ce fel de rol? întreb io, şi el zice:
- Aaah, nu ţi-am zis? Fac o reecranizare după *Creatura din Laguna Neagră.*
Chiar şi pentru un idiot ca mine ierea foalte uşor ca să ghicească ce rol urma să am io în toată afacerea.
Domnu' Felder îi face semn tipesei cu care se certa mai devreme ca să se apropie de noi.
- Forrest, zice el, aş vrea să faci cunoştinţă cu Raquel Welch.
WINSTON GROOM
220
Am simpţit că pică o navă spaţială pe mine! Ierea acolo, în faţa mea, înbrăcată într-un mini, ca-n postere.
- Pare bine că vă cunosc, zic io prin mască, da' Raquel Welch se întoarce spre Domnu' Felder c-o mutră foalte inervată, de viespe.
- Ce-a zis? Ceva despre ţâţele mele, nu-i aşa?
- Nu, iubire, nu, zice Domnu' Felder. A zis doar că-i face plăcere să te cunoască. Nu poţi să îl auzi prea bine din cauza măştii pe care o poartă pe figură.
Mi-am întins mâna cu menbrane ca să dau mâna cu ea, da' ea sare înapoi juma' de metru şi zice:
- Bleah! Hai să termină odată cu porcăria asta.
Per total Domnu' Felder zice că afacerea ie următoalea: Raquel Welch se bălăceşte în apă şi dup'aia leşină, şi dup'aia apar io de undeva de dedesupt ş-o iau ş-o scot afară din apă. Da' cân' îşi revine, se uită la mine şi i se face frică şi începe să ţipe:
- Dă-mi drumu'! Ajutor! Viol! ş'altă grămadă de tâmpenii. Numa' că, zice Domnu' Felder, nu trebe să-i dau drumu',
pen'că pe urmele noastre îs nişte escroci; în schimb urmează să dispar cu ea în junglă.
Aşa că am încercat scena şi prima oară cân' am făcut-o ere' c-a ieşit destul de bine, şi ierea chiar foalte calumea s-o ţin în braţe pe Raquel Welch, chiar dacă ţipa: „Dă-mi drumu'! Ajutor, poliţia! ş'aşa mai departe".
Da' Domnu' Felder zice că nu ierea îndeajuns de bine şi că s-o mai repetăm. Da' nici de data aia n-a fost bine, aşa c-am tras scena respectivă de fo' zece sau cinşpe ori. între douo scene, Raquel Welch îl clănţănea şi înjura şi blestema pe Domnu' Felder, da' numa' că el zicea într-una: „Sublim, iubire, sublim!" eccetera.
221
FORREST **GUMP**
Io începusem să am o anume problemă. Pe conside-rentu' că ieream în costumu' ăla de creatură de aproape cinci ore şi că n-avea nici fermoal nici nimic al'ceva prin care să faci pipi, io mai aveam niţel şi-mi *pleznea* băşica. Chestia ierea că nu voiam să zic nimic, pen'că ăsta ierea un film adevărat cu tot tacâmu' şi nu vroiam să se supere nimenea d'acolo pe mine.
Da' trebea neapărat să fac *ceva,* aşa că m-am otărât că, data viitoare cân' intrăm în apă, să fac pipi în costum, şi dup'aia avea să mi se scurgă pe picior sau pe altundeva în lagună. Aşa că, atunci cân' Domnu' Felder a dat startu' şi io intru în apă, nu stau mult şi încep să mă micţionez. Raquel Welch se bălăceşte de zor şi dup'aia leşină, şi io mă scun-fund ş-o prind ş-o basculez pe mal.
Dup'aia se trezeşte şi începe să mă lovească şi să urle:
-Ajutor! Crimă! Dă-mi drumu' şi restu' polologhiei, da' dup'aia se opreşte brusc din ţipat: Ce-i cu mirosu' ăsta?
Domnu' Felder strigă să oprească banda şi dup'aia se ridică şi zice:

- Ce-ai spus acolo iubire? Chestia aia nu ie în scenariu. Raquel Welch zice:
- Fac pe el de scenariu! Ceva pute p'aici! Dup'aia se uită d'odată la mine şi spune:
-Auzi mă - or'cine-ai fi tu - te-ai pişat acia?
Mie mi-era aşa ruşine că nu ştiam ce să fac. Am stat acolo purşi-sinplu câteva secunde şi dup'aia am dat din cap că nu ş'am zis „Ntzz - ntzz."
A fost prima minciună pe care-am zis-o vr'odată în viaţa mea.
- Păi cineva sigur a făcut-o, zice iea, pen'că ştiu mirosu' de pişat pe din'afară! Şi io sigur n-am făcut-o! Aşa tu trebe s-o fii făcut! Cum îţi permiţi să te pişi pe mine, băi bădă-ranule! Dup'aia a început să mă bată cu pumnii şi să strige

„Dă-mi drumu'!" şi „Lasă-mă-n pace!" ş'aşa mai departe, da' io tocma' mă prind că scena începea din nou ş'aşa c-am început iar s-o car spre junglă.
Domnu' Felder strigă „Banda!" Aparatele de filmat încep să ruleze din nou şi Raquel Welch se zvârcolea, zgâria şi răcnea cum nu mai făcuse înainte. Domnul Felder stătea acolo-n spate şi striga:
- Aşa iubire - superb! Ţine-o aşa!
îl vedeam şi pe Domnu' Tribble tot acolo în spate, stând pe un scaun, şi cam dădea din cap a penibil şi încerca să se uite în altă parte.
După ce-am înaintat umpic în junglă mă opresc şi mă uit înapoi, ca să văd dacă ăla ierea locu' în care Domnu' Felder vroia să strige „Stop banda!", cum făcuse înainte, da' el sărea de colo-colo ca un sălbatic şi-mi făcea semn să mă duc înainte şi striga:
- Perfect, iubire! Egzact asta vreau! Intră cu ea adânc în junglă!
Raquel Welch încă mă zgâria şi mă plesnea şi ţipa:
- Pleacă de lângă mine, animal vulgar! eccetera, da' io o ţineam înainte cum mi se spusese.
Şi dup'aia dintr-o dată izbucneşte:
- Doamne Dumnezeule! Rochia mea!
Nu opservasem pân'acuma, da' cân' mă uit în jos, să rămân mască nu alta, că rochia i se prinsese în vr'un tufiş ceva mai în spate şi se deşirase toată. Raquel Welch ierea complect dezbrăcată la mine-n braţe!
Dup'aia mă opresc şi zic „Uf uf", şi-ncerc să mă-ntorc ca s-o duc înapoi, da' ea începe să ţipe:
- Nu, nu! Idiotule! Nu pot să mă întorc acolo aşa! Am întrebat-o ce vroia să fac, şi ea mi-a zis că trebe să găsim un loc unde să se ascundă, până îşi dă seama ce ie de făcut. Aşa că intru din ce în ce mai adânc în junglă cân',

dintr-odată, un obiect mare apare de nicăieri printre copaci, venind atârnat de-o liană spre noi. Obiectul trece pe lângă noi odată ş-am putut să-mi dau seama că ierea sigur o maimuţă, şi dup'aia s-a balansat înapoi şi ş'a dat drumu' de pe liană fics la picioarele noastre. Ierea să fac infart instantaneu. Ierea nici mai mul' nici mai puţin decât drăguţu' de Sue îm'persoană!
Raquel Welch începe iar să urle şi să ţipe şi Sue mă prinde de picioare şi mă ia în braţe. Nu şt'u cum m-a recunoscut în costumu' meu de creatură, da' pro'abil că m-a mirosit sau ceva de genu'. Or'cum în cele din urmă Raquel Welch zice:
- îl *cunoşti pe.* babuinu' ăsta împuţit?
- Nu-i nici un babuin, zic io, ie un urangutan, îl cheamă Sue.
lea se uită la mine destul de carachios şi zice:
- Şi dacă ie un *el,* atunci cum de îl cheamă Sue?
- Ie o poveste lungă, zic io.
Dup'aia Raquel Welch încearcă să se acopere cu mâinile, da' drăguţul de Sue s-a gândit repede ce să facă. Culege fo' douo frunze mari din unu' din copacii ăia cu banane şi i le dă ei şi dup'aia iea se acoperă cu ele.
Or'cum în timpu' ăsta, aveam ca să descopăr mai târziu, noi trecusem din jungla noastră în altă junglă, unde se filma un film cu Tarzan, şi Sue ierea folosit pe pos' de figurant. Povestea lui ierea că, nu la multă vreme după ce am fost salvat de pigmei în Noua Guinee şi el a rămas acolo în junglă, a apărut nişte vânători albi şi l-a prins pe Sue şi l-a ecspediat la un dresor de animale-n Los Angeles. D'atuncea juca în to' felu' de filme.
Dup'aia mi-am dat seama că nu mai aveam timp ca să frecăm menta degiaba, pe motivu' că Raquel Welch începe

224
iar să zbiere şi să drăcuie şi zice „Trebe să mă duci undeva unde să pot găsi ceva de-mbrăcat!" Numa' că io habar n-aveam unde să poţi ca să găseşti nişte haine în junglă, chiar daca ie um'platou de filmare, aşa că efectiv am mers înainte şi speram c-o să se-ntâmple ceva.
Şi s'a-ntâmplat. Am ajuns d'odată la un gard mare şi io îmi zic că tre' să fie în partea ailantă un loc de unde să-i facem rost de nişte haine. Sue găseşte o şipcă slabă în gard ş'o ridică şi noi putem să trecem, da' în momentu' în care păşesc dincolo de fapt nu ierea nimica pe care să păşesc pen'că ierea marginea unui deal ş'aşa că io şi Raquel ne ducem de-a berbeleacu' în josu' dealului. Pan' la urmă ne-am rostogolit până jos şi cân' mă uit înprejur, să vez[1] şi să nu crezi, aterizasem ezact pe marginea la o ditamai şoseaua.
- Dumnezeule mare! ţipă Raquel Welch. Sântem pe autostrada Santa Monica!
Dup'aia io mă uit în sus şi-l văd pe drăguţu' de Sue care se cobora dealu' făcând tot felu' de sărituri. Pan' la urmă ajunge la noi şi dup'aia tot' trei stăteam acolo purşi-sinplu. Raquel Welch îs' mişca frunzele de banană de colo-colo şi-ncerca să se acopere.
- Ce facem noi acuma? am întrebat io. Maşinile vâjâia pe lângă noi, da' chiar dacă noi arătam foalte ciudat nu se uita nimenea la noi apsolut deloc.
- Trebe să mă duci undeva! răcneşte iea. Trebe să pun ceva pe mine!
- Unde? întreb io.
- Or'unde! ţipă şi zbiară iea, aşa c-am început să mergem de-alungu' autostrăzii Santa Monica.
La un momen' dat vedem în depărtare nişte plancarde mari şi albe sus pe un deal care forma împreună „HOLLYWOOD" şi Raquel Welch zice:
225
FORREST **GUMP**
- Tre[1] să ieşim de pe autostrada asta idioată şi să ajungem pe Rodeo Drive[1], ca să-mi cunpăr nişte haine.
în timpu' ăsta ierea şi destul de ocupată să se acopere cu frunzele - de fiecare dată cân' venea o maşină din faţă îs' punea frunzele în faţă, şi cân' venea o maşină din spate şi le muta şi iea repede ca să-şi acopere poponeaţa.
Cân' venea maşini din anbele sensuri totu' devenea mul' mai spectaculos - arăta ezact ca o dansatoare cum aveam noi la echipa de fotbal sau or'cum ceva de genu' ăsta.
Aşa că pan' la urmă am ieşit de pe autostradă ş-am luat-o peste un cânp mare.
- Chiar trebe să se ţină înpuţita aia de maimuţă după noi? zice Raquel Welch. N-arătăm deja îndeajuns de ridicol?
Io n-am zis nimica, da' mă uit înapoi şi drăguţu' de Sue avea o mutră foalte jicnită. Nici el n-o mai întâlnise înainte pe Raquel Welch şi ere' cu chestia asta îi cam rănise sentimentele.
Or'cum, în timpu' ăsta noi tot înaintam, da' nimenea nu ne acorda nici cea mai mică atenţie. Pan' la urmă ajungem la o stradă foalte mare şi foalte lungă şi foalte aglomerată şi Raquel Welch zice
- Dumnezeule mare şi sfinte - ăsta-i Sunset Bulevar[2]! Ce fel de ecsplicaţii o să dau io că m-am plimbat despuiată pe Sunset Bulevar îm'plină zi?!
Chestia asta o cam înţelegeam perfect şi eream destul' de bucuros că ieream înbrăcat cu costumu' de creatură şi că nimeni nu putea ca să mă recunoască - chiar dacă *ieream* cu Raquel Welch.
[1] Rodeo Drive - stradă şi celebru centru de cumpărături din Beverly Hills, Los Angeles (n.t.)
[2] Sunset Bouievard - unul dintre cele trei bulevarde majore din Hollywood (celelalte fiind Hollywood Biv. şi Vine Street, unde sunt amplasate studiouri de emisie, restaurante şi cluburi celebre.
WINSTON GROOM
226
227
FORREST **GUMP**
Dup'aia am ajuns la un semafor şi cân' s-a făcut verde, tot' trei am tranversat strada. Raquel Welch îs făcea număru' de dans de mima' numa' şi zânbea la oamenii din maşini şi per total parcă ierea pe scenă.
- Mă simpt apsolut penibil! şuieră iea la mine printre dinţ'. Sânt violată! Numa' aşteaptă tu pan' ieşim din toată chestia asta. O să te mănânc de viu, idiot nenorocit!
CâţVa dintre oamenii care aştepta în maşini la semafor începe să clacsoneze din clacsoane şi să facă cu mâna, pro'abil pen'că o recunoscuse pe Raquel Welch şi, după ce-am tranversat strada, câteva maşini s-a întors după noi ş'a-nceput ca să ne urmărească. Pân-am ajuns pe Wilshire Bulevar s'adunas*e o mulţime destul de mare; lumea-ncepuse ca să iasă din case şi din magazine şi de peste tot ca să se ţină după noi - parcă ieream cântăreţu' în şpilho-zeni din Hamelin[1] sau ceva de genu' - iar

Raquel Welch ierea roşie la faţă ca sfecla.
- N-o să mai lucrezi în oraşu' ăsta în viaţa ta! îmi zice ea, zânbind cu gura pan' la urechi mulţimii, numa' c-avea dinţii foalte încleştat'.
Am mai mers niţel şi dup'aia zice:
- Of, în sfârşit, am ajuns pe Rodeo Drive.
Mă uit şi io şi iete că la un colţ de stradă ierea un magazin de haine pentru femei. O bat uşurel pe umăr şi îi arăt magazinu' cu deştu', da' Raquel Welch zice:
- Bleah, ăla ie Popagallo. Nu se mai poartă. Mai bine moartă, decât să port o roche Popagallo demodată.

[1] Cântăreţul din Hamelin [engl.: The Pied Piper] - eroul unei poveşti germane popularizată în lumea anglo-saxonâ în „Legenda Cântăreţului Vărgat din Hamelin" (1842) de Peter Browning, care, cu cântecul său fermecat la flaut, ademeneşte şobolanii care invadaseră oraşul în râu. Pentru ca nu este plătit, cântăreţul pleacă din oraş şi se răzbună ademenindu i în acelaş' mod pe toţi copiii aşezării, (n.t.)

Aşa c-am mai mers umpic şi dup'aia iea zice:
- Uite Gianni's, pot' să găseşti o grămadă de lucruri calumea la el, aşa c-am intrat înăuntru. înăuntru ierea un vânzător cu mustăcioară, înbrăcat cu un costum alb şi c-o batistă care ieşea dan buzunaru' de la haină, şi cân' noi intrăm pe uşă el se uită la noi cu mare atenţ'e.
- Cu ce vă pot fi de folos, doamnă? întreabă el.
- Vreau să cunpăr o roche, zice Raquel Welch.
- Ce anume v-ar interesa? zice individu'.
- Or'ce, cap sec - nu vezi în ce situaţie sânt? Dup'aia vânzătoru' îi arată cu deştu' nişte cuiere şi standuri de rochii şi zice că acolo ar trebui să fie nişte chestii mărimea el, aşa că Raquel Welch se vâră printre iele şi-nce-pe să cotrobăiască printre haine.
- Cu ce aş putea să vă ajut pe dumneavoastră, domnilor? zice gagiu' către mine şi Sue.
- Noi doar o însoţim pe ea, zic io. Mă uit înapoi şi toată gloata aia se adunase la intrarea în magazin, cu feţele lipite de giam.
Dup'aia Raquel Welch ia fo' opt sau nouă rochii şi se duce la cabină ca să le probeze. Niţel mai încolo iese şi zice:
- Ce părere aveţ' despre asta? Ierea un fel de roche care arăta cam maro, c-o grămadă de centuri şi catarame peste tot şi cu guler scurt.
- Ah, nu-s sigur că ţi se potriveşte prea bine, draga mea, zice vânzătoru', parcă nu ieşti *fum* ea. Aşa că Raquel Welch se duce iar la cabină şi pune altă roche pe iea şi dup'aia vânzătoru' zice:
- Ah, minunat! Arăţi apsolut splendid.
- Atuncea o iau, zice Raquel Welch şi vânzătoru' zice:
- Perfect - cum aţ' dori să plătit'?
- Cum adică? întreabă iea.

- Păi cu bani *cheş,* cu cec sau carte de credit? zice el.
- Uite care ie treaba, nu fi stupid - nu vezi că nu am nimic de genu' ăsta la mine? Unde naiba crezi c-aş putea *s-o pun?*
- Vă rog doamnă, haideţ' să nu fim vulgari, zice vânză-toru'.
- Io sânt Raquel Welch, îi esplică iea tipului. O să trimit pe cineva ca să plătească umpic mai târziu.
- îmi pare foarte rău, cucoană, zice el, da' noi nu procedăm astfel.
- Dar io sânt *Raquel Welch!* ^ iea. Nu mă recunoşti? -Ascultă cucoană, zice gagiu', jumate din oamenii care trec p'aicia zic că sânt Raquel Welch sau Farrah Fawcett sau Sophia Loren sau ceva de genu' ăsta. Aveţ' cârdul de identitate?
- Cardu' de identitate! ţipă iea. Unde naiba crez' c-aş putea să-mi ţin cardu' de identitate?
- Nici cârd de identitate, nici credit cârd, nici bani, nici rochie, zice vânzătoru'.
- O să-ţ' arăt io cine naiba sânt, zice Raquel Welch, şi pe nepusă masă îs' trage-n jos decolteu' rochiei. Cine naiba mai are ţâţe ca astea în oraşu' ăsta de căcat? zbiară iea.
Afară mulţimea bătea în giam şi urla şi ţipa de bucurie. Da' vânzătoru' a apăsat un butonaş şi dup'aia un zdrahon ce ierea agentu' de pază vine şi zice:

- Okei, sânteţ' cu toţii arestaţi. Urmaţi-mă în linişte şi n-o să fie nici o problemă.
Şi uite'aşa iar am ajuns la mititica.
După ce tipu' cu securitatea de la Giani's ne-a încercuit, a venit douo maşini de poliţie şi dup'aia poliţaii intră-n magazin ţipând şi unu' dintre ei vine la vânzător şi zice:
- Ei bine, ce s'a-ntîmplat aicia?
- Tipa asta zice că ie Raquel Welch, zice vânzătoru[1]. A intrat în magazin purtând nişte frunze de bananier şi n-a vrut ca să plătească pentru roche. Nu ştiu nimica despre ăilanţ' doi, da' arată destul de suspect.
- Io *sânt Raquel* Welch! ţipă iea.
- Sigur, cucoană, zice poliţaiu'. Şi io mi-s Clint East-wood. Vă rog să îi urmaţi pe băieţii ăştia foarte de treabă, ş'arată spre alţi doi poliţai.
- Aşadar, zice poliţaiu'-şef şi dup'aia se uită la mine şi la Sue, care ie povestea cu voi?
- Ieream într-un film, zic io.
- Dan' cauza asta port' costumu' ăsta de creatură? întreabă el.
- îhî, zic io.
- Şi cu el ce ie? întreabă poliţaiu' arătând spre Sue. Io zic că are un costum destul de realist.
- Nu ie costum, zic io. El e chiar un urangutan pur-sânge.
- Chiar aşa? zice poliţaiu'. Uite cum facem. Avem la sediu un tip care şi el lucrează cu filme, şi ere' că i-ar face

mare plăcere să vă pună mutrele pe-o rolă. Aşa că ia venit' şi voi - şi să nu faceţ' mişcări bruşte.
Aşa că, pan' la urmă, Domnu' Tribble a trebuit iar să vină şi să mă scoată de la închisoare. Dup'aia a apărut şi Domnu' Felder cu un detaşament întreg de avocat' ca s-o scoată pe Raquel Welch, care la momentu' respectiv ierea deja isterică.
- Numa' să vezi ce-o să păţeşti! zbiară iea la mine în timp ce-i dădea drumu'. Cân' o să termin cu tine n-o să te mai angajeze nici schelet în filmele de groază!
La chestia asta pro'abil că avea dreptate. Şi cu asta se încheia cariera mea de film.
- Asta-i viaţa, drăguţă - da' o să-ţ' dau telefon să te invit la prânz la un momen' dat, îmi zice Domnu' Felder în timp ce pleca. O să trimitem pe cineva mai târziu să ia costumu'.
- Hai Forrest, zice Domnu' Tribble. Noi doi or'cum ne ocupăm cu altă mâncare de peşte.
Când ajungem la hotel, Domnu' Tribble şi cu mine şi cu Sue intrăm la noi în cameră şi organizăm un fel de conferinţă.
- O să fie destul de problematic cu Sue aici, zice Domnu' Tribble. Adică gândeşte-te la cum a trebuit să ne strecu-răm cu el pe scări şi to' restu'. E foarte complicat să te învârt' prin lume cu un urangutan după tine, asta tre' s-o recunoaştem.
Io i-am zis că ţineam la Sue şi cum mi-a salvat fundu' de mai multe ori în junglă ş'aşa mai departe.
- Păi ce să zic, eu cred că înţeleg legătura voastră, zice el. Şi sân' dispus să-ncercăm să-l ţinem o vreme cu noi. Da' trebe să se poarte frumos, al'fel sigur o să dea de belea.
-Aşa o să facă, zic io, şi drăguţu' de Sue rânjea şi dădea din cap ca un maimuţoi.

Or'cum, a doua zi ierea marele meci de şah între mine şi Marele Maestru Internaţional Ivan Petrokivitch, cunoscut şi sup' porecla de Ivan Cinstitu'. Domnu' Tribble m-a dus la un magazin de haine şi mi-a închiriat un sacou pe motivul că ierea important să fiu la modă, plus că o să fie prezent' o grămadă de bălegoşi adevărat', d'ăia înbrăcaţ' la patru ace. Da[1] şi mai important ierea faptu' că câştigătoru' urma să încaseze zece mii de dolari şi cu jumatea mea din chestia asta trebea să fie îndeajuns ca să pot să încep afacerea cu crevete, aşa n'aveam voie ca să fac nido greşală.
Dup'aia ne-am dus în sala în care trebea să aivă loc partida de şah ş'acolo ierea deja cel puţin fo' mie de oameni adunat' care se-nvârtea dan loc în loc şi la tablă deja se aşezase Ivan Cinstitu', care se uita fioros la mine de parcă ierea Muhammad Aii sau or'cum cineva de genu'.
Acest Ivan Cinstitu' erea un dihai drăguţu' de ruznac c-o frunte foalte înaltă, ezact ca monstru' Francănştain, şi cu păr lung şi cu bucle aşa cum poartă cântăreţii la vioară. Cân' m-am aşezat la tablă, el a mormăit ceva spre mine şi dup'aia alt tip zice „Să înceapă meciu"' şi cam asta a fost tot.
Ivan Cinstitu' joacă cu albele şi trebe să mute primu', şi-ncepe cu ceva la care îi zice Deschiderea Ponziani. Dup'aia ierea rându' meu şi io folosesc Deschiderea Reti, şi totu' mergea ca pe roate. Mai facem fiecare câteva

mutări şi dup'aia Ivan Cinstitu' încearcă ceva care-i zicea Ganbitu' Falkbeer şi-ş' muta calu' de colo-colo ca să vadă dacă-mi poate lua turnu'.
Da' io văzusem chestia niţel mai-nainte şi îi aranjasem ceva de-i zicea Capcana Arca Iu' Noe, şi pan' la urmă io am fost ăla care i-am luat calu'. Ivan Cinstitu' nu prea părea foalte fericit la chestia asta, da' a rămas foalte calm şi dup'aia a

încercat Ameninţarea Tarrasch ca să-rhi pună în pericol nebunu'.
Numa' că nebunu' ăla nu prea ierea foalte important §i dup'aia io am pus la bătaie Apărarea Indiană a Reginei şi chestia asta l-a forţat să folosească Varianta Schevenigen, care mi-a dat mie voie să continui cu Contraatacul Benoni.
Ivan Cinstitu' părea să fie niţeluş inervat şi-şi răsucea deştele şi-ş' mușca buza de jos, şi dup'aia a-ncercat o mișcare disperată -- Atacul Ficatului Fript - la care io i-am aplicat Apărarea Alehin şi l-am blocat complect.
Dup'aia, o vreme, părea c-o să fie remiză, numa' că Ivan Cinstitu' a marşat cu Manevra Hoffman ş'a repornit meciu'! Io mă uit la Domnu' Tribble şi el a zînbit într-un fel la mine şi-m' zice pe buze că *„Acum!"ş* io ştiam că ce-nseamnă.
Vedeţ' voi, io mai ştiam nişte şmecherii pe care mă-nvă-ţase Dihai Şam în junglă şi care nu ie în carte ş'acuma ierea timpu' ca să le folosesc, respectiv Variaţia Oala Canibalului şi Ganbitu' Nucii de Cocos, în care îmi foloseam regina ca momeală ca să-l păcălesc pe bălălău şi să-i iau calu'.
Numa' că, din păcate, n-a mers. Ivan Cinstitu' ere' că se prinsese de combinaţie şi d'odată mi-a luat regina şi io dădusem de belea! Aşa c'a trebuit să folosesc Stratagema Colibei de Crengi, în care încerc să-l fraieresc cu turnu', numa' că nu s-a lăsat fraierit. Mi-a luat turnu' şi celălant nebun şi tocma' se pregătea să mă dea gata cu Finalu' Petroff, cân[1] io am tras toate frânele şi am organizat Ambuscada Pigmeilor.
Ambuscada Pigmeilor ierea una dintre chestiile favorite a Iu' Dihai Şam ş'aşa că io o învăţasem foalte bine. Depinde foalte tare de surpriză şi să foloseşti mai multe piese ca momeală, da' dacă un tip cade victimă la Ambuscada Pigmeilor, efectiv putea să-ş' agate suspensoru'n cui şi să se ducă acasă. Io speram şi mă rugam să meargă, pen'că dacă

nu mergea, io unu' nu mai aveam nicio ideie şi meciu' ar fi fost încheiat.
Ce să zic, Ivan Cinstitu' a mârâit de fo' câteva ori şi ş'a luat calu' ca să-l pună în pătrăţelu' opt, care însemna că urma să fie atras în Ambuscada Pigmeilor şi dup'aia în douo mutări urma să fie şah şi mat şi el n-ar mai fi avut ce să facă!
Numa' că Ivan Cinstitu' ere' că mirosise el ceva putred p'acolo, pen'că ş'a mutat calu' de la pătrăţelu' cinci şi dup'aia înpoi la pătrăţelu' opt de fo' nouă sau zece ori, fără ca să-ş' ia mâna de pe piesă, lucru care ar fi-nsemnat că ierea mutarea finală.
Publicu' erea foalte tăcut că s'auzea şi musca, şi io ieream aşa de surexcitat şi de emoţionant, că mai aveam un pic şi ecsplodam. Mă uit la Domnu' Tribble şi el îs' dădea ochii peste cap ca şi cum se ruga, şi gagiu' care venise cu Ivan Cinstitu' se uita urât şi acru la mine. Dup'aia Ivan Cinstitu', a mai mutat de fo' trei patru ori piesa la pătrăţelu' opt, da' de fiecare dată o ducea înapoi la pătrăţelu' cinci. Pan' la urmă se părea chiar c-o să facă al'ceva, da' în ultimu' moment a ridicat piesa încă odată *ş'oplutea* pe deasupra la pătrăţelu' opt şi io-mi ţineam respiraţia şi în sală ierea o linişte de mormânt. Ivan Cinstitu' încă mai fredona piesa aia pe la pătrăţelu' opt şi mie îmi bătea inima ca tobele băştinaşilor cân[1] cânta „boola-boola", şi d'odată el se uită la mine - ş'atuncea purşi-sinplu nu şt'u ce s'a-ntâmplat, ere' că din cauză la faptu' că ieream surexcitat - da' dintr-o dată mi-ţ' slobozesc o băşină monstruoasă de iahnie de fasole şi care-a sunat ca şi cân' cineva rupe un cerceaf în douo! Ivan Cinstitu' se uită surprins la mine şi dup'aia îs' lasă piesa din mână şi-ş' ridică mâinile-n sus şi zice „Uggh!" şi-nce-pe să-ş' facă vânt c-o mână şi să tuşească şi să-ş' ţină nasu'. Tipii care stătea pe lângă noi începe să se tragă mai în spate

şi mormăia şi-ş' scotea batistele ş'aşa mai departe, şi io ieream aşa de roşu la faţă, că arătam ca o pătlăgică.
Da' după ce toată treaba asta se linişteşte, mă uit la tabla de şah şi cin[1] colo Ivan Cinstiţii' îs' lăsase piesa pe pătrăţelu' opt. Ş'aşa că io am luat-o cu calu' meu, şi dup'aia i-am mai luat doi pioni şi regina şi dup'aia - şah şi mat! Câştigasem meciu' şi cinci mii de dolari! Ambuscada Pigmeilor funcţionase înc-odată.
To' timpu' ăsta Ivan Cinstitu' gesticula de mamă Doamne şi protesta şi eccetera şi dup'aia, el şi gagiu' cu care

ierea au înaintat o plângere oficială înpotriva mea.
Individu' care ierea responsabil cu turneu' a răsfoit niţel prin regulament ş'a ajuns la paragrafu' unde zicea:
- Este interzis ca un jucător să se comporte intenţionat într-un fel care îl poate distrage pe alt jucător în timpul desfăşurării partidei.
Atuncea Domnu' Tribble intervine şi mă apără:
- Ei bine, nu cred că puteţ' demonstra că jucătorul meu a făcut chestia aia intenţionat. A fost un lucru involuntar.
Dup'aia directoru' turneului mai răsfoieşte prin carte umpic ş'ajunge unde scria:
- Este interzis ca un jucător să se comporte într-o manieră nepoliticoasă sau jignitoare faţă de adversarul său.
- Vă rog să mă ascultaţi, zice Domnu' Tribble, oameni suntem; dumneavoastră nu aţi simpţit niciodată nevoia să flatulaţi? Forrest nu a vrut să deranjeze pe nimeni cu treaba asta. Gândiţi-vă că stătea nemişcat pe scaun de câteva ore.
- Nu ştiu, zice directorul turneului, în faţa faptului împlinit, cred că voi fi nevoit să-l descalific.
- Nu credeţi totuşi că s-ar putea măcar să-i daţi o a doua şansă? întreabă Domnu' Tribble.
Directorul turneului îs' freacă bărbia vr'un minut.

235

FORREST **GUMP**

- Poate că ar fi cel mai corect, zice el, da' va trebui să se apţină de la aşa ceva, pentru că noi nu putem tolera în nici un caz un astfel de lucru, ştiţi?
Şi uite aşa se părea că mi se va da voie ca să termin jocul, dar dintr-o dată se creiază mare tărăboi la celălant capăt al sălii, şi doamnele ţipa şi zbiera şi cân' mă uit drăguţu' de Sue venea la mine, balansându-se p'un candelabru.
Ezact cân' candelabru' ajungea deasupra, Sue îs' dă drumu' şi pică fics pe tabla de şah, împrăştiind toate piesele într-o sută de mii de direcţii. Ivan Cinstitu' se prăvăleşte pe spate şi, în cădere, sfâşie jumate din rochia unei cucoane care arăta ca o reclamă anbulantă la un magazin de bijuterii. Dup'aia iea începe să dea din mâini şi să urle şi mi ţi-l pocneşte pe directoru' turneului în nas şi Sue sărea dintr-o parte-n alta şi clănţănea din dinţ' şi toată lumea intrase-n panică, învălmăşindu-se şi împiedi-cându-se şi ţipând ca să vină poliţia.
Domnu' Tribble mă prinde de braţ şi zice:
- Hai să plecă rapid d'acia -Forrest, prea te cunosc ăia de la poliţie în oraşu' ăsta.
Chestia asta nu puteam ca s-o contrazic.
Aşa că ne întoarcem la hotel şi Domnu' Tribble zice că trebe să mai avem o conferinţă.
- Forrest, zice el, efectiv nu cred că tot aranjamentu' nostru mai poate continua aşa. Joci şah dumnezeieşte, da' din alte puncte de vedere, lucrurile s-a complicat foalte tare. Toate lucrurile care s'a-ntâmplat dup'ameaza asta a fost, ca să zic aşa, cel puţin bizare.
Io dau din cap şi drăguţu' de Sue părea şi el destul de pleoştit.

WINSTON GROOM

236

- Aşa că uite cum facem. Eşti un băiat de treabă, Forrest, şi nu pot ca să te las rătăcit aici în California, aşa că o să aranjez lucrurile ca tu şi cu Sue să ajungeţ' înapoi în Alabama sau de or'unde ieşti tu. Ştiu că ai nevoie de nişte bani cu care să-ţ' începi afacerea cu crevete, şi partea ta din câştigarea turneului, minus diversele cheltuieli, ieste aproape de cinci mii de dolari.
Domnu' Tribble îmi întinde un plic şi cân[1] mă uit înăuntru ierea o grămadă de hârtii de o sută.
- îţi urez numai succes în ceea ce vrei să întreprinzi, zice el.
Dup'aia Domnu' Tribble dă un telefon şi cheamă un tacsi şi ne duce la gară. Dup'aia face nişte aranjamente ca Sue să fie ecspediat la vagonu' de bagaje într-o ladă şi mi-a zis că po' să mă duc acolo în vagonu' ăla din cân' în când ca să-i duc apă şi mâncare. Dup'aia nişte ţipi aduce lada şi Sue intră înăuntru şi dup'aia îl pune la bagaje.
- Păi atuncea mult noroc, Forrest, zice Domnu' Tribble şi îmi strânge mâna. Uite ai aici cartea mea de vizită - aşa că păstrăm legătura şi ţine-mă la curent cu ce fad, okei?
Io am luat cartea de vizită şi i-am strâns din nou mâna şi îmi părea rău că plec, pen'că Domnu' Tribble ierea un om foalte de treabă, şi io îl cam dezamăgisem. Stăteam pe locu' meu în tren şi mă uitam pe giam, şi Domnul Tribble încă mai erea pe peron. Dup'aia, chiar în momentu' în care trenu' a-nceput să se mişte, ş'a ridicat mâna şi mi-a făcut la revedere.
Aşa că iar pornisem la drum, şi noaptea aia în tren am visat foalte mult - de faptu' că mă-ntorceam iar acasă, pe mama mea, pe săracu' Bubba şi afacerea cu crevete şi, binenţeles şi pe Jenny Curran. Şi, mai mul[1] decât or'ce

pe lume, tare aş fi vrut să nu fiu un desen animat anbulant.
Ş'uite-aşa, în cele din urmă am ajuns şi io acasă.
Trenu' a ajuns în gară la Mobile pe la trei dimineaţa şi pe Sue l-a dat jos din tren în lada lui ş'am coborât pe peron. Nu mai ierea nimenea acolo, cu escepţia la nişte ţipi care ştergea pe jos şi un individ care dormea p'o bancă, aşa că io şi cu Sue am luat-o pe jos spre centru şi pan' la urmă am găsit un loc să dormim într-o clădire abandonată.
Neaţa următoale i-am adus Iu' Sue nişte banane de la docuri, din port, şi dup'aia am găsit un *fasfud* unde am cumpărat un mic dejun grupa mare cu beicăn şi ouă şi cu *griţ'* şi cu *pencheics*[2] cu tot tacâmu', şi dup'aia m-am gândit că trebea să facem *ceva* ca să lămurim lucrurile, aşa c-am pornit spre azilu' pentru săraci, de care avea grijă „Surioarele Săracilor". Pe drum am trecut şi pe lângă unde fusese casa noastră, da' nu mai erea aproape nimica acolo, înafară de un teren plin de buruieni şi nişte lemne arse. Am avut un sentiment foalte ciudat, aşa c-am trecut mai departe.
Cân' am ajuns la azil, i-am zis Iu' Sue să mă aştepte în curte în vederea că nu trebea ca să le sperii deloc pe maici, ş'am intrat înăuntru ş'am întrebat de mama.
[1] Grits |engl.j - mămăligă din urluiala (boabe măcinate mare) de porumb servită la mic dejun în sudul Statelor Unite. (n.t.)
[2] Pancake [engl.] - clătite mici şi groase servite la micul dejun american tipic, de cele mai multe ori cu sirop de arţar. (n.t.)

Maica şefă, ce ierea foalte drăguţă, mi-a zis că nu ştie unde ierea mama, cu escepţia la faptu' că plecase înpreună cu protestantu' ăla, da' să mai încerc să întreb pe oameni prin parc pen'că mama stătea de multe ori acolo dup'ameaza cu alte cucoane. Aşa că l-am luat pe Sue şi ne-am dus acolo. în parc ierea nişte doamne care stătea pe bănci şi m-am dus la ele şi i-am zis la una dintre ele cine ieream, şi ea s-a uitat la drăguţu' de Sue şi zice:
- Cre' că puteam şi io să ghicesc chestia asta. Dup'aia mi-a zis că auzise că mama lucra la călcătoru' de pantaloni la o spălătorie în cealantă parte a oraşului, ş'aşa că io şi cu Sue ne-am dus acolo şi într-adevăr săraca mama ierea acolo, şi călca foalte năduşită la o pereche de pantaloni. Cân' m-a văzut, mama a lăsat totu' deoparte ş'a venit şi m-a luat în braţe. Plângea şi îs' răsucea mâinile şi-ş' ştergea ochii ezact cum ţineam io minte. Mămicuţa mea dragă.
- Of, Forrest, zice ea. Ai ajuns acasă pan' la urmă. N-a trecut nicio zi fără ca să mă gândesc la tine şi'n fiecare seară de cân' ai plecat am plâns ş'am adormit cu gându' la tine.
Numa' că chestia asta pe mine nu m-a surprins, ş'aşa c-am întrebat-o ce ierea cu protestantu'.
- Dihoru' ăla abject, zice mama. Trebea să fii avut mai multă minte decât să fii fugit cu el. Nici n-a trecut o lună şi m-a părăsit pentru o faţă de şaişpe ani - şi el avea aproape şaizeci. Te rog să mă crezi, Forrest, protestanţii nu ştiu ce-i aia morală.
Dup'aia s-aude o voce puternică din spălătorie care zice:
- Gladys, ai lăsat cumva talpa călcătorului peste pantalonii cuiva?
- Doamne Dumnezeule! strigă mama şi fuge înapoi înăuntru. Dintr'odată o dâră groasă de fum negru iese pe fereastă şi oamenii dinăuntru începe să ţipe şi să strige şi să

blesteme şi dup'aia, pan' să-mi dau seama ce se-ntâmplă, un individ mare, chel, bătrân şi urât o dă pe mama afară din spălătorie, urlând şi bruscând-o
- Ieşi afară! Ieşi afară! urla el. Asta a fost ultima picătură! N-o să-mi mai arzi mie pantalonii!
Mama plângea vai de capu' el şi io mă duc la individ Şi-i spun:
- Ar fi mai bine ca să-ţ' el mâinile de pe mama mea.
- Tu cine naiba mai ieşti? întreabă el.
- Forrest Gump, îi răspund io, şi el zice:
- Atuncea cară-te naibii şi tu d'aicia, şi ia-o şi pe mă-ta cu tine, pen'că din momentu' ăsta nu mai lucrează aici!
- Io zic că nu-i bine că vorbeşti aşa de mama mea! zic io, şi el îmi zice:
- Da? Şi ce-o să faci dacă vorbesc? Aşa că i-am arătat.

Mai întâi l-am apucat şi l-am ridicat în aier. Dup'aia l-am cărat înăuntru unde se spăla toate hainele ş'am ajuns la dihai maşina de spălat enormă care se folosea pentru plăpumi şi carpete, şi dup'aia am deschis capacu' şi l-am înghesuit înăuntru şi dup'aia am închis capacu' şi la sfârşit am rotit butonu' la „Prespălare". înainte ca să plec d'acolo, tocma' îl băga la „Clătire".
Mama ţipa şi îs' ştergea ochii c-o batistă şi zicea:
- Of, Forrest, acuma mi-am pierdut slujba!
- Nu-ţ' fă nicio grijă, mamă, zic io, totu' o să fie în regulă, pen'că am un plan.
- Ai un plan, Forrest?, zice ea. Tu eşti idiot. Cum să aivă un sărăcuţ' de idiot un plan?
- Numa' aşteaptă să vezi, zic io. Or'cum, sân' bucuros c-am călcat cu dreptu' în prima mea zi acasă.
WINSTON GROOM
240
Am scăpat de-acolo şi-am plecat spre pensiunea la care stătea mama-n gazdă. I-am făcut cunoştinţă cu Sue şi ea ace că ierea fericită că cel puţin am *un fel de* prieten. Chiar dacă el ierea maimuţă.
Or'cum, mama şi cu mine am mâncat înpreună la pensiune şi ea i-a găsit Iu' Sue o portocală pe la bucătărie, şi dup'aia noi doi am luat autobuzu' spre Bayou La Batre, unde locuia părinţii Iu' Bubba. Ca de obicei, ultima imagine cu mama ierea că stătea la intrarea-n pensiune şi-ş' ştergea ochii şi suspina în timp ce noi plecam. Da' îi dădusem el jumate' din cei cinci mii de dolari, ca s-o ajut să treacă peste perioada asta şi să-ş' plătească chiria şi to' ce mai avea nevoie până mă aranjam şi io, aşa că nu mă simpţeam prea rău.
Cân' am ajuns cu autobuzu' la Bayou La Batre, n-a fost greu să găsim casa Iu' Bubba. Ierea aproape ora opt seara cân' am bătut la uşă şi dup'aia apare un moşuleţ care mă-ntreabă că ce vreau, îi zic cum mă cheamă şi că îl cunoşteam pe Bubba din echipa de fotbal şi din Armată, şi atuncea el a devenit umpic mai agitat, da' m-a invitat înăuntru. Lu' Sue îi zisesem că să stea în curte şi să încerce să nu-l vadă nimenea, pen'că lumea de-aici pro'abil că nu mai văzuse aşa ceva înainte.
Or'cum, moşuleţu' ierea tata Iu' Bubba şi mi-a dat un pahar de dai cu ghiaţă ş'a-nceput ca să mă-ntrebe o grămadă de-ntrebări. Vroia să ştie totul despre Bubba, despre cum murise şi tot restu' şi io am încercat ca să-i povestesc ca' de bine am putut.
Dup'aia îmi zice:
- Tot' anii ăştia mi-am tot pus o întrebare, Forrest, de ce crezi c-a murit Bubba?
- Pen'că l'a-mpuşcat, zic io, da[1] el zice:
- Nu asta vroiam să zic. Vroiam să zic că de ce? De ce ne-am dus noi acolo?
241
FORREST **GUMP**
Io m-am gândit niţeluş şi dup'aia i-am zis:
- Păi io ere' că de fapt încercam să facem lucru' bun şi drept. Plus că noi trebea să facem ce ni se zicea.
Şi el zice:
- Şi tu crezi c-a meritat? Toată treaba asta? Şi toţi băieţii ăia să moară aşa?
Şi io zic:
- Uitat' cum stă treaba, io sânt idiot, ştiţ'. Da' dacă vreţi să vă spun ce cred io, io ere' c-a fost un mare rahat.
Tata Iu' Buba dă din cap.
- La asta mă gândeam şi io, zice el.
Or'cum, îi zic de ce am venit acolo. I-am povestit de planu' meu ş'a Iu' Bubba să deschidem o mică afacere cu crevete, şi cum m-am întâlnit cu micuţu' gălbejit cân' ieream la spital şi îmi arătase cum să cresc crevete şi pe el îl interesa destul de mult ş'a-nceput ca să mă-ntrebe to' felu' de-ntrebări, cân' d'odată din curte se aude nişte chirăieli nemaipomenite.
-- Umblă ceva la găini! strigă tata Iu' Bubba, şi s-a dus şi ş'a luat o puşcă de după uşă ş'a ieşit în curte.
- Trebe ca să vă spun ceva, zic io şi îi povestesc despre Sue şi că-l lăsasem în curte, numa' că în momentu' ăla nu se vedea nici picior de maimuţoi.

Dup'aia tata Iu' Bubba intră înapoi în casă şi ia o lanternă şi începe să se uite prin toată curtea. Dup'aia ajunge la un copac mare şi sup' el ierea o capră - un dihai drăguţu' de ţap care stătea acolo şi râma pământu'. Cân' ridică lanterna la copac, odată îl văd pe Sue care stătea p-o cracă, speriat de moarte.
- Aşa face de fiecare dată mârşavu' ăsta de ţap, zice tata Iu' Bubba. Huş d'acia, fir'ai al naibii! strigă el şi dup'aia alunea cu un băţ după el. După ce pleacă ţapu', Sue se dă jos din pom şi îl luăm şi pe el în casă.

- Ce ie creatura asta? întreabă tata-Iu' Bubba.
- Un urangutan, zic io.
- Seamănă niţel c-o gorilă, nu-i aşa?
- Umpicuţ, zic io, da' nu ie gorilă.

Or'cum, tata Iu' Bubba ne zice că putem să dormim acolo peste noapte, ş'a doua zi de dimineaţă avea ca să meargă cu noi, să vedem dacă găsim un locşor ca să începem afacerea cu crevete. Din mlaştină bătea o briză foalte plăcută şi se putea auzi broaştele şi greierii şi chiar şi plescăitu' la câte-un peşte care mai sărea din apă. Ierea un loc foalte liniştit şi plăcut, şi'atunci mi-am dat seama că ăsta ierea locu' unde io n-o să mai dau de tot felu' de necazuri.

A doua zi ne-am trezit de dimineaţă şi tata Iu' Bubba ne-a pregătit un mic dejun cu cârnaţ' făcut' chiar de el şi cu ouă proaspete din curte şi biscuiţ' şi sirop, şi dup'aia ne-a luat pe mine şi pe Sue cu barca şi-am intrat în mlaştină. Ierea foalte linişte şi deasupra la apă ierea puţină pâclă. Din cân' în când câte-o pasăre mai mare zburătăcea peste baltă.

- Uite, zice tata Iu' Bubba, aci intră curenţii şi valurile sărate, şi-mi arată un braţ care intra în mlaştină. Acolo îs nişte ieleşteie destul de mari şi, dacă mi-aş fi propus să fac ce vrei tu, acolo aş fi-nceput.

Dup'aia ne-a *plutit cu* barca prin braţu' ăla.

-Vedeţi acolo..., zice el, bucata aia de pământ? Se vede acoperişu' unei colibe.

-Acolo locuia mai demult Tom LeFarge, da' a murit acu' fo' patru sau cinci ani. Nu aparţine nimănui. Dacă vrei, repar-o niţel şi stai acolo. Ultima oară cân' am trecut p'aicia, iereau fo' două bărci vechi p'acolo, trase pe mal. Pro'abil că nu fac-doi bani, da' dacă le călăfătuieşti cu nişte câlţ' sau ceva, ere' c-o să plutească.

Mai înaintăm umpic şi dup'aia zice:

- Tom îs' făcuse nişte podeţe de tranversat mlaştina pan' la eleşteie. Acolo pescuia el. Mai înpuşca şi raţe câteodată. Pro'abil c-o să pot' să le repari şi p'alea ş'aşa o să poţi s-ajungi fără probleme peste tot.

Ce să vă mai spun, totu' părea la fics. Tata Iu' Bubba zicea că se găseşte pui de crevete la tot pasu' în braţu' care dă în mare şi c-o să fie uşor să umplu nişte năvoade acolo ca să am cu ce să-ncep afacerea. O altă chestie de mi-a zis-o ierea că, din experienţa lui, ştia că crevetele mănâncă urluială de seminţe de bumbac, chestie foalte bună pe motivu' că ierea foalte ieftină.

Principalu' lucru pe care trebea să-l facem ierea să blocăm ieleşteiele cu plase cu ochiu' mărunt şi să reparăm coliba ca să putem sta acolo şi să cumpărăm nişte provizii, ca de ecsemplu unt de arahide şi peltea şi to[1] felu' de chestii d'astea. Dup'aia urma să fim gata ca să creştem crevetele.

Aşa c-am început chiar ziua aia. Tata' Iu' Bubba m-a dus înapoi la el acasă şi ne-am dus în oraş ca să cumpărăm provizii. Zicea că putem să folosim barca lui până ne reparam noi una, şi noaptea aia io şi cu Sue am stat în colibă pentru prima dată. A plouat niţel şi se scurgea apă prin acoperiş ca la balamuc, da' mie nu-mi păsa. De dimineaţă purşi-sinplu am urcat pe acoperiş şi l-am reparat.

Am avut nevoie aproape d'o lună ca să ne pornim - să aranjăm coliba ca la carte şi să reparăm bărcile şi podeţele din mlaştină şi să-ntindem plasele în juru' unui ieleşteu. Pan' la urmă a venit şi ziua în care trebea să punem crevete la crescut. Cumpărasem un năvod pentru crevete şi io cu Sue am ieşit cu barca ş-am aruncat după pui aproape toată ziua. Până seara târziu ere' c-am strâns fo' douoş' de chile de puiet în barcă ş'aşa că ne-am dus şi i-am aruncat pe tot' în ieleşteu. Mamă, ce mai sărea tot' de colo-colo şi înota,

şi dansa la suprafaţa apii. Aia da privelişte! Foalte foalte fainâ!

A doua zi de dimineaţă am făcut rost de fo' două sute de chile de urluială de seminţe de bumbac ş'am aruncat jumate, ca la o sută de chile, în ieleşteu ca să mănânce şi dup'ameaza următoale ne-am pus să împreşmuim cu plasă înc'un ieleşteu. Am făcut treaba asta toată vara, şi dup'aia toată toamna, şi dup'aia toată iarna, şi dup'aia

toată primăvara, şi pan' la urmă, ajunsesem d'aveam patru ieleştee cu crevete şi totu' părea că merge ca pe note. Seara ieşeam pe prispa colibii şi cântam la musicuţă şi sânbătă seara mă duceam în oraş şi cumpăram o ladă de bere şi io şi Sue ne înbătam. Aşa că pan' la urmă simpţeam şi io că am un loc al meu unde să stau şi că munceam cinstit de dimineaţa până seara, şi mi-am zis că, poate după ce urma să vând prima recoltă de crevete, avea să fie cel mai corect să-ncerc s-o găsesc pe Jenny din nou, şi să văd dacă mai ierea supărată pe mine.
Intr-o zi foalte frumoasă din iunie ne-am otărât că venise timpu' să începem recoltarea crevetelor. Io şi Sue ne-am trezit la răsăritu' soarelui şi ne-am dus la ieleşteu. Dup'aia am aruncat un năvod mare în ieleşteu şi am început să tragem de el până când d'odată a rămas agăţat de ceva. Sue a încercat primu' să elibereze năvodu', dup'aia am încercat şi io şi dup'aia am încercat înpreună ş'atuncea în cele din urmă ne-am prins că năvodul nu ierea agăţat de nimica -ierea aşa de plin de crevete că efectiv, nu puteam ca să-l urnim din loc!
Am lucrat toată ziua şi până seara am reuşit să scoatem din ieleşteu cam la vr'o sută cinzeci de chile de crevete şi toată noaptea aia am petrecut-o sortând totu' după mărime, crevetele mari la mari şi crevetele mici la mici. Neaţa ulmătoare am pus crevetele în nişte coşuri şi le-am pus în barcă. Coşurile alea ierea aşa de grele, că ierea să ne şi răsturnăm cu fundu'n sus pe drumu' spre Bayou La Batre.
Acolo ne-am dus la o antrepriză care prelua şi ambala peşte şi moluşte comestibile. Io şi Sue am cărat tot crevetele ăla de la doc până-n hala cântarului. Dup'aia, cân[1] s-a cântărit şi totalizat totu[1], am primit un cec de op'sute şaişcinci de dolari! Ăştia cam ierea primii bani cinstiţi pe care-i câştigasem io de pe vremea cân' cântam la musicuţă cu „Ouăle Sparte".

în fiecare zi, vreme de aproape douo săptămâni, Sue şi cu mine am recoltat crevete şi le-am tot cărat la antrepriză. Cân' în cele din urmă am termenat cu recoltatu', câştigasem per total noo mii şapte sute de dolari şi douăşase de cenţi. Afacerea cu crevete ierea un succes!
Aşa că, pe cuvân' de onoare, a fost mare prilej de bucurie. Am pregătit un coş cu fo' câteva baniţe de crevete pentru tata Iu' Bubba şi el a fost foalte fericit şi a zis că ie foalte mândru de noi şi că ş'ar fi dorit tare ca să fie şi Bubba acolo. Dup'aia Sue şi cu mine am loat autobuzu' pan' la Mobile ca să sărbătorim. Primu' lucru pe care l-am făcut a fos' să mă duc s-o văd pe mama la pensiune, şi cân' i-am zis despre bani şi i-am povestit toată povestea, ea nu ştu' cum da' iar a devenit suspicioasă şi mohorâtă.
- Of, Forrest, zice iea, sânt aşa mîndră de tine - să te descurci tu aşa de bine chiar dacă ieşti retardat.
Or'cum, i-am zis Iu' mama despre situaţ'e, ş'anume că la anu' urma ca s-avem de trei ori mai multe eleştee, şi c-aveam nevoie de cineva care să aivă grijă de bani şi să ne ţină socotelile ş'aşa mai departe, ş'am întrebat-o dacă vrea ca să facă chestia asta.
- Adică vrei să spui că trebe să mă mut tocma' la Bayou La Batre? zice mama. Da' acolo nu se-ntâmplă niciodată nimica. Ce-o să ajungă de capu' meu? Ce-o să fac?
- Să numer' banii, zic io.
Dup'aia , io şi Sue ne-am dus în oraş să mâncăm ca de sărbătoare. Mai întâi am mers la docuri şi i-am loat Iu' Sue un dihai ciorchinele de banane, şi dup'aia am mers la un restaurant şi mi-am cumpărat cea mai mare friptură de-o avea, cu pireu de cartofi şi mazăre verde şi to' tacâmu'. Dup'aia m-am gândit că să mă duc să beau o bere undeva şi, cân' treceam io pe lâng'o cârciumă fainâ, da' cam întu-

necată, pe undeva pe chei, d'odată aud nişte ţipete şi înjurături foalte puternice şi chiar şi dup'atâţa ani am recunoscut vocea aia. Mi-am băgat capu' pe uşă şi cân' colo, chiar aşa ierea, drăguţu' de Curtis de la Universitate! Curtis a fost foalte bucuros că mă vede, şi mi-a zis în toate felurile de fericire, dobitoc şi muie şi labătristă şi în toate felurile posibile care-i trecea pan' cap. Dup'aia mi-a povestit că s'apucase de fotbal profesionist la Washington Redskins după ce-a plecat de la Universitate, şi dup'aia a trebuit să plece d'acolo după ce, la o petrecere, o muşcase de cur pe soţia patronului. Dup'aia a mai jucat pentru fo' alte douo echipe câţ'va ani, da' dup'aia ş'a găsit o slujbă de docher în port la Mobile chestie care, zicea el, se potrivea cu câtă educaţ'e primise la Universitate.
Or'cum, Curtis mi-a făcut cinste cu fo' câteva beri ş'am stat de vorbă despre vremurile alea d'altădată. Şarpe, îmi zice, a jucat pivot la Green Bay Packers pan' ce-a fos' prins dând pe gât o sticlă de vodcă poloneză în pauza meciului cu ăia de la Minnesotaa Vikings. Dup'aia Şarpe s-a transferat ş'a jucat la New York Giants până când cică a cerut o schemă de atac Statuia Libertăţii în repriza a treia într-un meci cu ăia de la Rams. Antrenoru' de la Giants îi zice că nimenea n-a mai folosit o Statuia Libertăţii în fotbalu' profesionist dan o mie nouă sute

treşunu, şi că Şarpe e dus dacă vrea s-o facă acuma. Da' de fapt, zice Curtis, nu ierea vorba de nicio schemă cu Statuia Libertăţii. Adevăru', după Curtis, este că Şarpe ierea în momentu' ăla aşa de trotilat de la droguri, că atunci cân' s-a tras înapoi ca s-arunce pasa a uitat complect s-arunce mingia, şi ecstrema stângă a văzut care ierea treaba şi s-a strecurat pan' spatele lui şi i-a suflat mingia. Acuma, zice Curtis, Şarpe ie antrenor secund la o echipă de mâna a şaişpea undeva pan' Georgia.

WINSTON GROOM

248

După fo' douo beri îmi vine o idee, şi dup'aia rnă gândesc şi io zic Iu' Curtis.

- Ce-ai zice să vii şi să lucrezi pentru mine? întreb io. Curtis începe să înjure şi să ţipe de mama focului, da'

după vr'un minut sau douo îmi dau seama că de fapt vroia să mă-ntrebe ce vroiam să facă, aşa că-i povestesc despre afacerea cu crevete şi cum vroiam ca să ne ecstindem operaţiun'le. A mai înjurat şi ţipat niţeluş dup'aia, da' esenţa la ce vroia ca să zică ierea că „da".

Aşa că toată vara aia, şi dup'aia toamna, şi dup'aia şi primăvara următoale am muncit dan greu, io şi Sue şi mama şi cu Curtis, şi chiar am găsit o slujbă pentru tata Iu' Bubba. Anu' ăla am câştigat trej' de mii de dolari şi ne ecstindeam din ce în ce mai tare. Lucrurile aproape că nu putea merge mai bine, mama nu se mai plângea deloc, şi'ntr-o zi chiar l-am văzut pe Curtis că zânbeşte odată, da' dup'aia s-a oprit imediat ş'a-nceput să-njure iară cân' ne-a văzut că ne uitam la el. Totuş', io unu' nu ieream chiar aşa de fericit pe cât puteam să fiu, pen'că mă gândeam aproape to' timpu' la Jenny şi ce se mai întâmplase cu iea.

într-o zi, purşi-sinplu m-am otărât ca să rezolv situaţiea într-un fel. Ierea într-o duminică, şi m-am înbrăcat, ş'am luat autobuzu' pan' la Mobile şi m-am dus acasă la mama Iu' Jenny. Cân[1] am ciocănit la uşă, iea ierea înăuntru şi se uita la televizor.

Cân' i-am zis că cine sânt, ea îmi zice:

- Forrest Gump! Mai că nu-mi vine să cred. Hai intră înăuntru! Aşa c'am stat umpic acolo şi iea m'a-ntrebat de mama

şi ce făcusem io cu afacerea cu crevete şi tot restu', şi pan' la urmă am întrebat-o de Jenny.

249

FORREST **GUMP**

- Of, să ştii că nu prea a ţinut legătura cu mine în ultima vreme, zice Doamna Curran. Cre' că locuiesc undeva în Carolina de Nord.
- Are vr'un coleg de cameră sau ceva de genu? întreb io.
- Aah, nu ştiai Forrest?, zice iea. Jenny s-a măritat.
- S-a măritat? zic io.
- Da. S-a măritat acu' fo' câţ'va ani. A locuit ceva timp în Indiana. Dup'aia s-a dus la Washington şi dup'aia cam singura veste pe care am mai avut-o, a fos' când am primit o carte poştală în care-mi spunea că s-a măritat, şi că se mutau în Carolina de Nord sau pe undeva p'acolo. 'Vrei să-i spun ceva în caz că am veşti de la iea?
- Nu, doamnă, zic io, nu neapărat. Poate doar să-i spuneţ' că îi transmit mult noroc şi toate cele bune.
- Cu siguranţă aşa o să fac, zice Doamna Curran, şi-s foarte bucuroasă că ai trecut p'aicea.

Nu'ş ce să mai cred, pro'abil ar fi trebuit să fiu pregătit pentru o veste de genu' ăla, numa' că io nu ieream.

Am simpţit că-mi bate inima foalte tare, ş'aveam mâinile reci şi umede şi singuru' lucru la care puteam ca să mă gândesc ierea că vroiam să mă duc într-un loc, n-avea inpor-tanţă unde, şi să mă ghiemuiesc aşa cum făcusem atuncea cân' a murit Bubba, ş'aşa că asta am şi făcut. Am găsit nişte tufişuri în spatele unei curţ' oarecare şi m-am târât acolo şi efectiv m-am ghiemuit ca o mingie. Cre' că dup'aia chiar am început să-mi sug deştu' mare, chestie pe care n-o mai făcusem de foalte mul[1] timp, pen'că mama zicea că ăla ie semn sigur că cineva ie idiot, cu escepţia cân' ie bebeluşi. Or'cum, habar numai am cât timp am stat acolo. Cre' că vr'o zi jumate, cel puţin.

Nu simpţeam că Jenny ie vinovată cu ceva, făcuse ce trebea să facă. Cap la cap, io ieream un idiot, şi

chiar dacă

multă lume *zice* că sân' căsătoriţi cu idiot', ere' că nu ş'ar putea închipui niciodată ce-ar însemna cu adevărat chiar să fii căsătorit cu unu'. Cre' că cel mai mul' or'cum îmi părea rău de mine înşimă, pen'că de fapt io ieream ăla care ajunsese în stadiu' în care *credeam* că Jenny şi cu mine urma ca să fim înpreună într-o zi. Aşa că, atuncea cân' am aflat de la mama el că ie măritată, ierea ca şi cum o parte din mine a murit şi n-avea ca să mai trăiască vr'odată, pen'că să te căsătoreşti nu-i ca atunci cân' fugi. Să te căsătoreşti ie o chestie foalte serioasă, în timpu' nopţii am şi plâns la un momen' dat, da' nu m-am simpţit mai uşurat.
Mul' mai târziu dup'ameaza aia m-am târât afară din tufişurile alea şi m-am întors la Bayou La Batre. N-am povestit nimica ce se-ntâmplase, pen'că mă gândisem că n-ar ajuta la nimica. Aveam nişte treabă de făcut pe la ieleşteie, să repar nişte plase şi to' felu' de alte chestii şi m-am dus singul şi le-am reparat. Cân' am termenat toa' treaba se făcuse întuneric şi io am luat o decizie - aveam să mă dedic cu apsolut totu' afacerii cu crevete şi să lucrez de să-mi sară capacele. Ierea singura chestie pe care puteam s-o fac.
Ş'aşa am făcut.
Anu' ăla am câştigat şapteşcinci de mii de dolari brut şi afacerea devenea aşa de mare, că a trebuit să angajez şi mai mult' oameni ca să m'ajute s-o ţin la nivelu' ăla. L-am angajat şi pe Snake, pivotu' dan echipa Universităţii. Nu ierea foalte fericit cu slujba lui de la echipa de mâna a şaişpea, aşa că l-am pus la muncă înpreună cu Curtis. Amândoi ierea responsabili cu dragatu' şi cu canalele de surplus. Dup'aia am descoperit că Antrenoru' Fellers de la liceu se pensionase, aşa că i-am dat şi lui o slujbă, înpreună cu cei

doi goriloi care se pensionase şi ei. Responsabilităţile lor ierea la bărci şi docuri.
Nu la multă vreme dup'aia, ziarele a prins veste de ce se-ntâmpla ş'a trimis un reporter acolo să-mi ia un interviu pentru un articol de tipul ălora despre cât de bine reuşeşte în afaceri un băiat al locului. Articolu' apare duminica ulmă-toare, cu o poză cu mine, mama şi Sue, şi titlu' zicea: „Idiot cu Patalama se îmbogăţeşte cu un Experiment Marin Inedit".
Or'cum, mai trece niţel timp şi mama îmi zice că trebe să găsim pe cineva care să ne ajute cu partea de contabilitate a afacerii şi să ne şi consilieze în legătură cu chestiile financiare, pe considerentu' că afacerea într-adevăr devenise babană rău şi câştigam o grămadă de bani. M-am gândit umpic la chestia asta, şi dup'aia m-am otărât să-l caut pe Domnu' Tribble, pen'că şi el făcuse o grămadă de bani în afaceri, înainte să se pensioneze. Domnu' Tribble a fost' foalte încântat că l-am sunat, mi-a zis că urma să vină cu primu' avion.
La o săptămână după ce ajunge la noi, Domnu' Tribble îmi zice că trebe să stăm puţin de vorbă.
- Forrest, zice el, ce ai făcut aici este apsolut remarcabil, numa' că ai ajuns la punctu' în care ai nevoie de nişte planificări financiare foalte serioase.
L-am întrebat cum anume, şi el îmi zice chestia asta:
- Investiţii! Diversificare! Uite, după estimările mele, anu' fiscal următor o să ai profituri de aprocsimativ o sută nouăj' de mii de dolari. Anu' următor se va apropia de aproape un sfer' de milion de dolari. La asemenea profituri, trebe neapărat să reinvesteşti, al'fel IRS'-ul te va tacsa în

[1] IRS - Internai Revenue Service - ramura Departamentului Trezoreriei Statelor Unite care se ocupă *de* colectarea taxelor, (n.t.)

disperare ş-o să pierzi o grămadă de bani.-Reinvestiţia este în fond miezul economiei americane!
Ş'aşa că aia am făcut.
Domnu' Tribble s-a ocupat personal de totu' şi am înfiinţat câteva corporaţii. Una se numea „Gump Moluşte, Co.". La alta i-am zis, „Sue Crabi Umplut', Co." şi la alta „Mama Languste Etouffe, Ltd."
Ei bine, sfertu' de milion de dolari s-a făcut juma' de milion şi dup'aia anu' următor un milion şi tot aşa mai departe, şi, după încă patru ani, devenisem o afacere de cinci milioane de dolari. Aveam acuma aproape trei sute de angajaţi, inclusiv pe „Cârnatu'" şi pe „Legumă", ale căror zile de luptat resling se sfârşise, ş'aşa că i-am angajat la încărcat lăzi la depozit. Am încercat din răsputeri să-l găsesc pe săracu' Dan, da' el parcă intrase-n pământ. L-am găsit însă pe Mike simpaticu', promotoru' de resling, şi l-am pus să se ocupe de relaţii cu publicul şi de reclamă. La sugestia Iu' Domnu' Tribble, Mike a angajat nici mai mul' nici mai puţin decât pe Raquel Welch, ca să ne facă nişte spoturi publicitare pentru televiziune - a înbrăcat-o şi aranjat-o ca să semene cu un crab, şi ea dansa de colo-colo şi zicea:
- Să nu zici c-ai mâncat crabi vr'odată, până nu încerci crabii Sue!"

Or'cum, lucrurile ajunsese la o anvergură de nu-ţ' venea să crezi. Ne-am cumpărat un parc întreg de camioane frigorifice ş'o flotă-ntreagă de pescadoare de crevete, scoici şi de peşte. Aveam propria noastră antrepriză de procesare şi distribuţie, ş'o clădire de birouri şi investisem parale banane în afaceri imobiliare, ca de egzemplu blocuri de locuinţe şi centre de cumpărături şi în francize de petrol şi benzină. L-am angajat şi pe Profesoru' Quackenbush, profesoru' de engleză de la Universitatea Harvard, care
253
FORREST **GUMP**
fusese dat afară de la serviciu pentru că hărţuise secsual o studentă, şi l-am făcut bucătar la „Mama Languste". L-am angajat şi pe Colonelu' Gooch, care fusese dat afară din Armată după eşecul turului meu de reclutare. Domnu' Tribble l-a făcut responsabil cu activităţile „sub acoperire".
Mama a supervizat personal construcţia unei drăguţe de case foalte încăpătoare şi calumea, pen'că zicea că nu ie bine ca un director de corporaţie să stea într-o amărâtă de colibă. Dup'aia a zis că ie mai bine ca Sue să rămână în colibă, să supravegheze lucrurile la faţa locului. Acuma, în fiecare zi port costum ş'o servietă, ca un avocat. To' timpu' trebe să mă duc la to' felu' de întâlniri şi s-ascult o grămadă de porcării care sună ca limba pigmeilor, şi lumea îmi zice „Domnu' Gump", eccetera. în Mobile mi-a dat cheile oraşului şi m-a rugat să fac parte din consiliu' director al spitalului şi a orchestrei sinfonice.
Şi dup'aia într-o zi a venit nişte oameni la birou şi mi-a zis că dacă nu vreau să candidez pentru Senatu' Statelor Unite.
- Ieşti complect natural, zice unu' dintre ţipi. Purta un costum de bumbac şi fuma un trabuc gros. Fost star de fotbal de-al Iu' Ursu' Bryant, erou de război, astronaut celebru şi confident al Preşedinţilor, ce pot' să vrei mai mult?! întreabă el. îl cheamă Domnu' Claxton.
- Uite care-i treaba, îi zic io. Io mi-s doar un idiot. Nu ştiu apsolut nimica despre politică.
- Atuncea o să te potriveşti' perfect! zice Domnu' Claxton. Avem foalte mare nevoie de oameni de nădejde ca tine. Sarea pământului, îţ' garantez! Sarea pământului!
Nu prea-mi plăcea deloc ideia asta, ca de al'fel o întreagă grămadă de alte idei pe care le are oamenii cu mine, pe motivu' că de obicei ideile altora întotdeauna m-a băgat
WINSTON GROQM
254
în belele. Numa' că, cum ierea de aşteptat, cân' i-am zis Iu' mama, d'odată a-nceput să dea apă la şoareci şi să se simptă mândră şi că ăsta ar fi răspunsu' tuturor viselor el, să mă vadă Senator al Statelor Unite.
Aşa c-a venit şi ziua în care trebea să anunţăm candidatura mea. Domnu' Claxton înpreună cu alţi ţipi a închiriat sala din Mobile şi m-a basculat acolo p'o scenă în faţa la o grămadă foalte mare de oameni care plătise fiecare cinzeci de cenţi ca să vină s-asculte toate porcăriile ce le-aveam de zis. S-a-nceput c-o grămadă de to' felu' de discursuri lungi şi plicticoase şi dup'aia a venit şi rându' meu.
- Compatriot' americani, încep io.
Domnu' Claxton înpreună cu tot' ăilanţ' îmi scrisese un discurs pe care să-l ţin şi dup'aia, mai târziu, avea să fie şi întrebări din public. Venise şi cu nişte camere teve care se fâţâia de colo-colo şi to' felu' de bliţuri *fleşăia* şi reporterii îşi scrijelea în carneţele. Am citit tot discursu', care nu ierea prea lung şi din care n-am înţeles mare lucru - da' or'cum ce ştiu io? Io mi-s doar un idiot.
După ce-am termenat de vorbit, o doamnă de la un ziar se ridică în picioare şi se uită în carneţel.
- Suntem în prezent în pragul unui dezastru nuclear, zice iea, economia este aproape ruinată, ţara noastră este ponegrită peste tot, fărădelegea domneşte în oraşe, oameni mor de foame în fiecare zi, religia a fost alungată din căminele noastre, lăcomia şi avariţia sunt luxuriante peste tot, fermierii americani falimenteaza, străinii ne invadează ţara şi ne iau slujbele, sindicatele sunt corupte, în ghetouri mor copiii, taxele sunt nedrepte, şcolile sunt un haos total şi foametea, epidemiile şi războiul s-au adunat toate deasupra noastră... Având în vedere toate acestea, Domnu' Gump, întreabă iea, care ieste, în opinia dumneavoastră, cea mai
255
FORREST **GUMP**
delicată şi urgentă problemă a momentului? Toată sala amuţise într-un hal că puteai s-auzi şi musca.
- Trebe să fac pipi, zic io.
La chestia asta toată adunarea a înnebunit complect! Oamenii a-nceput să urle şi să aclameze şi să strige şi să-ş' unduiască mâinile în aier. Cineva din spatele sălii a-nceput să scandeze şi imediat dup'aia toată sala intona:
- TREBE SĂ FACEM PIPI! TREBE SĂ FACEM PIPI! TREBE SĂ FACEM PIPI! ţipa cu toţii.
Mama mea stătuse to' timpu' în spatele meu pe scenă ş'atuncea s-a ridicat ş-a venit la mine şi m-a tras de la tribună.

- Ar trebui să-ţ' fie ruşine, zice iea, că vorbeşti aşa în public.
- Nu, nu! intervine Domnu' Claxton. A fost' perfect! Le place la nebunie. Ăsta va fi şi sloganu' campaniei noastre!
- Ce va fi ce? întreabă Mama. Şi se uita strânb la Domnu' Claxton.
- *Trebe să facem pipi!* zice el. Ascultaţi oamenii! Nimeni n-a mai avut vr'odată o asemenea empatie cu oamenii simpli!
Numa' că mama nu prea înghiţea chestia asta.
- Cine-a mai pomenit un slogan de campanie ca ăsta! zice iea. Ie vulgar şi dezgustător - în plus, ce înseamnă?
- Ie un sinbol, zice Domnu' Claxton. Ia gândiţi-vă, o să facem plancarde şi panouri şi apţipilde pentru maşini cu sloganu' ăsta. Nici nu mai calculez acuma spoturile la televiziune şi radio. Ie o lovitură genială, asta ieste. *Trebe să facem pipi*'ie un sinbol pentru lupta înpotriva oprimării guvernamentale - de suprimare şi eliminare a tot ce ie greşit în această ţară... înseamnă frustrare şi uşurare iminentă!
- Poftim! întreabă mama foalte suspicioasă. Ţi-ai pierdut minţile?

- Forrest, zice Domnu' Claxton, eşti-pe drumu' spre Washington.
Şi se părea că aşa va fi. Campania mergea destul de bine şi „Trebe să facem pipi" devenise zicala momentului. Lumea o striga pe stradă şi din maşini şi autobuze. Comentatorii de televiziune şi editorialiştii din presă a petrecut o grămadă de timp esplicând oamenilor ce înseamnă. Predicatorii o striga din amvoane şi copiii o intona la şcoală. Ieream pronosticat ca învingător garantat în alegeri şi, de fapt, candidatul care concura cu mine îs' concepuse propriu slogan, *„Şi io trebe să fac pipi",* şi-l lipise prin tot stătu'.
Dup'aia totu' s-a dus de râpă, ezact cum mi-erea frică c-o să se-ntâmple.
Afacerea „Trebe Să Fac Pipi" a intraţjn atenţia mass-mediei naţionale şi, destul de curând, Washington Post şi New York Times şi-a trimis reporterii de investigaţie ca să ancheteze situaţiea. M-a întrebat o grămadă de întrebări şi părea foalte drăguţi şi prietenoşi, da' după ce au primit informaţiile, a început să dezgroape trecutu'. într-o bună zi, pe prima pagină a tuturor ziarelor din ţară a apărut povestea. „Candidat la Senat cu Carieră Pestriţă" zicea toate titlurile.
Mai întâi a scris că am rămas repetent în primul an la Universitate. Dup'aia a descoperit toată porcăria despre mine şi Jenny cân' mă luase poliţiştii de la cinema. Dup'aia a pus la bătaie fotografia mea arătându-mi dosu' Preşedintelui Johnson în Grădina de Trandafiri. S-a interesat despre perioada de la Boston cu „Ouăle Sparte" şi cita oameni care zicea că fumasem marijuana şi a menţionat şi un posibil incident cu o „incendiere" la Universitatea Harvard.

Şi, mai nasol, a descoperit despre dosarul penal cu care mă potcovisem, pen'că aluncasem cu medalia în Capitoliu' Statelor Unite şi că fusesem condamnat şi trimis de un judecător la casa de nebuni. Plus că mai ştiau şi despre carierea mea de luptător de resling şi despre faptu' că mă chema Tâmpiloiu'. Dup'aia chiar a publicat o poză cu mine legat de Profesor, în sfârşit, a mai menţionat câteva „surse neidentificate" care zicea că fusesem inplicat într-un „scandal secsual la Hollywood cu o binecunoscută actriţă."
Şi cu asta basta. Domnu' Claxton vine val-vârtej la carti-eru' general al campaniei ţipând:
- Suntem distruşi! Am fost înjunghiat' în spate! şi to' felu' de tâmpenii d'astea.
Da' se sfârşise definitiv. Nu mai aveam nici o variantă decât să mă retrag din cursă, şi a doua zi mama, io şi Domnu' Tribble ne-am întâlnit ca să stăm de vorbă.
- Forrest, zice Domnu' Tribble, ere' c-ar fi foarte indicat şi înţelept să încerci să treci neopservat o vreme.
Ştiam că are dreptate. Şi pe lângă asta, mai ierea şi alte lucruri care mă sâcâise în fundal un timp foalte îndelungat, deşi nu mai spusesem nimica despre iele înainte.
La început, cân' tocma' pornisem afacerea cu crevete, îmi plăcea să muncesc, să mă trezesc dimineaţa în zori şi să mă duc la ieleşteie şi să întind plasele şi dup'aia recol-tatu' crevetelor şi tot restu', şi dup'aia cân' io şi Sue stăteam noaptea pe prispa colibii şi cântam la musicuţă, şi cân' cumpăram lada de bere sânbăta şi ne înbătam. Acuma numai ierea deloc la fel. Trebea să merg la to' felu' de petreceri şi cocteiluri unde se servea to' felu' de mâncăruri aiurite şi cucoanele purta to' felu' de tâmpenii de cercei lungi, eccetera. Toată ziua bună-ziua suna telefonu' şi to' felu' de oameni vroia să mă-ntrebe toate

lucrurile posibile şi imposibile, în Senat ar fi fost şi mai rău. Acuma nu mai avea deloc timp pentru

mine şi, nu'şt'u cum da' maşoritatea lucrurilor trecea purşi-sinplu pe lângă mine.
în plus de asta, mă benoclez în oglindă acuma şi am riduri pe faţă, şi păru' îmi încărunţeşte la tâmple şi nu mai am atâta energie cât aveam pe vremuri. Ştiam şi că treaba cu afacerea ierea în plină dezvoltare, da' io înşimă simp-ţeam că efectiv mă învârteam degiaba într-un loc. Mă-ntre-bam singul că da de ce fac io toate astea? Cu mul' timp în urmă, io şi Bubba avusesem un plan, care acuma depăşise şi visele noastre cele mai delirante, da' chestia ierea că şi ce dacă? Nu ierea nici măcar pe jumate la fel de camptivant şi dicstractiv cât fusese data aia cân' jucasem înpotriva laba-giilor ălora slaninoşi din Nebraska pe Orange Bowl, sau când cântasem gamele alea meseriaşe cu musicuţa mea la Boston cu „Ouăle Sparte", sau, dacă ie vorba p'aşa, cân' mă uitasem la „Ţărănoii la Beverly Hills" cu drăguţu' de Preşedinte Johnson.
Şi ere' că şi Jenny Curran avea o legătură cu toată treaba, da' din momen' ce nimenea nu putea să facă nimica în legătură cu asta, măcar ierea mai uşor de uitat.
Or'cum, mi-am dat seama că trebe să plec. Mama plângea şi ţipa şi-ş' ştergea ochii cu batista cum ştiam c-avea ca să facă, da' Domnu' Tribble mă-nţelegea în totalitate.
- Io zic să le spui tuturor că vrei ca să pleci într-o vacanţă lungă, Forrest, zice el. Şi, evident, afacerea ta nu se va mişca din loc şi va rămâne a ta şi gata pentru tine, orcan' vrei să te-ntorci.
Ş'aşa că asta am făcut, într-o dimineaţă, câteva zile mai târziu, mi-am luat la mine nişte bani *cheş,* şi mi-am aluncat nişte lucruri într-un ruxac şi dup'aia m-am dus la compa-

nie. I-am zis Iu' mama şi Iul Domnu' Tribble la revedere şi dup'aia m-am dus peste tot ş-am dat mâna cu toată lumea -Mike şi Profesoru' Quackenbush şi Cârnatu' şi Legumă şi Şarpe şi Antrenoru' Fellers şi goriloii lui şi tata Iu' Bubba şi tot restu'.
Dup'aia m-am dus la colibă şi l-am găsit pe drăguţu' de Sue.
- Ce vrei să faci? îl întreb io.
Sue m-a luat de mână şi dup'aia mi-a luat bagaju' şi l-a cărat la uşă. Ne-am urcat în bărcuţa noastră ş-am vâslit până la Bayou La Batre ş'am luat un autobuz pan' la Mobile. Cucoana care vindea bilete m-a-ntrebat:
- Unde vrei să mergi? şi io am dat din umeri că nu ştiu şi ea-mi zice:
- Nu vrei să mergi la Savannah? Am fos' odat' acolo şi ie un oraş foalte drăguţ.
Ş'aşa că asta am făcut.
Am coborât din autobuz la Svannah, unde ploua într-un hal fără de hal. Sue şi cu mine am intrat în autogara şi io mi-am cumpărat o cafea la pahar *stirofăum'* şi dup'aia am ieşit cu ea afară sup' streaşină ş'am încercat să mă gândesc ce să facem dup'aia.
Nu prea aveam niciun plan, aşa că după ce mi-am termenat cafeaua mi-am scos musicuţa ş-am început ca să cânt. Am cântat fo' câteva melodii, şi cân[1] colo un individ care tocma' trecea pe-acolo mi-a aluncat o monedă d'un sfer' de dolar în paharu' de cafea. Dup'aia am mai cântat io fo' câteva melodii şi n-a trecut mult şi lumea îmi umpluse paharu' aproape jumate cu mărunţiş.
Dup'aia s-a oprit ploaia şi io cu Sue am pornit mai departe şi dup'aia am ajuns într-un parc în miljocu' oraşului. M-am aşezat jos p'o bancă ş-am mai cântat niţel şi bine'nţeles că oamenii a început iar s-alunce monede de douşcinci, de zece şi de cinci cent' în paharu' meu. Dup'aia drăguţu' de Sue s-a prins de treabă şi cân' trecea lumea el lua paharu' şi se ducea la ei. La sfârşiţii' zilei strânsesem aproape cinci dolari.
Noaptea aia am dormit în parc pe-o bancă ş-a fost timp frumos şi cer senin şi se vedea stelele şi luna.
Dimineaţa
[1] Styrofoam [eng.] - nume de marcă pentru un plastic expandat din polistirenă, folosit şi pentru a realiza recipiente de unică folosinţa (n.t.)

ne-am cumpărat ceva de mâncare ş'am început iar să cântăm pentru oamenii care începuse să se ducă la servici. Am câştigat opt dolari ziua aia şi nouă dolari ziua ulmătoare şi pan' la sfârşitu' săptămânii

câştigasem destul de bine per total. După ce-a trecut uichendu', m-am dus la un mic magazin cu to' felu' de chestii de muzică ca să găsesc altă musicuţa în cheia Sol, pe motivu' că devenise cam monoton, cântatu' în cheia Do. într-un colţ al magazinului văd că tipu' avea nişte clape de vânzare. Semăna destul de mult cu clapele la care cânta George cân' ieream la „Ouăle Sparte" şi la care mă-nvăţase şi pe mine ca să cânt niţel.
Am întrebat ca' vroia pe iele, şi tipu' îmi zice că douo sute de dolari da' că mai lasă la preţ. Aşa că am cumpărat clapele, şi dup'aia tipu' a instalat un suport pe iele ca să-mi pun musicuţa şi să pot cânta la amândouo în acelaş' timp. în mod cert chestia asta dădea mai bine la imagine şi ne-a înbunătăţit priza la oameni. La sfârşitu' săptămânii urmă-toale câştigam aproape zece dolari pe zi, aşa că m-am dus înapoi la magazinul de muzică ş'am cumpărat o baterie folosită. După câteva zile de eserciţii ajunsesem ca să bat destul de bine la tobe. Dup'aia am aluncat paharu' alb de *stirofâum* ş-am făcut rost de o cană de tablă fainâ pe care s-o ţină Sue şi s-adune monedele şi ne descurcam destul de bine. Cântam de toate, de la „The Night They Drove Ole Dixie Down" la „Swing Lo, Sweet Chariot", şi dup'aia am găsit şi o pensiune care mă lăsa să stau cu Sue şi servea şi micu' dejun şi cina.
într-o dimineaţă, Sue şi cu mine ne duceam în parc, cân' d'odată a-nceput iar să plouo. Aşa ierea în Savannah asta -se pare că toarnă cu găleata odată la douo zile. Tocma' treceam pe stradă prin faţa la o clădire de birouri, cân' d'odată am văzut ceva care mi s-a părut destul de familiar.
WINSTON GROOM
262
Pe trotual ierea un tip înbrăcat în costum de om de afaceri cu unbrelă şi stătea în faţa unui sac mare de plastic. Sup' sac ierea cineva care s-adăpostea de ploaie, şi to' ce puteam să văd, erea nişte mâini ieşite de dedesupt şi lustruia pantofii tipului în costum. Am tranversat strada şi m-am apropiat ca să mă uit, şi cân' colo am recunoscut nişte roţi d'alea mici de patine cu rotile puse la un cărucior de lemn, că ieşea de sup' un colţ de sac. Am fost aşa de fericit, că mai aveam umpic şi plezneam, ş'aşa că m-am dus pan' acolo ş-am dat la o parte sacu' şi bineînţeles că ierea drăguţu' de Dan în persoană şi lustruia pantofi contra cost ca să se întreţină!
- Dă-mi sacu' ăla înapoi, cap sec şi mare, zice Dan, O să mă facă leoarcă. Dup'aia îl vede pe Sue. Deci pan' la urmă te-ai însurat, nu? zice el.
- Ie un *el,* îi zic io. Mai ştii? De cân' am fost în spaţiu.
- Mai îmi lustruieşti domle pantofii ăia? zice tipu' în costum.
- Ia mai cară-te până nu-ţ' rod pingelele niţeluş. La chestia aia, gagiu' pleacă.
- Ce faci aicia, Dan? întreb io.
- Da' ce naiba crezi că fac? zice el. Am devenit un comunist.
- Adică la fel ca ăia cu care ne-am luptat în război? întreb io.
- Nţţ, nici vorbă, zice el, ăia ierea comunişti gălbejit'. lo-s un comunist adevărat - Marx, Lenin, Trotsky - cu to' tacâmu'.
- Ş-atuncea de ce lustruieşti pantofi? zic io.
- Ca să-i fac de ruşine pe sicofanţii imperialişti, răspunde el. Din câte m-am prins io pan' acuma, nimenea dintre ăia cu pantofii lustruit' nu face doi bani, aşa că cu cât' pantofi lustruiesc mai mult, cu atât nenorocesc mai mult' capitalişti.
263
FORREST **GUMP**
- Păi dacă zici tu aşa, zic io, şi dup'aia Dan îs' alunea sacu' de pe el şi se târăşte cu cărucioru' sup' marchiza clădrii ca să nu-l plouo.
- Eh, Forrest, mânca-m-ar nevoile, nu-s nici pe departe vr'un împuţit de comunist, zice el. La cum îs io pro'abil că nici nu m-ar primi dac-aş vrea să mă-nscriu la el.
- Ba io ere' că te-ar primi, zic io. To'deauna tu ai fost singulu' care mi-ai zis că io po' ca s'ajung ce vreau s'ajung şi că po' să fac to' ce-mi stă-n putere - ş'aşa pot' şi tu.
- To' mai crezi idioţeniile alea? mă-ntreabă el.
- Păi aşa am ajuns s-o ţin în braţe pe Raquel Welch goală puşcă, zic io.

- Pe bune? zice Dan, şi cum a fost?
Ei bine, dup'aia Dan, Sue şi cu mine am făcut echipă. Dan nu vroia să stea la pensiune, ş'aşa că noaptea dormea afară, sup' sacu' lui de plastic. „Te întăreşte", zicea el la toată chestia. Dup'aia mi-a povestit că ce-a mai făcut după ce-a plecat din Indianapolis. în primu' rând ş'a pierdut tot' banii din afacerea cu reslingu' la cursele de câini şi ce-a mai rămas a băut cu spor. Dup'aia ş'a găsit o slujbă la un atelier auto şi lucra sup' maşini pen'că îi ierea uşor să se bage acolo cu cărucioru' lui, da' mi-a zis că la un momen' dat s-a plictisit să se to' murdărească cu ulei şi vasilină la nesfârşit. „I-adevărat că-s un bagabont fără picioare şi bun de nimica, da' nu mi-am propus s-ajung o târâtoare unsuroasă."
Dup'aia s-a dus înapoi la Washington unde se organiza un fel de mare festivitate cu ocazia la dezgolirea unui ditamai monumentu' pentru noi ăştia care fusesem în războiu' din Vietnam şi cân' l-au văzut ş'a descoperit cine ierea l-a rugat să ţină un discurs. Muma' că s-a-nbătat la nuş' ce

recepţie ş-a uitat ce avea *de* zis. Aşa c-a furat o Biblie de la hotelu' la care îl cazase, şi cân' i-a venit rându' să vorbească, le-a citit toată cartea Genezei şi tocma' se pregătea să le citească nişte pasaje din Numeri cân[1] i-a oprit microfonu' şi l-a basculat cu forţa d'acolo. Dup'aia a-ncercat să cerşească o vreme, da' la puţin timp dup'aia se lăsase pen'că ierea o chestie „nedemnă".
Io i-am povestit despre chestia cu şahu' şi cu Domnu' Tribble şi despre afacerea cu crevete şi ce succes am avut cu iea şi cum am candidat pentru Senatu' Statelor Unite, numa' că el părea mul' mai interesat de Raquel Welch.
- Crezi că ţâţele alea îs adevărate? mă-ntreabă el.
Am stat în Savannah fo' lună, cred, şi ne descurcam destul de bine. Io îmi făceam număru' de om-orchestră şi Sue strângea banii şi Dan lustruia pantofii oamenilor din mulţime. Intr-o zi a venit un tip de la ziar şi ne-a făcut poze şi le-a pus pe prima pagină la următoru' număr.
„Delincvenţi Vagabondând în Parcul Public", asta scria în tecstu' care acompania fotografia.
într-o dup'amează stăteam şi cântam şi mă gândeam că poate-ar fi mai bine să mă duc în Charleston, cân' d'odată văd un băieţel care stătea ezact în faţă la toblele mele, şi purşi-sinplu se zgâia la mine. Io tocma' cântam „Ridin on the City of New Orleans", da' micuţu' se tot uita la mine, şi nici nu zânbea, şi nici nu zicea nimica, da' ierea ceva în ochii lui care strălucea într-un fel destul de ciudat şi-mi aducea mie aminte de ceva. Şi dup'aia ridic ochii şi acolea la marginea mulţimii stătea o cucoană, şi cân' mă uit mai bine, am crezut că leşin.
Să-mi sară ochii dîn cap nu alta, ierea nici mai mul' nici mai puţin decât fics Jenny Curran.

îs' făcuse păru' permanent ş'arăta şi niţel mai în vârstă şi destul de obosită, da' or'cum ierea Jenny. Am rămas atâ' de tablou, c-am şi tras nişte falseturi la musicuţă, da' am terminat melodia, şi Jenny vine şi îl ia pe băieţel de mână.
Ochii îi radiau şi dup'aia îmi zice:
- Of, Forrest, am ştiut că tu ieşti din momentu' în care-am auzit musicuţă. Nimenea nu mai cântă la musicuţă ca tine.
- Ce faci aici? întreb io.
- Locuim aici acum, zice iea. Donald ie director de vânzări la o firmă care fabrică ţigle pentru acoperişuri. Sântem aici deja de trei ani.
Mulţimea se risipise după ce mă oprisem din cântat şi dup'aia Jenny s-a aşezat pe bancă lângă mine. Băieţelu' se hârjonea cu Sue şi Sue începuse să facă tumbe şi-l făcuse pe ăla mic să râdă.
- Cum de-ai ajuns să faci pe omu' orchestră? întreabă Jenny. Mama mi-a scris că ai dezvoltat o afacere cu crevete foarte mare în Bayou La Batre şi că ieşti milionar.
- Ie o poveste lungă, zic io.
- N-ai dat iar de necazuri, Forrest, nu? zice iea.
- Nţţ. De data asta nu, zic io. Da' tu ce faci? Te descurci bine?

- Da. Io ere' că da, zice ea. Presupun c-am ajuns să am ce mi-am dorit.
- Ăsta mic ie băieţelu' tău? întreb io.
- Da, zice ea, nu-i aşa că-i drăguţ?
- Da' foalte drăguţ - cum îl chiamă?
- Forrest.
- Forrest? zic io. I-ai pus acelaş' nume cu mine?
- Trebea s-o fac, zice iea parcă umpic mai încet, în fond ie jumate al tău.
- Jumate cum?
- Ie băiatu' tău, Forrest.

WINSTON GROOM

266

- Cine-i al meu?
- Este fiul tău, dragă Forrest. Micuţu' Forrest. Mă uit la el şi el râdea şi bătea din palme, pen'că Sue trecuse acuma la statu'n mâini.
- Cre' c-ar fi trebuit să-ţ' spun, zice Jenny, da' ştii, cân[1] am plecat din Indianapolis ieream însărcinată. Atuncea nu vroiam să-ţ' spun nimica, efectiv nu ştiu de ce. Simpţeam că nu ierea în regulă ceva, că în timpu' ăsta tu îţ' ziceai „Tâmpiloiu"' şi toate poveştile alea cu reslingu', iar io tocma' năşteam un copil. Plus că ieream destul de îngrijorată de cum o să fie.
- Adică vrei să spui că dacă urma ca să fie idiot?
- Da, ceva de genu' ăsta, zice iea. Da' uite Forrest, nu vezi? Nu ie idiot deloc! Ba din contră, ie isteţ de mama focului - anu' ăsta trece în clasa a doua. Anu' trecut a avut „A" pe linie. Poa' să-ţ' vină să crezi?
- Eşti sigură că-i al meu? întreb io.
- Nici nu se pune problema, zice iea. Cân' se face mare vrea să se facă jucător de fotbal sau astronaut.

Mă uit iar la băieţel şi părea voinic şi foalte arătos. Avea ochii limpezi şi nu prea părea că-i ie frică de ceva. Acuma se juca ies şi zero cu Sue şi-ş' făcuse o tablă în praf.

- Păi, zic io, şi cum ie căsătorită cu...
- Donald? zice Jenny. Păi el nu ştie despre tine. M-am întâlnit cu el chiar după ce-am plecat din Indianapolis. Şi mie tocma începea să mi se vadă sarcina, şi nu prea ştiam ce să fac. Ie un om foalte bun şi de treabă. Are mare grijă de mine şi de micuţu' Forrest. Avem o casă şi douo maşini şi-n fiecare duminică ieşim cu toţii la plajă sau ne ducem la ţară. Duminica ne ducem şi la biserică, şi Donald pune bani de-o parte ca să-l putem trimite pe Forrest la colegiu cân' o veni vremea.

267

FORREST **GUMP**

- Pot să vorbesc cu el - adică doar un minut sau douo? întreb io.
- Sigur, zice Jenny şi-l cheamă pe băieţel la noi.
- Forrest, zice iea, vreau să faci cunoştinţă cu un alt Forrest. el ie un prieten vechi de-al meu şi tu porţi numele lui.

Băieţelu' vine şi se-aşează lângă mine şi zice:

- Ai o maimuţă foarte carachioasă.
- Ieste un urangutan, zice io. îl cheamă Sue.
- Da' de ce îl cheamă Sue dacă ie un el?

în momentul ăla mi s-a confirmat că băiatu' meu nu ierea un idiot.

- Mama ta zice că, atunci cân' te faci mare vrei să te faci jucător de fotbal sau astronaut, zic io.
- Da, aşa vreau, zice el. Ştii ceva despre fotbalişti sau astronaut!?
- Umpicuţ, zic io. Câte ceva, da' mai bine ai face să-l întrebi pe tăticu' tău despre chestia asta. Sân' sigur că ştie mul' mai multe decât mine.

Dup'aia m-a înbrăţişat. N-a fost o înbrăţişare foalte tare, da' ierea d'ajuns.

- 'Vreau să mă mai joc cu Sue niţel, zice el şi sare de pe bancă şi dup'aia drăguţu' de Sue a inventat un joc în care micu' Forrest trebea s-arunce o monedă în cana de tablă şi Sue trebea s-o prindă în aier.

Jenny s-a apropiat iar şi s-a aşezat lângă mine şi oftează, şi mă bate uşor pe picior.

- Câteodată nu-mi vine să cred, zice ea. Noi doi ne ştim de aproape treizeci de ani - din primu' an de şcoală.

Soarele strălucea printre copaci şi lumina cădea pe faţa Iul Jenny şi, dacă avea lacrimi în ochi, io nu le-am văzut, şi totuş' a fos' ceva, poate o bătaie de inimă sau ceva şi io

WINSTON GROOM

nu puteam să-mi dau seama, da' or'cum io ştiu sigur c-a fos' ceva.
- Purşi-sinplu nu-mi vine să cred, asta-i tot, zice ea, şi dup'aia se apleacă şi mă sărută pe frunte.
- Ce-a fost asta? întreb io.
- Nişte idioţi, zice Jenny şi buzele îi tremură. Da' cine naiba nu ie idiot? Şi dup'aia a plecat. S-a ridicat, s-a dus şi l-a luat de mână pe micuţu' Forrest şi au plecat înpreună cătinel.
Drăguţu' de Sue vine şi s'aşează în faţa şi desenează o tablă de ies şi zero în prafu' din faţa băncii. Io pun un X în colţu' din dreapta sus, şi dup'aia Sue a pus un O în miljoc, şi în momentu' ăla am ştiut precis că nu urma să câştige nimenea.
După toată treaba aia am făcut douo lucruri. Mai întâi l-am sunat pe Domnu' Tribble şi i-am zis că toate profiturile mele din afacerea cu crevete să le împartă astfel: să-i dea Iu' mama zece la sută şi dup'aia încă zece la sută Iu' tata Iu' Bubba, iar restu' să trimită Iu' jenny pentru micuţu' Forrest.
După ce-am mâncat, am stat toată noaptea şi m-am gândit, deşi se presupune că la chestia asta io nu mi-s foalte bun. Da' io mă gândeam la următolu' lucru: am găsit-o în cele din urmă pe Jenny dup'atâta vreme. Şi iea creştea copilu' nostru, şi poate, cine ştie cum, poate reuşim să rezolvăm lucrurile într-un fel.
Da' pe măsură ce mă gândesc mai mult la chestia asta îmi dau seama că nu are cum să meargă. Plus că nu pot să mă învinovăţesc în mod ecslusiv numa' pe mine şi pe faptu' că sân' idiot, pentru că n-ar fi corect de data asta - cu toate că ar fi foalte drăguţ. Nu, efectiv ie unu' dintre lucrurile alea care aşa sânt iele şi n'ai ce face. Aşa se-ntâmplă câteodată şi, ce să mai zic, totu' pus cap la cap mi-am dat seama că băiatului îi ierea mai bine cu Jenny şi cu soţul el; putea

să-i ofere o familie bună şi să-l crească aşa cum se cuvine, fără să aivă un tată tâmpiloi.
Câteva zile mai târziu am plecat din Savannah înpreună cu Dan şi cu drăguţu' de Sue. Ne-am dus la Charleston şi dup'aia la Richmond şi dup'aia Atlanta şi dup'aia Chattanooga şi dup'aia Memphis şi dup'aia Nashville şi dup'aia, în cele din urmă, la New Orleans.
Treaba ie că în New Orleans nimănui nu-i pasă ce faci şi tot' trei o duceam ca-n basme şi cântam în fiecare zi în Jackson *Scueăr'* şi ne uitam şi la tot' trăzniţii şi la reprezentaţiile lor.
Am cumpărat ş-o bicicletă cu două ataşuri laterale pentru Sue şi Dan, şi în fiecare duminică ne ducem la râu şi stăm pe mal şi pescuim somni. Jenny îmi scrie o dată pe lună sau ceva de genul ăsta şi îmi trimite din cân' în când poze cu Forrest cel Mic. în ultima de-am primit-o, se-nbrăcase în echimpament de fotbal complect şi-i stătea foalte bine. Mai ie p'acia şi o fată care lucrează chelneriţă la un sexy-club şi din cân' în când ne-ntâlnim şi ne facem de cap. O cheamă Wanda. De multe ori, io şi Sue şi Dan purşi-sinplu ne plinbăm de colo-colo prin Cartieru' Francez şi, credeţi-mă, înafară de noi mai sânt o dihai grămada de ciudaţi - ş'arată de zici c-a supravieţuit Revoluţiei Ruse sau ceva de genu' ăsta.
într-o zi vine la mine un tip de la un ziar local şi zice că vrea să facă un reportaj cu mine, pen'că ieream „cel mai bun om-orchestră" pe care-l auzise-n viaţa lui. Dup'aia a-nce-put să mă-ntrebe o grămadă de întrebări despre viaţa mea

[1] Jackson Square - piaţă celebră din centrul Cartierului Francez, *Vieux Carre,* din New Orleans reconoscut pentru stilul specific şi exotismul arhitecturii şi nu în ultimul rând prin personajele pestriţe, (n.t.)

ş'aşa că m-am apucat să-i spun toată povestea. Da' înainte s-ajung la jumate m'a oprit ş'a plecat; mi-a zis că nu poate să scrie aşa ceva, pen'că nimenea n-ar crede o boabă.
Da' numa un singul lucru vă mai spun: câteodată noaptea, cân' mă uit la stele şi văd to' cerul întins purşi-sinplu acolo, să nu credeţ' că nu-mi aduc aminte totu'. Visez şi io ca toată lumea şi de multe ori încep să turui despre cum ar fi putut fi lucrurile. Şi dup'aia, dintr-o dată, mă trezesc că am patruj' de ani, cin'zeci sau şaizeci, înţelegeţ[1]?
Ei bine, şi ce dacă! Poate că mi-s idiot, da' marea parte a timpului am încercat or'cum să fac numa'

lucru' bun şi drept - şi visele sânt numa vise, nu-i aşa? Ş'aşa că, or'ce s-ar mai întâmpla de-acu'n colo, nu prea-mi pasă şi mă gândesc la un singur lucru: mereu po' să mă uit în urmă şi să zic că cel puţin n-am avut o viaţă plicticoasă.
înţelegeţ' ce vreau să spun?

IN COLECŢIA **„ECRANIZĂRI DE SUCCES"**
AU APĂRUT:
1. Uriaşul Hulk
de Peter David
Ecranizare cu Eric Sarma, jennifer Connely şi Nick Nolte; Regia Ang Lee
2. Talentatul domn Ripley
de Patricia Highsmith
Ecranizare cu Matt Damon, Gwyneth Paltrow, Jude Law; Regia Anthony Minghella
3. Secretul părintelui Brown
de G. K. Chesterton
(serie de filme pentru televiziune)
4. Străinii din tren
de Patricia Highsmith
Ecranizare cu Farley Granger, Robert Walker; Regia Alfred Hitchcock
5. Diabolicele
de Boileau-Narcejac
Ecranizare cu Sharon Stone, Isabelle Adjani, Chazz Palminteri; Regia Jeremiah Chechik
6. Poştaşul sună întotdeauna de două ori
de James M. Cain
Ecranizare cu Jack Nicholson, Jessica Lange; Regia Bob Rafelson
7. Oameni de onoare
de DavidRobbins
Ecranizare cu Robert de Niro, Cuba Gooding Jr., Charlize Theron; Regia George Tillmanjr.
8. Forrest Gump
de Winston Croom
Ecranizare cu Tom Hanks, Robin Wright Penn, Sally Field; Regia Robert Zemeckis